

Norsk Folkemminnesamling
www.folkeminne.uio.no

Asbjørnsen 2

NFS ASBJØRNSEN 2

Del 2.

1-8. Et 8-sidigt hefte (22 x 35).

9-21. So mange sider doble blad (13 x 21). Upp-
teikninger av Th. S. Hankenas. Derimellom
brev dateret Hankenas 9/12, 1870.

22-24. Dobbel + einshitt blad (11 x 17). Do.

25. Dobbel blad (11 x 17). Blantet. Berre: "Opptegnelser
fra Hallingdal" på fyrste siden. -- "

27-28. Dob. blad (17 x 21). Brev til Asbjørnsen
fra Hankenas (25/10, 1870).

29-54. 12 dob. og 2 einsh. blad (11½ x 17). Upp-
av Hankenas.

55-56. Dob. blad (17 x 21).

24

- 57-63. Dob. blad (13x21) brev fra Hannekes.. Inslagt 5 blad (12x21 og mindre). Uopt. av H.
- 64-99. Hefte (10x17). Uopt. "Fra Folketivet i Hordanger af Thrond Sjursen Hannekes. 1870." [Kvant blad paginer]
- 100-103. 2 dob. blad (11½x17). Uopt. av Hannekes
- 104. Eit blad (17½x34). Brev fra
- 105. Do (14x15). Do. fra C. M. Guldberg (2/3, 1866)
- 107. Do. (17½x2). Notat um Sagn.
- 108-09. Dob. blad (22x35). Uopt. av Alfred Larsen.
- 110-11. Doe. bl. (22x35). Brev 22/69 fra W. F. Undell, Valm.
- 112. Blad (22x35). "Et Spillemands sagn"
- 113-156 or "Sagn samlede af Knud Valm, Sindhordland."
- 113, 156. Udsag, Dob. blad (17x22)
- 114. Blad (17x19) "Forklaring over endel Ord"
- 115-126. Seks Dob. bl. (18x23)
- 127-133. 3 Dob. + 1 einst. bl. (22x28).
- 134-134. 2 Dob. bl. (21x28).
- 138-139. Dob. bl. (14x22). Brev av 2/1, 1870 fra ^{"Bedstemor Thunka"} Valm til A.
- 140-141. Do (17½x21). Brev, udateret, fra W. F. Undell.
- 142-143. Do (17½x21). Do, 14/10, 1867, fra Do.
- 144-149. 2 Dob. bl. (22½x28) ihophefta.
- 150-155. 3 Dob. bl. (22x34). 2 siste ihophefta.

157-163. 2 dot. og 3 einsh. bl. (17x22). Notat.

164-165. Dot. bl. (22x28). „De saakaldte Smasvalde“ etc.

166-169. 2 dc. bl. (21x34½) „Ólloko Sögu um Hangafofki“ o. a.

170-171. 2 bl. (20½x32). „..... Gjengangere og Hangafofki“.

172-181. 5 dot. bl. (21½x34½), ihophefta. „Standen som
harde faaet stærkt ólök til öldrene“ o. a.

182-183. Bl. dot. (21x34). „..... Holmedalskerjet“.

184-194. „Sagn isar fra Vestlandet“.

185-86. Dc. bl. (22x24). Brev av 20/9, 1841, fra H. O. Gøtzke.

187-90. 2 dc. bl. (17x22). „Kuldnekvindfofki“ o. a.

191-93. Dc. bl. (17½x22) + bl. (17x19). „Svarbekka“.

195-96. Dccc. (17½x22). Notat til Friis III 101.

fangar skilte en ung jente paa Brølløpsquarden, som
 sin man som Gjest, til Klubquarden for at se paa Malt til Brø-
 drens huse: Brørens huse. At se paa Malt til Brørens huse
 en anden i alle Brølløpsene paa Landet Brørens huse og Kjøp-
 sin for at se paa Brørens huse. Da sin man kom ind at
 livet skilte en skinn, brøf sin en ung og vordes paa Brørens huse,
 som sin ikke for sin jante paa. Brørens huse en sand og sund:
 »Du maa endelig være paa paa at følge mig, jeg maa mig:
 liget, at du sin livet dit, men jeg skal ikke se dig sin:
 lange fælle, men du barn mit følge mig mig, du skal ikke
 sin nogen paa Brørens huse. - Endelig lod sig en om at
 følge mig Brørens huse. Da jeg ikke hørte, for end de ikke at
 sig en anden nogen ting som ind i at for sin huse
 Brørens huse, som du jeg en ung maa Brørens huse at se paa
 Brørens huse sin. Brørens huse sig at se paa mig, smilte
 sin og sin gjorde. Endelig sette Brørens huse en Maake mig god
 Maake som en Brørens huse, bestaende af Brørens huse, Brørens huse og en
 en sandig paa Brørens huse og lad sig en Brørens huse at se paa mig
 tilbrørens huse for at se paa de for sin huse Brørens huse. »Du sin mig»,
 sagde Brørens huse, »Lad mig se om du sin Brørens huse / Jesu»,
 men du det hørte sin sagde, sin gjør det os Brørens huse, sin sagde
 men du endelig hørte sin, sin at sin ikke for sin. sig en gjorde
 det sin huse, sin ikke blev sin sagde. Maake sin sigte sig Brørens huse
 Brørens huse fra Brørens huse, sin du jeg ind i at end Brørens huse, sin sin
 sin sandig glimrende og sandlig, at sin aldrig for sin sin paa
 Maake til det sin huse for Brørens huse eller Brørens huse. sin sin mig

at Manden tog en Daaft form, og lagde Noget ned i den og kom ind den
til Rouen, derpaa tog han Barnet igjennem. Daustant fik en smule seigt,
sagde han: "for en smule forbrændt mælk, og Manden, som jeg nu
saa for, var bændt horn og fæm. "Jw." sagde Rouen, "men de var
ikke sjulege for Anden end for os selv, og for den, som vi vilde, fælle
smaa for den. Du skal nu for sigt, og da du og jeg for lidt
Tid," sagde Rouen, "nu vil jeg ikke sige dig længere; men jeg skal
dog følge dig til Nijden over Nijon". Du da mere samme at lade
Nijden fra Gist, tog Rouen op en Daaft og kom ind den til Nijon
med de Ord: "Jag vil gerne dig denne Daaft, fordi vi same ligger under
at Madsen fælle; jeg er den Smillingstjorn, og smiltan. Du forbrændt
for fælle Tule. "Jw." smilte Nijon, "jag kan godt mindes, at min
Madsen for ofte forfælle mig med Rouen i sine Tider, at jeg var
en Smilling, og at min Smillingstjorn var bortførelse min
Vækk. Vi bygge hæn i en Bugga, og min Madsen var ufærdigvis

til at gaa ind at Diablis, saa at vi var til at ligge alene i
Daaft, der var som ind igjennem, hæn jeg alene i Buggen."
"Jw." jeg er mindelig den Smillingstjorn, gjenvalde Rouen; "jeg er
nu gift med den Mand, som du ser, og det er mit Barn, som for
den gang. Jeg ser det for det godt og er tilfreds i min Smilling.
Du jeg sin kom i Daaft, vil jeg gerne dig denne Daaft, med
saa det var en i den; men du mere ikke i Gaaft sigt det til Rouen,
fælle ikke mere du gerne den i Rouen; gerne den i Rouen. F
Madsen skal du lagge Daaften under dit Jornd, og omgæve Daaften
lagge den bag; imorgen den du den udsætte Daaften, som er med
Indfælle den fæmde. Nu mere jeg gaa for dig; du ser fælle
ikke længere Tid at mere med mig." Derpaa fælle de ud, og Nijon
gik efter Madsen, som sin brætte til Smillingstjornen, som sin ikke
mere blomst sammest. Den Aften gjorde Nijon som Rouen fælle sigt, og
den sin om Madsen tog Daaften form, men det en omfærdig for Gaaft
Daaften, som den mere mange Gaaften, som at sin blom bændt sig og
lignelig alle sine Daaft.

En Fjor skulde engang lete efter Bikkene sine.

^{Fjor}
 Fjor skulde engang i gamle, gamle Dage lete efter Bikkene sine. Jan gik en fast Dag i Skovet, men saa Bikkene ikke finde dem; saa gik ligesaa den anden Dag, men saa Bikkene heller ikke den Dag finde dem. Den tredje Dag gik saa kongen og saa Jørgen, saa den konge at Post Mand, med smilket der de blev bygget en Jagt, og i Skovet saa saa nu saa Gaard. Mandet troede saa at finde; men saa vidste, at der ingen Gaard skulde ligge oppe i Jørgen. Jan besluttede sig dog til, prøvde det med vilde gæstene, at gæstene med til Mandet for at tale med Jagtbyggeren; - saa lærte saa gæstene. - Jan gik med til Jagtbyggeren og sagde: Gud siges det er en Bikkene! Gud! skal du sige, sagde de. De blev bygget en Jagt for oppe i Skovet, endelig saa. O ja, saa man tænke, blev det svært. Du søger nu efter Bikkene dine, du? Ja! spurgte de nu Jagtbyggeren. Ja! svarede Fjoren. De sige i alle Tiden: "fortsæt Jagtbyggeren, gæst i Skovet med Gæstene mine, derfor saa de ikke nok sjældne for dig; man vil vel jeg sige den vilde gæstene mi med dig op i Skovet, saa vil du finde den vilde Gæstene mine. - Gæstene gik med saa sagsom Skovet. Jan fandt sige, at gæstene nu saa indelig nu, at det var en stor Jæger at sige med sige; men saa sige dog, at sige Gæstene nu sige for sige og vindes sige. Du er en vilde gæstene, sagde saa; jeg vilde sige godt; jeg vilde saa sige til at sige dig. - Det blev sige af, sige gæstene sige sige. "Men du det," sagde saa. "Ja! det var jeg vilde," sagde saa; "men sige det blev saa, at jeg gik med til det, og du vilde sige sige sige til at sige mig, saa vilde det blev sige for dig alle den Lørdag. Du vilde sige, endelig sige, "min sige Gaard, den er sige og sige, den du tror; men det er ikke alle, som den sige sige,

Den de, som mig likes godt, saar for den. Men jeg kunne sig, at du
skal seer for den, naar vi kommer ned med Buehuen, som naar strax
for opp. Vi saar en Mængde med Gæder og Buehuen, som gaar
i Tænder; naar de saa ikke sjældn for alle. Om Jøsten slægt mig
mange Buehuen og Gæder, som sig og Buehuen mig forn ind til
Bjerg. Jøsten, som bygges den under, skal den Jøst bringes
dort. - Det bliver ikke godt at seer Jøsten med til Buehuen, siger
den; den saar den langt opp i Tænder. - Ah! det er en lat
Bue for os at seer den med til Buehuen, svarer den. - Det Jøsten
sigte fandt den snart sine Buehuen iblandt en stor Mængde
Gæder og andre Buehuen. De dog den underen og for
eftersom den de lat en ondsindig for Gæder med mange sine
og store Jøst en. - For for du mig min Fæder Gæder, siger
den, siger du ikke, at den er beude for og sine? - Ja! jeg
liden godt den Gæder, siger den. Den Gæder, mælder den,
"for jeg aldrig for for for. - "Hoi, det for du vigtig nok ikke,"
svarer den; "ni den beude Jøsten beude sjældn og usjældn eftersom
nok sig Jøsten." - den fik mig Buehuen sine, og Buehuen min.
lig for Jøsten, som den kude en det Buehuen for Jøsten
Buehuen. - den man ikke kommer langt med Buehuen, forn
beude Jøsten, Gæder, Jøsten og Jøstbyggen man forsigtig
og den sine mig Tænder, Jøsten som den kude den Jøsten for det.
Buehuen fik den med Luffet sig sig, de man bliver ondsindig;
for fornemlig af den Gæder, at de Jøsten Gæder i Buehuen
med de under Jøsten Gæder og Buehuen. Den om Jøsten
sigte den ind til Bjerg med Buehuen; den den den den den den,
siger den at Gæder sigte den den den den; den sigte at
sigte den den, man langt man den i den den den, som det man.
fornemlig sigte den den, at det man den kude den, som den
liden Buehuen op for den. den sigte sigte sigte og sigte:

Jentem, som Kilde lærte efter Horn.

for Jente Kilde angav lærte efter den Horn, som sin Kilde
malde. Jente kunde gaa meget længe, men sin fante ingen
No; endelig kom sin sin til en stor Jilde, under hvilken der stod
et Grundfald, som hedvandt over Omv. Dette Grundfald var
stodt i en mostelatek Plak, og sin fante først giult Juan,
der sang højt under sin fante Røj, som ut der ikke kunde ses
skilten Lab. Førem, der var over sin fante Omv.
"Gispen!" sagde Jentem, der sin sin Grundfald, for den ni fante
isjog sin fante Omv. og Omv. til Grundfald, det bliv
dog ikke sin monk for os, om jeg end ikke i afton Kilde sin
Horn." Derpaa gik sin mæder inden ut fante meget Omv,
som sin fante ikke gjorde dagning over. Derpaa efter fante
sin Horn, som sin tog sin med sig og malde. Jentem sagde
sig om aftonen til den sødmelegte Tid, og sin vinderde ikke
nover over sin fante Omv. eller Omv.; men der sin
om Mangrum slag Jentem og, stod der for sin fante
Om og at stikke med giult og mal med Omv. og en Plak
med Omv. Jente kunde i Baggrund sin over, ut sin fante ikke
Kilde sin over Hagen ut Dorn; men efter vider Omv.
milde tank sin en Kvalspotte ind ut sit Pot, under hvilken
sin gjorde at der sin over Omv. som over Omv.;
og derpaa sig sin bagge Del, og ut sin fante meget godt. for
Hind derpaa gik sin ind; men ut der sin aldeles for, hvilket, da
sin sin ut sin Grundfald, som sin Dagen for sin fante ind
Jilde sin, ut sin inden for Dorn, faldende over en meget
trivlig over No. Grundfald, der var en Jilde, faldte først, derpaa
sagde sin: Denna No skal Dorn, efterli du ikke vilde for sin
Omv. og Omv., som jeg ikke fante dig. Du skal tage dit lig-
balde ut dig og sigte det over Horn, som en der ut ikke min
(* reit, reit = befandte)

kongen. Du skal kalde den Sagari, og du vil have Lyden ^{med} af den
 alle dine Lørdage." - Det blev ogsaa fundt som sagt. Alle gaa
 Njör, som udfraaede fra den, trivedes godt paa Gaarden, og man
 indvandede gode Mallesjör; og derfor da ikke forundtes trivede
 godt, som var det vistnok ikke Juletræs Pjæld; man Pjældet man
 de fulde tilbage paa Gaarden nærmest fjerne, der ikke vidste
 at spille godt med sine Kreatur. -

Toldet paa Lørdagen

fugeang langt, langt op i Tiden sendte en Mand om Jøfren bage
 sine Julestaderne op paa en Pötröskäl som udflaar den Jule, som
 man noget op, aftrøet man sendte fejlt Kreaturerne derfor. De
 Drogene man af nogen udsædlig Natur og tillige overtroiske, og da
 det man almindelig begjære, at der paa Pötröskäl skulde indvortes fjerne
 noget fast Pöögalt af en almindelig Pööralt: som besluttet sig til
 at tage med sig Juletræ, der man meget ild og bidd af sig. De som lid-
 ligt om Formiddagen til Pötröskäl og begyndte paa at flaar.
 De brændte efter Kloden den indfærde Jule, og da det man blandt andet
 fik de ind i Pölet og tog Juletræ med sig. De der man meget trætte
 lagde de sig Pöög; man de menne dem. Det begynder paa bare Pöög-
 taler: Pöögskälens i Pöögskäl, da de ikke sendte noget Pöögskäl: det Jule-
 eller Jøfren som ligger i Pöögskäl at ligger paa. En anden Pöögskäl efter at
 de sendte lagde sig, begyndte Juletræ til at gjöre og at fælde paa den
 at Drogene, end Jøfren de man meget trætte, fik de ikke som om
 Kloden; først pöögskäl Pöögskälens, da Juletræ faldt op til at gjöre,
 faldt de i en ting Pöög og naagende først Pöögskälens. De stode de
 op og arbejdede meget flittigt. Om Formiddagen stode de, og om efter-
 middagen brugte de den tørre Jule ind i Pölet. Bliv fik de af den
 tørre Jule gode Pöögskäl, og de glædede sig til at fjerne sine gode dem.

5

Petrospålen for at for det ifjeldtude Trald; men alle blone uofne unale-
löje, der de fuan Traldets ifjere fere Prop, der fjeldte en for
Kroking af for den mindtekring. Kroppen var endog fua for,
at man ikke nok med hinde for den Groude. Alle blone derfor betyger
af en for Kregfaleffed og fjeldte sig i fua og fua fjeru. - De Traldets
Prop gik i foruualte, blone der nu en fua den fjeldte sig fua
at man fjeldt efter fua fua for hinde betyger Petrospålen.
Man fjeldt de fua Traldets Laggelone, fua man fjeldte til
Kroppen indre at en fua den fua den Platin. Der de indre fua
fua Kregfaleffed en meget at betyger, men at der en blone
en fua foruualte en Petrospålen af Traldets i foruualte
fua den Prop fua man fjeldte sig, i at fua blone at
fua den fjeldt af de fjeldte en fua den fua den fua.

Den fjeldte Mand, fua de Underjordets Kregfaleffed

Der man angik en gammel Mand, fua fua, og fua man
fua fjeldt, fua fua, fua den indre hinde for af Döningor og den
jorden, fua indre hinde fjeldte sig for Mannefua; men en
Groude af at fua man fjeldte sig fua indre hinde for den, men fua
unaleffed endog fjeldte fua den Döningor, fua indre hinde fjeldte
i fua fua, fjeldte til den fua den, men de fua den indre hinde
fua den fua den. Grouden til de Döns Kregfaleffed
man indre hinde, at de fjeldte hinde fjeldte fjeldte fjeldte,
fua den de indre fjeldte sig i fua fua, eller den, at de fua den
fua sig fua den, der blone af Mannefua eller Mannefua
indre hinde. Den fjeldte Mand blone fua den indre hinde og
man fjeldte af de fjeldte Kregfaleffed, - og der fua indre
hinde fua den fjeldte Kregfaleffed, blone fua den fjeldte af
Kregfaleffed, der fjeldte endog fua den indre hinde, at unaleffed Mannefua

6

frae Habsburgene, som jeg at først Brjlløpolog, som milde summe
Moi, som ni, - og drofom ni ikke første standst, første ni slødt lignende
det. Et Rummerstid med at som først og næst Brjlløpolog, som
det man, milde inden at første standst os i første stand; thi de kendte
yordeligen, af smilte Brjlløpologs laster, om at næst og
sammegængende folk, som kun som mange standst, standst os, man
ni inden af standst eller med første standst som den anden.
Summe Brjlløpolog som Brjlløpolog som inden at man af man
næstlige indbragende standst. Brjlløpolog som inden at
lig først, og det had til, at den første standst som standst. Det bestod
af en standst som standst som standst, alle man liglige og standst
somme. Brjlløpolog som Brjlløpolog som standst en standst
standst med standst standst som standst; man de første Brjlløpolog
gjorde som inden at man standst standst. Standst =
den første som standst og standst standst som standst
standst i standst inden at standst. Standst af den standst
standst man standst standst og standst som standst, at
jeg aldrig først som standst standst standst. Standst standst
man og som standst standst standst standst standst, som
gik man standst. Det skal standst standst standst standst
standst ligge til standst, standst som standst inden at standst
til at man, standst ni man standst i man standst. Den ni
som til standst, standst de standst standst standst standst
standst standst standst; thi som standst standst. Den de
ikke standst. — Standst ni man i standst standst standst
mange standst, som jeg inden at standst som standst, og
den ni som inden at standst, man de standst standst standst
de standst standst at standst standst standst, og den de standst til

Lærdingsstedt, forsvandt deres Brev for min Fader; men der
imod sin jag de Andenordige udgaa meget glæde og minde
sikke som min Fader, indtal de forsvandt ^{ind} det som min Fader
fader som kaldt og som sin fremdeles kaldt Traldborg, der
der formentlig disse veje og udgaa Andenordige.

Manden, som skulde lede efter Hosten sin.

Det første regning, at der Mand, kaldt lede efter Jøsten sin,
der første ordet med en uendelig lang tid, som at sin iderindst,
som der første tidstid sig som. Jøsten som efter lang om lang
tid om der med meget god Betænkning, som der der gik om
for Bidskab, som man kunde se og omfentlig fed, og som
første at sin indrelig med det Jøsten. Jøsten Bidskab man
der og sin om sin forsvandt med den første, som med den udgaa
anden for Bidskab eller Gjæstgæst. Lange tid Manden
og sin fremde om sin om den sin Bidskab som om
Jøsten, som sin aldrig forsvandt det; men med det Jøsten som
første, der sin sin indrelig blid, med og med den ind, om sin
ider første det Jøsten som. Jøsten som om sin meget tidligt
og med det, at Jøsten, som sin lede efter, gik med de store Omst,
og at sin med den der der, der som sin med den om der som.
Jøsten med den om sin sig i at langsomt Jøsten med Jøsten, som
sin om sin lede sin indrelig god; men som der uheldig med det
at blide, og der blot det forsvandt med det med den Jøsten, som sin første.
Om sin Jøsten som Bidskab forsvandt om sin om sin om sin.
Bidskab, som om sin Bidskab gik, men blot lang med den med
for sin; som kunde om sin med den om sin om sin om sin om sin
dog blot det lede efter det med den om sin om sin om sin om sin om sin

ungly sande sæk, men ogsaa samt forspændt, og Grodjet naar ind i den
 den i større Mængde den end naar de sædvanlige Ønder. Manden
 angreb sækken og, at han saa snart skulde komme til at blinde.
 Gunde som, som tænkte som med sig selv, bestemt sin Tallekruis om en
 altsamt ukalt Prædiken i Bredhusen, for end som blindes, som
 sande muelig om den sære Prædiken om at sære fienderne. Gunde og Jule
 som ogsaa som indvælg godt om, og som tænkte, at dersom som sande Gode
 Staal ogsaa om sunde, Gunde som muelig om blomst at Gunde
 Manden; men nu naar alle forbi. Som besluttede sig om det og gaa
 til de sære Ønder, som som muelig sunde Gode som. - Dersom som
 grublende som daglig om den sære Prædiken, som som sunde sære.
 Tid og ofte gik som til det Ønd, som som Gode og Bredhusen sunde
 muelig sig for som; men som fik utvælg om den sære Prædiken. Tilslut
 blom som som kringseleg, at som indvælg besidde noget andet, end at
 gaa til det tidvælgende Ønd, og at tale om de Bredhusens. Men
 sigte om som, at som sunde sære at som sære sig til Gode som,
 at som indvælg sunde sære noget andet Ønd end den, som som sunde
 sære sunde. Gunde om som som som sære sære, og som sære i den
 om uligblige Tilstand. -

Lydningen

I den ved længst tilbage i Tiden naar den angang om Mand, som
 om meget om den Commonlaw kirkede efter sin Gode, som som sære
 bringe til Følgelse. Som sunde i en sædvanlig Gode Tid gaaet
 meget med om den i Bredhusen; men som sunde den sære
 indvælg, og sære indvælg som som angang sære sære i alle
 Gode efter den. Den sære sære i Midlen, og sære
 naar for Manden uligblige, som som sære til det Ønd, som sære

Lidmaigen. Jænger og fænt fænt dette Kæn u af den Grund, at
man end den første ofte en besjænderlig fortøjllende Lijd, som
sik alle forbigaaende til at stande. Liden første spaldes, som
om den skulde ~~ikke~~ blive spillet ind i Jængen. Det man
ogte Jælvtræskatten, som man første den, og som bragte
anfær forbigaaende til at stande. Manden, som kastede
afte sin Jælv, første og som denne fortøjllende Lijd, der bragte
som ublidelig til at stande. fudt Jönk som man meget
troet af den ^{smalle} ~~eggen~~ Tær og Quær første Gang, som blev
som dog ikke længe skæmde sig; man som bragte sig
til at stande ^{den for} afte som første fortøjllende Dandstær,
dog man som dæktet som den, at som man ikke sig
fætte sig end om en Sten. Hæ blev Liden end man
førte sig. Det man nu, som om den skulde spille om
manne Tær de mest fortøjllende Dandstær.
som skæmde længe omkring sig inden at den Kogt; man
endelig som som ind i Jængen, som ligte om at stande sig
for som Jæn, om Mængen dænder og det, nogle spillede,
under standte og alle under man blot dælv om af den.
en Lijshjærd. Tænde den man den en iig, som og fortøjllende
lende Jælder, som som som Jæn aldrig lende man sig bort.
Jæn som og som som man end at som Jæn, som kende den som
køte Kærlighedsild i som Jæn, som gænde og som som
Omegalt, der mest, at som dænde, at som skulde som man
normen. De det skæmde som som Jæn ind afte som,
og den fætte som, at som som som man normen. Den Tær
at som den dette fortøjllende Tær normen mest den

i Nijungvolden paa fann, ligesom at befugligt Luns mistar om
 for; men det munde dog ikke konge, forind som mang andre
 op igjennem af denne besjendelige Tieskand, som i sin besjendelig
 og de vundrede som sig, at som funder først, at drødem Dogen blev
 indtagen af Andenjordisten, hinde den udryg mere kom ind
 fra dem. Juss besjendelig drødem det udryg mere ind ul Drødem
 som besjendelig sig drødem til at strakte med ul Drødem ind den
 festsigllende Juldrens Drødem, idet som kagende sig begynde
 spandt med sin fela Mlagst ind Drødem. Blü blev Mlagst
 konge mere festsigllende, som at som man nok om at bittet ind
 Juldren udbræde med ul Mlagst, og Juingen blev mere og mere op-
 lyst og flosse ^{kom} Spillamond, som at som blev nok om udbræde
 bedend som ind af Mlagst som af Oplysning. Manden stod in-
 i en festsigllende. Kung med de Andenjordisten, ~~den~~
 ymer Mlagst paa fann, og som funder ind besjendelig sig til ikke at kagende
 konge ind i Drødem. Manden som ind kagende med sin Mlagst,
 og Andenjordisten sagde indom som, vundrede som paa, at
 drødem som hinde først og tydeligt nok om kagende, som ind de
 Andenjordisten ikke kagende som nok om Mlagst nok som. Juss
 udbræde paa at indbræde Manden, ind som hinde ikke fann om sin
 Løben, som ind kagende sig, dog ind at det funder nok om sig.
 Efter konge om konge blev som dog ind til det først at indbræde
 Manden, som de Andenjordisten ikke den festsigllende at først, og
 funder det nok indbræde, funder det fela Drødem som som fann.
 Manden Juingen som ombræde den blev ind ind nok om, at som ikke
 hinde stille det nok ind fra det indbræde; men dette Mlagst munde den
 nok om som Mlagst. Juss gik ind nok om funder det ind indom,
 som som den funder ind først, som ^{som} festsigllende efter. Manden gik som ofte festsigllende
 Lydningen, men funder som som allor først som efter til de Andenjordisten.

9^a
Havstamns den 9 Decemb 1870

Hon. P. E. Asbjörnsen

Dette er mit andet 4 Brev til ind-
sendt og skrevet med Brevlæperstikkets
Lagn og Brevstift, med sidste Brev
indlagde til 4 sinde ofte med Hjøn
Länge Læstjernes Opbeholdelse
stasi, som maatte kinde komme
videnskaben om Læstjerne i
Hordanger fjorden til gode, men maatte
ikke Tilstemmen her kendskab
men til sidste ikke anden maatte
for Bieblikket at indsende dem.
Jeg er i Truel om de har ind-
taget som Brev da de ikke
maatte her vordt hjemme, da
til endt Læs her jaak tilbage.
Af de slagne Læstjerne de findes
ved Hestamns har til ikke jaak
siden de var her. Her sendt til
dem attet nok sinde Hest

til Bjergingens Matriculæ til den
 Bjerging de Bjergene paa. Men nu
 blivt i smaa i stænd for Lagen
 og Eventyr, i hvilke vil skrive
 den noget om Begravelserstykke
 og nogle Fjættede Eventyr de sære
 de virker. Det nu indvinder kan de
 see af Skrift og Stil er stærkt work
 men de er ingen i d' sinjering,
 althvad i det Skrivet er som det
 Læse paa Fulke minde. Lovi
 Rønnerstrand talde i mig for 2
 Dage siden han var mig glad
 i de modtagne Eventyr bøger
 de havde sendt ham, han siger
 han kan nu i andre 3 Eventyr
 han ikke fortælle dem, og det sære
 de virker det er han vellyk og
 af skrive dem og blivde dem. Jeg
 og Lovi Rønnerstrand ere saa
 fide at virke at de Pottende
 af dem, som de ikke maa tage
 fortøj det op eller i en fortøjte
 Menng. Jeg skulde mig gjorne

ønske mig nogle Ord tilbage om
de her modtagne mine Brev og
om det især om den brige i Frank
og de fejl begiver sig på den
siden. Her end en Thjortog Halv
for mig.

Respektfuldt.

Thorend Jensen Hørbens
Graven.

Peter Hørb.

Brevet avsluttes på s. 21

16a

Store Røven og Lille Røven

Før i gamle Dage længe tilbage
i Tiden ind havi Vortefaders Alder-
fader og Stipoldesfaders Dage, Levede
der paa den Jord hvor vi nu be-
oe tvende Røvedorter, den ene kaldte
de for Store Røven den var stor
og stærk men Froedkjellig og
kordt tænkt. Lille Røven var
mindre bue af Vægt og styrke
men mere ildig Tjenksomme
og Talik, saa ikke alene Store
Røven blev makt af Lille Røven
men Mennisks og alle Morkens
fire Tode Dge. var ind satte for
havi Sperben strages. Saa var
det inngang at Store Røven og
Lille Røven skulde Dage Stad
brød Høimens. Da bankas
paa sigde Lille Røven det
saa gaa ind sigde Store
Røven, Lille Røven gik ind
og tog en Stadbrød Lepre.

med sig. Da Verle Røven kom ind i jgen spærte Store Røven hvad den Fremmede vilde, j blev heidd i Nordel sagde Verle Røven, hvad hedte Darnck sagde Store Røven "Fildt" sagde Verle Røven, om en Steind sagde Verle Røven det bankte paa, da j var gaa ind sagde Store Røven, Verle Røven tog mi og sin en Flaad Svod Lepse med sig og gik paa Vor, Da Verle Røven kom ind i jgen spærte Store Røven hvad den Fremmede vilde j blev heidd til Nordel sagde Verle Røven hvad hedte Darnck sagde Store Røven "Flabrek" sagde Verle Røven, om en Steind sagde Verle Røven det bankte paa da j var gaa ind sagde Store Røven, Verle Røven gik paa Det med en Flaad Svod Lepse Da Verle Røven kom ind i jgen spærte Store Røven hvad den Fremmede vilde

jig blev heidd i Nordel sagde Verle Røven hvad hedte Darnck sagde Store Røven, "Vel ind Steind og vil forvord" sagde Verle Røven, mi forstod Store Røven at han var bleven Skamand og Nord og at Verle Røven havde Spik af alle Rømmen til Store Røven ind af Rømmestam paa Der for blev Store Røven rickande Lunde paa Verle Røven. Senere skulde de Gaa Høe paa Marken bl sammen Verle Røven havde Nertt Store Røven ind et Bjette Brum og Glasre fiad og sig selv ind et Digtte Rømmen og andre gode sager, da de skulde til at smakte paa Nertte blev Store Røven rickande Lunde paa Verle Røven fordi han havde bedre Nertte, Sa Store Røven slittu helle Flaatter og rørdte Heim i jgen. Senere en Dag skulde Verle Røven

og Store Røven skjære Hoven paa
 Agren, nu kan der have Roden
 og j. Toppen af Korsk såget
 Verle Røven til Store Røven ja
 her med såget Store Røven kan
 vor fornødt men her så Store
 Røven sig atts Nord af Verle
 Røven. Senere en Dag skældede de
 toge af Kaalrabi af Agren, nu
 såde Verle Røven Kan der have
 Toppen og j. Roden ja her med
 vor Store Røven fornødt men
 nu så her og så klerik at
 Store Røven lre Nord af Verle
 Røven. Sen Dag så Verle Røven
 en Mand kom kjørende med
 et Tøspike læs efter Ueien, Verle
 Røven lagde sig søm her vor
 Død i Ueien, Manden tog Røven
 de mente den var Død og lagde
 den af paa Læs sit. Manden
 gik bort fra Læs at lide, og
 ende man imedens smækkede
 Verle Røven paa Herten og
 kjørte til sit Hjem med det

Swartebogen.

12

Swartebogen skal være forfattet paa en Skole i Veitenberg i Tyskland som kaltes for „Nodgangsskolen“. Medlemmerne paa denne Skole havde gjort en Kontrakt med Djeselen for et paa Veiden og Kiøst fra ham, skulde den sorte søn gik ind af Skolen til høre Djeselen. Det fulde paa en søn hed Jørgen Veiten som skulde være fød paa Gaarden Veitenheim i Odderøgn i Hordanger. Da Jørgen Veiten var den sorte der gik ind af Skolen og ejensur Djesen kom Djeselen og vilde bente ham, ikke for sig selv dragt op Loken med (Høien) sorte Jørgen Veiten Djeselen. Djeselen lod sig nøde der med da han tænkte det kunde ikke være så længe man Jørgen Veiten stod Loken væk. Somme Jørgen Veiten skulde være en

virkelig Lovende Porsen de gamle med
 Lovende Mændene i Haldanger kan for
 tælle at deres Betsforældre og Alde
 for ældre Kinde mænd har og have
 set ham og fortalte meget om hans
 Kiorte han har de lærde fra No.
 gang i Skolen og af Vort Boyer. Han
 Beiste hertandigh omkring Haldanger
 Vord og fremvorte vordfald Kiorte
 og Gjennemgik thi Arbeide vilde han
 ikke, men hertandigh var Lokken
 nøde såa Løgen alle Toder han
^{var} aldeli blaar af Trost og Kilde. En
 gang i Ullsvang i de Feltkab her
 Presten her Jørgen Vinter og såa
 var Gjort, bli der beste en Leds
 skee for Presten af Speilborde
 Presten bli rickende. Lørd og
 gal her over og vilde lige såa
 skjelds Hjertene for Tjere og
 ønskede at baade Arme og Been
 skulde være kiorte paa den
 der havde Hjaalt Leds skeen men
 Jørgen Vinter bad Presten skulde
 ikke bringe såa denne Givskede

der alle Hjertene var eiskjeldige
 her i Jørgen Vinter bad de skulde
 die i Tjormiren der skulde Leds
 skeen for den, og der sandte den
 og såa endelig det var nogle
 Presten der havde leget sammen
 der havde laapt der der. En anden
 gang var Jørgen Vinter til Kirke
 i Ullsvang i Kirke indom Presten
 var paa Prædikestolen begjendte
 Jørgen Vinter at Hordkrætte alle
 Skibe, Presten bli gal her over
 og befalde at Jørgen Vinter
 skulde krætte ud af Kirken
 men han vordtæ sig der for,
 Jørgen Vinter fortalte om Presten
 at han såa Djævelen i Kirken
 hvorefter han såd og opstod
 alle de der Lov og Løe i Kirken
 paa et Halvskind, men Halv
 skind bli forledt Djævelen vilde
 både i Halvskind og fane det
 længere ind men i det samme Djæ
 velen bed i Halvskind næppe
 det tag og Djævelen dierkede

borte Kirkens ~~eggen~~ med Hovedet og slog
 sig og her over var det kom maatte
 Lee over sigde for igen Vætre til
 Præsten. I det Solkale hvor for igen
~~Præsten~~ var meget herkjendte havde
 de bedt ham drage af Tatten og
 siden såer man aldrig for igen Vætre
 mere thi Djævelen tog ham. Svorte
 bogen skal have sorte Blade og den
 Indhold skal være et Løse og Binde
 Djævelen, Man Mandet fare Tjvare
 et at gane tilbage med et Hjalme
 o. f. v. I gamle Dage skælde her i
 Gæsson være en sære bedre Jætere
 Hænger de havde Svortebogen
 kan kende Løse og Binde Manen
 og fremvise Tjvare. Engang blev
 det Hjalme en Ox for en Mand
 paa Linn, John Hænger lovede
~~Manden~~ kan skælde fare sin Ox
 igjen. Linn en kvæld bankede
 et heftigt paa her Manden paa
 Linn anden gang bankede et over
 fortore kv. I gang såer heftigt
 sin bache Hæier og Gaad Selde

Livets bog
Forsøttelse paa T)

14^a

+7) Livets bog bli alle dage forfaldende.
Hvad.

Gaar over ender, Manden gik ud i
Tjivon stød og sagde til Manden
Her har du Oksen der. Reis til Helvæde
med den sagde Manden og i det
sammen for Tjivon så Alder liede
og opvandede af ham. En Tjivon
Drog havde en gang faat fat paa
Livets bog til Husboud sin, Gitter
begyndte at Lære og Leste paa det
stykke så man Lære Djævelen
med. Djævelen kom da værende
og spærke hvad han skulde gjøre
eller indrette. Djævelen ble da
sidd til at samle alle i dennes
der gaar ud af Menneske i det
Pebervor man her med fik Djævelen
ter nok her for i alle de dage
revarene og i Tre toppene
og samlede, men heri gang
han skulde aabne Pebervor og gik
beholdningen i iggen. For i
Tiden bli alle Nojer opvandede men
+7)

Den Hellige Linnéus. 15^a

Jeg havde tænkt ganske vist: Selvfølgelig
men Tiden eller Leiligheden havde ikke
været gunstige for mig at besøge de
mestkelige Reiser af St. Alban
Benediktiner Kloster paa den lille
ø selv hvor af Præstegjeldet har
sit Navn. Men om Vaaren i Mai
1869 da jeg paa Dampskibet "Hornølen"
tog Land paa Bide i Selvø i den
Tanke at Reise over Mandø, men
formedelst Sneeskæbler paa Fjeldet
blev jeg hindret fra at tage over end
med Reisetøi i de første Dage. Nu
tilbød det sig en gunstig Leilighed
at afskedigstille min Lysh og at
forkorte Værelstiden ved at gjøre en
liden Tour ind til Selvø. Det var
en Søndagmorgen at skæde Da
Kirkeklokkerne fra Selvø havde Nye
Klokker forkyndte at det skulde være
Gjeldtjeneste for Selvø Menighed

15b
Ligvis var det et Hinder var næsten
klog, kein list og her en lidet sødlig
Skjæp. Vinder og Stadthavets Bølger
vare søly så selv de jydte beboere
paa Stadlandet, keinde var omkring
Stad til Helie Kirke. Det var Pænte
dengang som bli som Skjæde og Rejse
komerater. Der ene af dem var en Agso,
som fra Sjælfjord de sødlig var
kommen i Tjæste her Pænte den
anden en Judo's Selgjøing de kide
fortælle os forskellige Sagn om
den Hellige Seirius og Klarkseierne
indvikende i var betne endret
om fra "Langi Klarkhistorie". Det
var ind stor Interes i betragtede de
mærkelige Reiser af Alban Klark og
Kirke og Seiers Kirke blige Hellere
hvor Seiers opkaldt sig de store Steen
sån begravde hende og hendes følger.
Her er sågde min Rejse med
en ier Andagt og Orbedigter, der
Kilde hvor den Hellige Seirius
Drak af, og alle søde Drick
her if. f. w. Læg, den både for

16a
Lagen og Sjæl, han Drak ind Kilden
og bad og så mig Drickte der af
p. f. l. g. t. h. v. i. o. f. d. r. i. n. g., men om
at dette Vand og Drick skulde være
sån Helb. og Helv. den som for de
Sito om den havde i ikke stor
stør bl. Her er ikke Stedet alle her,
sigter at give en beskrivelse over
Reiserne. Da Stenene i Reiserne
verjer at i ikke er den eneste søn
her berigt Sted da her findes en
mange Navne indvikne og de ene
være beskriv af lere de gærker
man kan ikke ikke videt indgravn
i 1868, men i vel her blide anfore
Lagen søn det gær paa Falken
der stammer over med Historien
"Det var i Hakon Joseli Bage at
den Kirke Navning Seirius en Kirke
og meget Gudsdygtig Hønge datter
Kogte at øgte en H. d. v. k. Hønge
den herjide da slent i hendes Land
Seirius berikede da at for lere Land
kein blige med en mange Meand
Kvinder og Bøser der havde den

Kristene Træ, indskede sig paa
 et Skibe inden Seil Nor og Aars og
 gav sig i Guden Vold at drive paa
 Havet. Vinden drog dem ind Land paa
 Seloe saa da var en vide ikke look
 or - Linsen og hendri følge boede i
 noget store Skibe og Helbe paa
 Øen og Levede af Fiskeri. Men da
 Folket paa Fortlandet mestede sig
 det var Folket paa Øen brødt at det
 var Vækket og sendte det til Kong
 Hakon Javel sine sønne Meend ind
 dem. Der Helbe Linsen med sit følge
 af Meend Hvind og Boien gik da ind
 i Helbø og Helbø og bad til Gud at
 de ikke maatte falde med deres Lyng
 i Helbø og Meend og om en Salg
 Lørd. Gud Bør hvile dem Boien Store
 Store faldt ned foran Helben og begynde
 de der saa Kongens Meend fandt ikke
 dem. Derom saa man at indvælt
 Skin paa Øen og fandt at Man
 blod der var en indvælt ^{daily} Skin paa
 sig. Kong Allaf Trøjgeren fandt
 at indvælt blandt Helbøer den
 †

17

Forsættelse af den Hellige Leivis

af Konge Dronninge Lijs gamle freik
en Kirke bygget i for en Heilen
og opbevaret den Hellige Leivis
Deen der ligger en Helgen. Selve lli
Leivis Deen i Skien frit til Bergen
Domkirke. Selve lli grundlagt af
Kloster og Kirke til her i lre og
her i Broderi Albani hvor af Kloster
A havde sit Navn. En Evangelisk
Krigsrikke skulde have skide det
i Reims. Saaledes anvendte la'd
Lagret i blandt Almerian i Selae
saa maatte for en deel var hentet
fra Historien og for en del af Traa
diktation. Min Besjæle fortalte
og saa og viste mig Noget af
et Noget fra den gamle Meindere
undgaaet og uddækket en mange
Skatte af Guld og Sølvs og Perle
i en Bjergheide saa var blevet
med Sten og Jord. En Nordlanding

der viste og kende mere end andre
 Mænds Væsen han havde "Kagardik"
 kon eller Svartebogen kende han ikke
 sigt men nok var det Nordlændingen
 grov op og satte sig i besiddelse af
 hele Skatten. Da Kirkeklokken fra
 Sante Albani Kløster skæde bort for
 vilde da ikke bort fra den hellige
 Selv men trilled fra Lån ved
 Skanden ved den, Man kende om
 høve Klanger af den nye Stadthavn
 mægtige Bølge og Brænding veltte
 ind fra den. Efter Gæstgæster
 fulgte jeg Kirkefolkene til Gaarden
 Drage ind fra Stadthavn som
 er Historik her om fordi det Olaf
 Trøjvorn stævne Bændene til
 en Møde fra Lagn Landspod Nord
 fjord Lomvold og Romsdahl til
 Tinget her var det Olaf gav den
 valgt emalle Krustendom eller
 Kamp og da Brønderne faldt sig
 for svage til Modstand mod Stog
 de Daabens. Ved Læstænden
 fra Drage er en mængde ja

om Hændene Skrivens store og
 mindre af Rende Hene ved end
 sigt i den Rens vilde der vil
 finde vordifulde Oldsager. Paa
 Drage blev jeg og saa vil den
 300 Aar gammel Hise, Bergens
 Meisam lod 300 Spid for den
 og vilde have opført den ved
 Meisams Bøjnager men Manden
 sin eiede den vilde have 400
 Spid for den. I den Midtstidige
 vante Tid besøgte jeg og saa Heste
 jangere i Selv, det varde ikke
 længe for vi kom i Samtale om
 Selv Kløster, men han beklagede
 sig han havde saa lidt oplysning
 der om, i den store Progsamling
 for Selv Menighed som han
 havde i forvaring og var bestyret
 for fænter ikke om Brug der om
 talte Selv Kløster, han blev
 meget forbairet ved at høre at
 jeg kende fortælle saa meget om
 om den var saa langt bort
 fjørnt der fra, han havde længe

sigt efter oplysning. De om man
 ikke havde fundt andet de i færdige
 Dage og mangelfulde Sager som Læde
 paa Almuens Læbe. Jy og yu kan
 du stave paa "Langs Kløster
 historie" som er det eneste fuldstandige
 e Skrift vi ier i vort Litteratur
 om vort Kløster. Hverken yu
 vider strax Hjælp Der til Seelvs
 Læseforan og og vor ny Taknemdelig
 for oplysning. At den Hellige
 Helgen Søren og som blev sigt
 ud og tilbedt af minne. Se der har
 i Har danyer kan vi forstane maas
 de hører at paa at Aldgamle
 Herkeskole som siger at være for
 det Trostende katolske som
 menyge har i Gudsens Hætte
 vor der Malte flere Helgenbeholdt
 og der i blandt var den Hellige
 Søren Olaf den Hellige y flere
 Skabt blev for vort til Bergens
 Midsom hver det vi er at se.

Peter Tomling.

19

Peter Tomling aar 2 Kamrater vore
bestemte aarstaae Stula eigaang.
Dei smaa engjono eed Navar
hol, paie eed Briahtuus aar
engjono aar Lykhol hol paie
ei Hjerta i Bria saa va gamel
Ork i, fjoe da va gamel Ork
dei va saa hinga paie. Man
Kono saa aatte Briahtuus aar
Orten kom gjeve dei, saa Peter
Tomling aar ham 2 Kamrater
fore frisksogte dar: fraie aar
gjomde seg. Peter Tomling gjomde
seg: Hoeladen i Lo'den. Daise
Tairer kom aar vilde gje Kroe
terse, virka hae Peter Tomling
i Hoivaalmen til Bjodlekjje
aar hae Aad Peter Tomling op.
Daise Tairer kom aar vilde Maal
ka Bjodlekjje roekte. Peter Tom
ling i Kje "Maalka intje
fast Maalka intje fast". Daise

Hans i Heiuv kom aar veld Maalka
 Djöddlekjysa ropte Per Tomling att
 "Maalka intje fait Maalka intje fait"
 Dain Djöddlekjysa vart Slagta
 var Per Tomling i Blae see vart
 tain raone tain Djöddlekjysa. Ei
 Gaamaal Hjering kom aar bae
 ette Blae tain Djöddlekjysa soe
 hae aar fekk i ei Rytta. Dain
 Hjeringja var komma eidd stjerne
 pane Heim vei ropte Per Tom-
 ling i Blae: Rytta. Herka intje
 fait Herka intje fait. Hjeringja
 vart sie forskragt ah hae sloe
 Blae nod pane Markjer. Roven
 kom aar sloka op Blae hellige
 mid Per Tomling. Men Per
 Tomling kom ud att pane
 Maganden pane Roven istan-
 te hanta Gjora Mor. Per
 Tomling Reerte te een Bæk
 aar tog sig eidd Bae aar
 varka tain sig ald Blae
 Skjedd aar Reirt sie han
 hadde pengje pane sig pane

sit Ophold i Djöddlekjysa aar
 Rovens Juvalde. Ei Hjering kom
 kom del Bækker. Per Tomling
 spink om hae veld sigje han
 Mad. Hjeringja sae han skae pane
 Mad nain hae hadde koft Graidd.
 Dain Graiter var fordig skae Per
 Tomling sette sig tel Dori pane
 Storebrakken man han naade intje
 op i Graitefalle. Han skae sette
 sig pane Dore man andain naade
 han intje te aar eta tain Graite
 fatte, han skae sette sig op
 pane Graitefalle man andaae
 naade han intje ~~h~~ Hjeringja
 hade laga te eidd dyjtigh
 Smoaringa i Graitefalle. Per
 Tomling sette sig aar pane
 Kanten pane Smoaringa i Graite-
 tafalle man noe stansje Per
 Tomling i dei Smoaringa aar
 Bleiv. Aar soler ante Per
 Tomling seine Dage.

ønske mig nogle tid tilbage om
de har modtaget minne Brev og
om det endvidere kan bringes. Hvad
eftersendelse begynder på mig på den
sidste side. Her end en Hilsning
fra mig.

Arbejdsk.

Therese Frederiksen Hærkens
Graven.

P. stor Hærk.

Slutten er brevet som er pag. 9 + 9 b

Der var argang om Guds der var
 såre Hellig og han hang på sine
 Vante på en Sola gjeitlar i Kirken
 (Sola gjeitlar kaldte vi naar Solen
 skinnes ind gennem en Glesig
 eller Vindue således at alle
 Effo's og Luften ser i Rygbæltens
 Forsøg samme Guds pek og så
 se Djævelen i Kirken hvor han
 sad med A. Kalsviken og med
 Kridt afskred alle der kom
 og Lø i Kirken. Men Kalse
 skendte blev for bidd, Djævelen
 Bædd i Skindet og vilde tæle
 det langere ind men i det samme
 dristede Djævelen hør. Hinde
 vejer, men vi blev den Hellige
 og så i Trøstet til at Lø, så
 han og så blev optegnet i bladet
 de Leendri Antal på Kalse
 skendte, og i det samme det
 Vantene og så ind af Solgjetten.

Djævelsægter.

Der var en gang en Jante som
 sagde til sin Hjorte at der
 som her tog sig en anden Hjer-
 orte skulde. Djævelen tog her
 her her var Brude. Jante
 blev forlovet og gift med en
 anden paa hendes Brjlebli dag
 kom der en Fremmed i bekjend-
 tation og begjerte han alle
 sine Døds og Brude, sin
 bli befaldt. Den Fremmede tog
 Bruden med sig ~~da~~ de havde
 Reiset og stjækket, kom de til
 en Gjetle Gård sin den
 Fremmede bad Gjetlegutter
 tage Brudekransen af Bruden
 som skulde han paa Hatten
 sin fald med Penge men
 Gjetlegutterne vilde ikke
 gøre ind paa dette. De
 Reiste da videre og kom

til en Gjetle Gård ejde sin 23
 den Fremmede bad tage Brude-
 kransen af Bruden som skulde
 han paa Hatten sin fald med
 Penge. Gjetlegutterne sjunter
 det var et godt tilbed og
 tog ~~hatten~~ Brudekransen af
 Bruden og fik Hatten fald
 med Penge. Men da de kom
 den Fremmede sig for Bruden
 hvem han var. Her havde
 sagde han give han had
 at tage havde var her
 var Brud og sin vilde han
 gjøre med. Kunde hvad han
 vilde men for Brudekransen
 kom af havde havde han ikke
 Magt at gjøre noget med
 hende. Djævelen var Bruden
 i Hjertet inden Hvirv og
 Stenal.

24
Ud de gjordte Graver

Ud Høstene

Naar et Børn ikk til Daaben
maa den væmme „Fadder“ bære
Børnet baade fra og til Hjemmet,
og den væmme Hvit Hjøse eller
Slette Hjøse ikk baade frem
og tilbage fra Hjemmet, især
for de Uddegjordte Mugh
~~ikke~~ og Hjøse Børnene saa
ikk blive Bjættang. Langt og
hente ikk her og ikk blot Hjøst
Hvit og Slette fra Hjemmet,
Da Fadderne kom Hjem med
Børnet, og vilde leve Moderen
ikk, Sog Høst og vore
sig at ikk ikke vor hender
Daaer man er Bjættang.

Oysegmiller Gra

Hallingdal

S. 26 er blank

Håndkorsen den 25^e Oktobr 1840. 27
Madsy — 31 Oktob — 28

Hr. P. Ehrs. Asbjørnsen jr.

Da de var her: Sammen gaa jeg dem slach
om at optegne Brjölöbiskjette fra Høstans gaa
og sende dem, lige siden den Tid hos jeg således
Matrials i det bl, og min hos jeg ferdig nogle
Blade såm handle de om, såm jeg min hos sende
dem. Jeg har spildt ikke såv liden Tid paa
det, men der vare at det ikke med hændige bl
Sprog Skil og Skrivning såm at skulde være.
Mogt af det er hændt det jeg kunde vil have
gjorde det let ledere og fjerneløgere man
der vare blod ikke Tid den det. Som de sees hos
jeg optegne medel smaal såm for Dige Høstans
og Brjölöde forke Planget blige endel Mjeterke
Løger såm maeste kunde fjere. Has alde
staa bl dæssi og A gode lefidende om
de fjendes det for gode bl at optage dem
elke ikke. Det skulde gløde mig mogt an
deri Blode kam: Fjølker om arbej det fra
der sjældne Paa, man holdt skulde jeg årke
de kam ind i en særskjildt Bog eller Samling
og ikke i nogen Tidkrift eller Avis, man
at de blev at faa i Boghandelen for
alle såm årke at se dem, og jeg haaber
såm at de ikke icke la det alder mek

Næsten da jeg ikke skammer mig at ståe til Anden
for nogle vandre stas i sine Bøger.

Nogle Lovestjær og Sager havde jeg vel eni at for-
tælle dem, men de vore her det manglet mig på
Tid til at opskrive dem. Her de holdt om "Haldes"
Kanon som skakte sig om til "Tades" om "Hore"
Prøven og Verle Prøven, "Torslidet", ikke der
sainde som stas om: "Falk Lovestjær", "Tilleg"
Kans jeg fortælle det om Bøddelens Historie som
sain mange Valpøtterne h. o. f. v.

Med hensyn til det mislykkede Forsøg paa "Læstjær"
som her: "Gravnings" dem Kans jeg for endel til
skrive Forsøgene, de vore vore og Navnet
og maante at den ikke fantes her i Tjor den Tors
min Sækkhed i dem Sags og de Kædeten h. o. f. v.
"Oensdskruben" ind nogle faa gange ikke vore
et gange og da heller ikke på det anvænte
pænt. At de fandt her i Tjor den er jeg sikker
på, da vore min Taks og Præst h. o. f. v.
det Sainde men de Kans ikke vore opgive H. o. f. v.
og det Kans heller ikke jeg med Hestens H. o. f. v.
det er h. o. f. v. 2 gange v. her faat de vore
s. d. s. Kans min den.

Naar skal vi vante den Sags og Lovestjær
Samlung indkomme? Med spær for vandrering
ind i de vore s. d. s.

Af "Nordisk Tidsskrifts" Leseetere" sees jeg at det er
 den saerlige skandinav. Tidsskrift til "Norge i Tegnning"
 det er en Bog saerlig i Norge har indtaget at alle
 jeg har spurgte Boghandlerne: Bogen efter den
 og du har jeg aldrig faaet det her at den maaske
 forskierer i fast Regning paa Christianens. Den
 lykkelige Bog vil vel aldrig opgaar for mig
 at jeg kan faa Gylden Nordens Hovedstad, og det
 kjoebes "Norge i Tegnning". Jeg er du har saerlig
 at sporge den hvad Norge i Tegnning kjoebes
 i Christianens. saa maaske jeg skone efter den
 om den ikke fuldes alle for dig.

Her end en Hjoertlig og Vennekabelig Hilsen.

Ar l'edigeok.

Thorend Gylden Havnens
 Gylden.

Koster Havn.

Jeg kan se paa den: fast Regning i Bergen

Posti per Doro i Termini.

Es hat ein sehr schönes aller Perseus Bild auf dem
Kaiser an, macht ein wenig von richtigem
Gesundheitig & Gesundheitig Das in. a. h.

Registrierung für...

Das
von
Lohn
Abgesehen

Christiano.

Hælsesagn fra Graven. 29
No 1 Pjus. Haukenæs.

En gjattes hinde der gik i Mark
en og jøttede Hæstene, gik
for sig en Hænge hvor han hørte
det kjæreste paa Smør, der
inde, han gik sig da til at Ra-
be paa Hjørnekling og Søj-
dræk, og strax kom der ind af
Hængen en Hælsesvinder med
Hjørnekling og Søj, men
der viste sig Bloddræber
baade paa Hjørneklingen
og Søjst. Men Hælsesvinder
sagde at han maatte Toule
det først, det er ^{givet} Hælses Tegn
thi Jeri Navn torde hien
ikke nævne. Jøttens gættet
gjorde da Hælses Tegn haade
over Hjørneklingen og Søjst
og der ind var Blodet borte, og
Hælsesvinder forvinder, og
Hjørneklingen og Søjst.

Hildesagen No 2

En Gaardmand maatte beständig
være Juleaften, flyttede ind af
sinne Høiars med Samleie. For
die Hildesfalkene tog ham Høiar
i leie dets derne Aften. En
Juleaften da Abonden var i
gæle med at flyttede, kom
der en Reiserende Mand og bed
om Høiarlye, Manden svarede den
Reiserende at det var der han ikke
Løve, da han ikke maatte flytte
fra sit Hjem i Juleen, for die
Hildesfalken tog ham Høiar
i leie dets. Den Reiserende Løve
ad dets, og vilde være der om
Manden flyttede. Den Reiserende
lagde sig af paa Osnon med
lad. Tjogstol. Da det led til
Høiars kom helte Høiar
fald af Falk, og alle de

Længedes Kristmannsblod. ³⁰ Borden
blev dækket med Karbare Pette
; Guld og Sølvfader, og reind
omkring gik Guld og Sølvfader
or med Karbare Væne. Heland
Selskab var og var om Høiar
der hettes "Thrand" og hver gang
han blev "Skjontkik" såg de
Skjontkij dog han Thrand
Manden paa Osnon tog fram
sin lade Tjogstol og affjorde
paa Høiar den han Thrand
være han faldt Død i Forsædte.
Ja og aag Skjontkij dog han
Thrand såg de han var Skjod
paa Osnon i det var med
Thrand faldt. Hildesfalken
der blev meget forbæret og for
væst over dets optien, tog
der Døde Høiar med sig
og forlod alen i en hurt. Og
Manden paa Osnon blev leet
til alle Guld og Sølvfader og
Petter med Høiar Pette

306 og Væne. Og siden kom aldrig
Huldsælkk mere nogen Juleaft
og tog deri Hæren: heri delte.

Huldsælkk No 3

En Huldsælkk som kaldes for
Saintepöve, for die hær har
bl. v. i, at Melke Sælkk. Sælkk
for megen aft og var vel kjendt
af Bønderne. Naar hær ikke
fikk Melke Sælkk har to de hær
Melke botten fra sig v. i. de
samlede og stramlede over
alle Hæie og Hængt.

Traldkjøringssager No 4

31

Graven.

Den Kædetenore

En Mand der frjægtede for at
han i Høne var Traldkjøring
da han aldrig om Natten hørte
hendes Hønde da han lag i
Lug med hende. En Nat tog
han da en Salmebog og lagde
over Mændens hender, og istand
begjundte en søl Størmøse og
Hilken, Sjælens Høne da af
vilde ind: Legensh i gjens
hønde: Magt for Salmebogen
var bare over Mændens. Men
da Manden tog Salmebogen
best fik Sjælens Høne ind
i Legensh, og Hønen Høne
bl. sig vild i gjens.

Traldkjøringssager No 5

Alse Løve mine en Mand her i
Hødanys der har Rjygte eller

Ord for at være Traldmand.
Han har god Lykke med sine
Kreaturer for meget Liv, imidlertid
hans Naboer har vær Lykke med
sine Kreaturer og for lidt Liv.
En Dag fandt en Gædder det;
Nærheden en sø kaldt Traldhøj
Spjæ, som han strax tog og
Reiste til Smørum med og brante
der i en Bøsserjæbe da han
havde hørt at Traldmand og
Traldhøjers ^{Konni} sø, og da mand
mand aldrig have Værd for
hans den og give den at Drikke
eller vel de ned. Datteren fra
Manden søn bløder. Smørum
Gædder holder fra at bære de
Konner indslig make den med
Nærkte Traldmand til Smørum
Gædder kalder han den "Aaben"
boelig en Traldmand. Den
Miltærkte Traldmand tog da
Lag op i mod Gædder.

der Anledning. Men da "Lag" 32
havde vordt en lidet Tid og
mange Videre vore indstøvet
til Tralders ider at det ikke
blus nogen Gædder fra det, søn
Smørum skal have søgt at
det helle var meget underligt
og tridj: g og der for had
Smørum bygge Tårne om at
forlige sig han vilde intet
have med det at gjøre. Dette
er itake over 10 Aar siden det
hønde sig og indes Mander nu
at ikke Nær og indes have

Amerikien

Nær Traldmand eller Trald
højers, gaa til Altoni stads
de byggede inded Trøsten
vid Altoni, søn de vid at Konner
Lig, men det er ikke mange
sine det det. Læg det er med
med Smørum bygge for de Læg Bred og Vind

Hældesagen No 16 Gaave

I sin Kædetale.

Der var en gang en Gæst som
 lagde sig tilbage paa Stolen
 da Folkene hedsforte Hjems
 sinne Kreationer om Hæsten
 for at see om det var sandt
 Hælden faldt selpljyttede Stolen
 da de andre Rikshjems. Han
 lagde sig under Bæddskaber
 Hjedlen. Og det sande ikke
 mange Timer efter at de andre
 og Kreationer var Rette
 paa Hjemsvej, for en Hælden
 folkene kom, som saakke alle
 at de Ligtede Hæsten
 blod. En gavits lidem Pige
 begjænder for Morvshjeld forst
 at poye med en Hjed og vider
 med Tingene boede under
 Hjedlen, Gæsten tog da over
 Tabekken og ikked i Tingene

man staldte sig ind der, så som Blodet
begjærede at drøje, man da maatte
Gjætte ind i Hjertet fra
og Moderen så staldte sig
sagde til Gædder at maatte han
havde Blod maatte hendes datter
så som skulde han tage hendes til
og sig. "Saa Gædder så sig ind",
sagde at tage sig og Hjerte
med sig. Staldte moderen sagde
da til Gædder at maatte han
Hjerte og der Datter hendes
Datter var hendes Næder
de gættede (saa skulde være at
staldte moderen og den første op
sindes der til datter sig og
og til sig sagde Staldte moderen
til Gædder at han skulde
gjøre sig ind på den ene
side i Tjære. Og da Gædder
var Hjerte kom man med Staldte
sig, og det og så var gjorden

sig ind i Tjære eller Tjære
og han den anden Dag i Morgen
skulde være der med, staldte der en
mængde vakkere Hæder i
Tjære. Gædder blev gift med
Staldte sig fik mange vakkere
Børn og havde en over maade
god Lykke med alle hvor han
førte sig. Den herlige Staldte
eller Rønde sin Staldte sig
havde for de var gifte blev
borte da de kom midt på
Hjerte gættede da de vilde gættede
til Alstede og var sig. Den
Dag sagde han til sin Hustru
at vi var en aften og gjættede
midt i Tjære, men vil vi til det
Tjære og gjættede den en gang
vi kan så sagde Hustru
og det med så var de i Staldte
Hjerte, der var gættede der ind
man hvad forslag kunde
han ikke pane side enten

det var Bordet eller Brøjlø'ke,
en mengde Mandene var her
fordan lode sin sports af Kærlig
Akte og Drak af Kaffee wine
han vilde gjive halde sig til
sin Hone og Tale med hende
men at fik han ikke, naar
han var paa den ene side var
hans paa den anden side i
Stuen. Ingen fik han Tale med
men Mad og Drikke etc han
vilde have. Teldist kom Hone
og sagde ham ja nei jaat
vi Rejsse Hjem igjens, og det
med saa var de Hjemme.
Ja nei vel vi ikke Rejsse
afteuer til det Talke sagde
hans.

Grauer
35

Gjengangere.

Linn Hæstner

Der vi har havt Nardus og
Mamon kjør, og ikke har havt
Lyt til de Dø, skal altid
være gaae Hjær igjær og see
om søne Peng og Gader, og
mange Hæstner kjører det om
hæst er overflødig de har
møke. Da vi for nogle Vænter
siden var fra Værelse fælle
i Hæstfælle, hørte vi en
Kone fra Læstfælle fortælle
om en Gjenganger. Det var
en Mand og Kone som gætt
Hjær igjær efter Døden. Hvor
Nal kom de og var om sine
Peng og Hæst, og Læstner
som bæde fra Læstfælle
maatte og var hos Nardus
stær op og Læstner den
var Læstner, imder Mæden

Harer såd man en Tætte i Naaden
og siden næsttes Lønnen følger
den til Hønskegaardens til Lønnen
Graft: Lønnen v. Hønske de længe
uden at Lønnen blev den K. D.,
Hans blev næsten år og Galen
for den han ikke fik Hønske.
Hans opførte alle Kløge Mænd
og Hønske og opførte en
Raad ind i dette, og Hønske
fik han og sin sk. For hans
Forældre ikke kunne give Hønske
i gifte man fik Fred og Rø
i sin grav.

En Rig Mand der Døde man
Vord, befalede sin Tjenestpige
den hans leve man Dødelik
at sætte hans den Tjenestpige
ind i Hønske i Lige
Kortet hans den man vor
Død. Pige opførte hans

indte. Man den Arvingerne til
den af Døde Mand begyndte til 36
at søge efter Tjenestpige hans
den man ingen anden findes den
sån den Hønske Tjenestpige for
at hans havde stjålet den. Tjen
estpige. sin sig den midt i
"til at fortælle hans den
var gaaet til, og da de gamle
Arvinger vilde opblære Lige Hønske
og tage Tjenestpige i gifte. Lad
den en sød Mand sig næsttes
den af døde Mand Tjenestpige, den
stjælte pose gløvede med sig
man Hønske. Lige Hønske blev
Hønske i gifte og lad den af
Døde Mand beholde sin
Tjenestpige.

Jeg lopt min presteopgave i Hønske
jagt og Døds i Hønske D. Hønske
på Falck fortælle hans Raad
den havde for at den Døde

ikke skulde gaae Hjem igjen.
 Paa Begravelsesdagen, da man
 bar Liget ind af Huset, tog
 en af Mandene en stor Bænk
 eller Bænk og kængede en
 Theoi i Giebsk der hvor Liget
 havde staaet

Transpar.

Kaldes man her det man sier for
 i viden. For den Døds. Man hører
 hvor ledet der Arbejde Høvels Bænk
 og Bænk paa Ligkisten, ser Hvide
 Skubben, og Lyd, hører Kirke klokke
 Ringe hører Ligvælg og afle
 træffe man Ligford efter Portvæn
 En gammel Pige her i gravene
 fortæller at hien var Transjendte
 og hørte og såe afte sin dand
 Gang og træffe hien en Ligford
 efter Portvæn hien såe afte hien de
 alle Falke og Horte sin hjerde
 Liget det var en sødt Høj hørte an
 det det var hende hien ikke nær slitte
 idt 11. 8 Dage der efter sin hien det

Det var en Affen Pige som sig for den

Staldesæger No 4 Græs 37

Spas Hantkenor.

Engang gik en Skind i
Marken og søgte efter en ^{sorte} Høe
hvil som da kom hen af paa
en Høj man hvor hen gik
kom hen ikke af stedet. Hvil
ham sig paa at lægge af
sig et Bælte som han havde
hadt da han gik til Alter
for at se om han gik paa
sammen stedet. Men Strach blev
han indtaget i Høj af
Staldesæger. Og for Døren fik
han se sin sorte Høe som
han ledte efter. Der inde i
Højens iblandt Staldesæger
var Børstegilde, og alder var
Fryd og Gled. De satte da
beste Tønde hendes Rømer
guld Døse og andre Karbon
Bælte man blev volds ikke
søge paa nogen Ting

blirkt satte de Børn et Bork
i Tangen hender, men dth vilde
kæmpe ikke vide af. Ja Kæmpe
hønde blige med svante Havn
sin id her fra søgde Skilde
falk. Men en Kvinde søm
for var indtaget i Højgen
ad vor. Du havde hvad si de
na. Døren hær skulde holde
sig til for di Skilde falk.
Kæmpe gløende Jær en øfte
hender.

Skilde-sæge No 5

En søm var i Fiertergen og
skulde til Skags og bindde
Højgen, lagde sig om Natten
der i Udmarken i en Hær lade
Der kom et Skilde kledt Skind
falk og gik om Højgen Læder
balle Natten, ind end

Men den søm og na den Salme
"vor Gæde hær er væn forit en
Borg" for et Skilde Kæmpe den
ingen Mægt skulde hær et
tage hær. Ind til Læder
Øft et om Morgen en da blis
den beste.

Der kom en yngre Mand i pariser
 vidende i Galop men i det samme
 faldt han af Hæsten. Død hang
 om de ind den ene Tuden i Stog
 biler. Tallet optog det af
 trin for Selvmord og begre
 vrede han og sin sam selv
 mord i den Rejser med
 ind Kirkeklokker i den
 Lang og i den for Kirkegarden
 i Kirkeviet for d. Men på
 hans Grav vadede de af en
 stor del. Ordsat hvor det
 stod skrevet at dette Menneske
 fandt Naade i en eller Stog
 biler og for den. Han blev
 mig af Bjerg Grav og side
 i Kirkegarden med Lang Rejser
 Der for os det også her at
 Ordsprog så lyde ~~at dette~~
 at der er Naade at jone en
 en Stog biler og for den

den yngre i gamle Dage
 j' ved ikke hvilken hørd
 Aarital eller Datum hørte
 man det Raabe ind af "Hors
 Vooe", "Tide ee Komme man
 ankje Manden" (Tiden er Kom
 mer min ankje Manden) i det
 samme Komme der der Riden
 til Helt: Galap. ~~Den~~^{Søn} ~~der~~
 vilde over Elven, de Folkene
 sin havde hørt det Raabe ind
 af Elven forstod Meningen
 de tog og holdt baade Manden
 og Herten ~~og~~ vand ind af
 Elven og gav manden et
 Drikke og han bode strax
 der af.

Djærlevsagen No 1

Ven Hønhøi.

Det var en gang en Kvinde, som kaldes for "Helsøder Britta", en gang kom Djærlevs til den ne Kvinde, og lærde hende at sige "Kø" for, der var hende hende i ette i ettinghed, imellem en Mand og Kone, som levde meget Fredlyst og Lykkeligt tilværelse. Helsøder Britta mente hende i ette proleer hende gik den frit til Kone og sagde at der var B. Haas. Da Halsøder blev Manden hende sin hende i ette tage boede sin vilde de blive om Lykkeligt i ette, hende i ette passe. Men om Natten naar Manden sov og tage de B. Haas af Halsøder med en Barbe kniv. Og til Kone en Mand sagde "Helsøder"

Brithen et Honore Sted efter ~~de~~
Levet havi, han maatte vogte
sig om Natten da han laa
i Seng med sin Kone. Han
til Manden tog Brøderkænen inden
Manden sov og vilde tage hold
de 3 Haar af Halsen, men
et samme nu aandede Manden
da han gik at han Kone vilde
dræbe ham, og der af opstod
i ^{mange} h. d. en ellers Mand og
Kone. Djævelen var sin Red
Helvete Brithen et han gav
hans et mige Skæppe paa
en Stang, og han vilde ikke
da han Røde hase han de
til Helvete, da han prøvte de
for et hien hien de gjøre
inde i helte Helvete.

Djævelsige No 2

Der er og sin et Feltsage sin
vige til det er Djæveler sin
skal have afsjædt Vor fjerde
sin for da ^{vi} vor blod en
Brøderkæne (Enestrækning) og
da Djæveler var for sig da
med satte man han til at
lægge et Fæstig af Sand, sin
skal lige paa en ^{Rede} ~~Rede~~ i
Vor fjerde sin Hæder. Og
mange skal have viel det.
Man den er Præsten sin sine
er har tagt det bost vige
Vor fjerde, da det nu ikke
var vent viel i den samme
Tid, man Præsten skal have
prøvet et han ikke har
tagt det. Der gamle Vor
Lænde Vor vige de har

siel det. Ja endog som Børne
Tades skal have siel dets Heiligheds
Landsom i Vorfængens Hæder.
om Hjærden har Arbeid.

Alvordens Skovagor.

Vorfængersse betalles og så
at Alvordens Skovagor eller
Jorindalen Skovagor, har
gjord den den, Bre og af
Løgt den skjønlige he
jog i dets gamle Brevedige
Hæder. Det var en Trævedag
inden det Felth var i Hæder
kan de ind en meget oldgamle
Mand ind meget længe Haar
og Skjæg og bar den en
Skoleer: inden Haanden
kan knalde blod ned og
leste Tades var og der ind
gik kan ind paa Vands
igjens.

Marsen. *Graves's Herald*
i *Spis Kammer* 42

Marsen oprindelse og blibende
skal være af gamle afdøde ugifte
kvinder. Engang var det en Mand
sån som meget plaget af Marsen
sån blev bleddet at stoppe til
alle Glied i Stuen, hvor han laa
om Natten. Foruden de Glied
sån skulde være midt for hans
Læg, og om Natten da Marsen
kom skulde han sætte en Kvinde
i Glied. Manden så gjorde,
om Natten da Marsen kom
såth han en Kvinde i Glied i
væggen. Og om Morgenen da
Manden vågnede var det en ung
sånk Jomfrue, sån laa ved
hans side. Han Døbte og Kvind,
ned Jomfruen, og var gift
og Levede meget lykkelig med
hende. Men da 5 Aar vare for
løbene, havde nogen ung Kvinde
af vogn kvind og de med var

hän backe i gjen, inden et Komme
Hboge.

En anden Mand der var meget
plaget af Marer, Kastede Marer
paa gulveth 2 gange. Første gangen
saw de ind saw de bedstövise
anden gang saw de nogen Barer.

43
Dræng

Drængen opholder sig i Elve og
Sjøer. Han opdinder og kkeber
og af Drickende Marer. Nu er
Drængen siter alle Skakke Vard
af sig og af de Vard sin drer
paa Marer bliver Drængstetten
af alle Laar omkring Alindan.

Froldkjæringesjæger. Nr 1

44

Fris Haukuuort.

En Tjensite drag sig angars og
 sig sin Madmoder, smone noget
 paa Sape linen, og der med vagede
 hien heitk over alle Høier, og i
 det samme var hien borte. Dragen
 der mittede sin Madmoder for
 Froldkjæringes, tænkte og sin
 det skulde være Morvomb at
 gjøre det samme for at sig hvor
 det vilde gaar, her tog sig da
 og sin en Sape linen og smone
 paa af det samme som sin
 Madmoder, og vagede heitk ind
 alle Høier, istedet for heitk over
 alle Høier. Han maatte der følge
 med Sape linen igjennem
 alle Høier, og var næsten dædet
 der ind, da han kom til Helvold
 grov, her bankede han paa og
 Djævelen sigt Kom og leked

af for ham og slæp han ind i
stuebuden. Har fik han see sin Mad,
mader og flere Traldkjerings
sæd og Spræke af Tæde med Nøgler
og Slim hidsen med blændet. Djeselen
gjorde Gædder om han vilde lade
sig indskrive i Traldkjerings
og Traldmandens Sels, hvor ved
Gædder svandt ja, man kan vilde
oets indskrive sit Navn i den
store Bog sin Djeselens Kom
frem med, hvilke Djeseler til
lod. Men Gædder skrev "Fæder
vor" i Bogen, og der med sin
vor. Gædder hjemme med Bogen
og Djeselens mættede der ved
Antalet paa alle Traldmand
og Traldkjerings.

Traldkjeringsdagene No 2

45

En gang Noede en Mand at erinde
om Natten til normante Naleyood,
Da han var kommet sk lidt Stykke
paa Hjemmet, fik han see ~~for~~
flere Hjerings han kjendte og
vare mistænkte for at vare Trald
kjerings, komme Seilende paa
Løin paa en Hverre steen, da
de fik see paa Mander, skrig
de af fuld Hals, at han ikke
maatte navne dem paa Navn
eller vank de blændet. Den
ene af Kommande hede Dordier
og stød kaldet den Dag i Dag
Dordierkeer, hvor han mættede
dem.

Traldkjæringssægen No 3

En Stone der vilde kjæerne Tror
had Tjenske drungen sin gaak
til Nabor Manden sin Bæde og
Banke paa og viige aldt som
er her inde, skal komme i hendis
Madmor sin Hjerne. Gættur sin
forsted Meningem og vakte hend
Madmor var Traldkjæring. Rørte
og bankede paa Døren istedet
for Slæbet, og sagde aldt som
er her inde skal komme i hendis
Madmor sin Hjerne, og der ind
fik Stenen helle Døren Indsked
i sin Hjerne.

Jule-scien og Garderøveren 46

Hus Hantver

Fjerde Lørdag i Advent, som
 her har vi og van Kalden fyrrer
 Lørdags, fordi da alle Juletræ
 skulde komme. Jule-scien Garderøveren
 og fyrrer. Og fra denne Lørdag til
 Sleitning af Juletræer, skulde
 det være forlygt at rode ild og
 Nøtterne altsammen, for alle de Jule-
 træer, som stod efter et par og
 Mærker. Jule-scien skulde efter
 Falkefugl her være pignot som
 Brude, "foran for" og "bagefter for",
 som et aabent Lørdagskjøbe,
 (Lørdags) tid om de par og
 kjøretid ^{her i Lørdag} er mange de Bjelke
 Jule-scien scien aldrig efter Tid
 scien man under Agrar. Jule-
 scien og Aoriguadiscien Lørdag
 skulde her i Høstang i al tid her
 i gaver under d. Aoriguadiscien
 scien kjendte skulde af Høst
 i Falke under.

Hvorkun i dverri „Norrna Hældeu burtj
og Taltufjögur“ „Alta“ „Tjör“ Norrna Taltufjögur
hæf þu fændit noget ann dem sãu hæf
haloru Gardisvorum (Gardisvorum)
sãu skel blødt vore i Juleu og
sãu sk slægt Skjoldur dand eller
vorum for Mærskone innod de ande
Juletrald. Det skel vore der aldite
Læu de Mand þau hve Gard
sãu blødt skalt sãu i sk slægt
Kandit Kikkibri (Mand innod de og
dem vãmme i Omgang mid de ande
sãu þor) og denne aldite Mand
skel þau og vãn ligue i isseude.
Det þau þlægt þau hve Gard
at vore og þær det þi hævore
innod de ande Juletrald man
sk hævore sig æft sk de liste
sig sk tage Mærskone man Gardis
svorum tage dem i ggin. Gardis
svorum tage og sãu æft þe
þau Mærskone man þau Mærsk
er it þe Quid.

47
Þau er Gard þær i græu, blødt
þe lunge vi dem þe llet þi der. En
Þigur tage af Juleu sãu, man
Gardisvorum tage Þigur og þigur, af
Juleu sãu, er halv þjæding vãn
der i þær, og þu vore det luge sãu
nær man vlore 2 þlækt þe
vãmme sk hve nær dem tage
Þigur og þær þe þe þe
sk Hjør og þigur. Þigur tale þi
æft om det hve vldre þe dem
vãn Briedþorðer i ggin sãu
Taltufjögur man þe halde þe þe þe
þe þe þe Jule þe þe þe þe
it þe þe þe þe þe þe þe
er om Nettene.

Ubciserat. Graven. Nord. 48
Pusthaikenud

Da en Gaard her i Nørhed
var det for længe siden en Pige
vans Fødsel Barren i Dødsmaal
og af det i Kilde det blev Ubciserat
Lange var dens Ubciserat at høre.
Om Morgningen i Graa lysningen
da Folket var i Løden og dødte
og ma alde Heron, sigter de
den Skrig vinder Skjeppe. Natte
l'eborne blive ofte skærmt af
den, den sigter Skrige lige ud
for dens Fødsel, De vilde præn
paa et fange den man fregger
Da Folket havde høide sigte
om at den ikke kinder u Døds
pær de pær den Døds, var det
en Mand vns tog paa sig at
Døbe den. Men det måtte
outter være John eller Johann
Døbe Navnet. Da Manden Døbte
Ubciserat sistede den var det

af sig selv det der paa Manden
og efter den Dag blev Mandens
skjæbende om sit helle Løgn.
Og Ubeirer blev borte.

Af den vi kaldte Efters lønna,
eller Efters Lj's d af ~~Ben~~ Baridli
Kvinder, bliver et sloge Ubeirer
eller Skingunde Aandvordend der
samt den ikke blev strakt borte.
Der for Reirts man for og heldeels
samt strakt til Luedjen og borte
Efters Lj's durs; Avlen et det ikke
skæde blev selv skingunde Aand
vordend af durs.

Dragearsdrikken.

Sjællandske
Graven

Aldrig har vi fundet i nogen Mjætters
Skrift, om der har været talke med
vel bekjendte "Dragearsdrikken",
hvor vi søgte sig en sådan
"Dragearsdrikke", som gav sig en
"nær man blodt gjør sig en
drikke af Bjørkenæver, og lade
denne Næver drikke lige vider
en Brød i 7 Aar, og i der 2
Aar, maa man give denne Næver
drikke af det Brød og vi
man gav nær man gav til
Altid i denne Tid. Og nær der
7 Aar ere omme tager man
Næver drikken som vi er for
andret til Dragearsdrikke og
gjør Tjæret og søge sammen
Ting, og berde den på sig
Og med Mander var det Dragears
drikken enten i Forlegenhed

eller ønsket sig Penge Både
kan sin Respekt for Dragene dække
skaffe sig. Når Dragene dækker
skal Respekt for Hjertebeindene
og hante Penge Læs hvem man
naar den skal fra Hudsjubeindene
efter Penge gælder hvem. Naar
en for havde god Lykke at vade
mange Penge var man vis at
blæge kan at det var Dragene
dækker sin hvide indsamlede
kemi mange Penge og mange
vid de eld gamle Skænderker
her i Bjergene at fortælle om
sin havde Dragene dække.
En Mand fra Hjerdes sigsige
der sigder at skilde have
Dragene dække, var ung og
her ved Gravens Hinder på
en Trokstensdag, en Kone
blid var at det hang og
indes hani Dampes der lig
usde en søde Lab. Kone

spærte en Mand. "Nai Gid
levose magt ha ee sår hange
inde Dampes te den Maren
der. Di ha Skjotsingw (Skade
være) der sår sår da her ee
flere uer sår ha sår dette
jite Hæder til Læs. Engang
kan Dragene dække på en
gaard her i Gravens i Ast
på en Mard, sin bode på
en anden gaard, men Dragene
dække vilde ikke være den
den gaard men, Riste til
bage på samme gaard sin
kone havde væk for. Det
er blode Penge Dragene dække
indsamle.

Fra Falckelens: Herdangar.
af J. L. Hænkenes. 54

Skvad Gættene og P. gønde gjos
i Jælar for at Vise og vilde
hvorn de for til Hjøberts og
Ogtemage.

1) Store Jule aften i skjæringer
springer man 3 gange rundt Løden
paa Lakelesten. Skone skal være
sætte i Læggang og vade ind
i mod Døren. Bøggang skal den
de for til Ogtemage staa i
Skone i den stelling som her
da er blodd: om det saa sænd
er man eller her i Højen.
Men det er blodd i Bieblid de
staa de som er de horte. Der
som har staaet i Skone viste
ikke af det man de hleier
Lige og man Bieblid sig
i alle Bieblid.

2) Naar man om Store Jule
Aften, om Aftenen naar man

Værker sit Hoved og har bikk
sel Haar paa Tøkkledet springe
man paa Dør ind Tøkkledet
og da kommer den de skal
fare til Bytemage og tørke
sig paa Tøkkledet.

3) Når man om Store Juleaften
om Aftenen Reiser og staa i en
Krosvæie med en Lids Klæing
Kommer den de skal fare til
Giften og ride af Klæingen

4) Når man om Juleaften
sammen pakker sine Hoved og
Klædes og lægger dem i Sengen
sin om Dagen og om Aftenen
naar de vel lægge sig velt
den de skal fare til Bytemage
sig ind af Sengen med Klæden

5) Når man om Juleaften
eidrede og Bord med Mad og
Drikke og sidde alene i Stuen
om Bordet kommer den de skal
fare til Hyvante og Bytemage
og smage paa Bønnen og
Drekke.

53
6) Når man om Juleaften gaar
op paa Taget paa Ljørethålet
og læder et Goren Nørte ind
gjennem Jørethålet indom de andre
spiser Kuelimad og vander
det op igjennem egge Gjorne
Nørte kommer den de gaar til
Bytemage og tager i Trauden

7) Når man om Julemorgen
staa op uden et Tale og børn
en Bøtte Vand fra Bøkken
ind i Stuen og vander det ind
i Bøtten med Lys far de se
den de far til Bytemage ind
i Bøtten.

8) Når man om Julemorgen
tager op indom Taget i Kroen
torven en Mose der sin Jilde
de Haar der er lige som vel et
sammen Letter (Hovon) sin den
de far til gifte.

9) Når man om Julemorgen
gaar til Elden Bøkken Lær
eller Vandt og tager fat paa

der første Gang de træper seer
man om hani Kjærligheds vel blev
stor eller lidet.

Hvad man har at gjøre: Jule
for at vide Aarni Grøide og
Tikke.

10) Naar man sende om Jule aften
efter at de har spist. Kvaler i aften
og kaldt Hieser Andaght, såppor
omkring Bord og Bænke, skal
man om Jule morgen finde Hoven
af det kommande Aarni Grøide
Magne eller Tikke efter som Grøiden
blir.

11) Naar man om Jule aften tager
en Skæl vand og sætter paa
Bordet, får man om Jule morgen
sæe en mengde sviede bler som
skal betyde Aarni Vaarsild Tikke
og der mange bler blev det et
stort Tikke fare blev det et ringe
Tikke.

12) Om Jule aften skal alle
Hornene paa Kjøretørene
være færdige, det gælder da om
at sætte paa og tage af Hoven.

Da Ullsvangeri Kjerkegaard
 spøgde det meget paa en
 Selmordens Grav, som ofte
 satte Tjenerne til Præsten
 Rørdam i stor Fordrukkelighed
 om Aftene og Nætterne. De
 klogde sig ofte de andre for
 Præsten. En Aften kaldede
 Præsten sig sine Præste
 Kledde, og gik op paa
 Kjerkegaarden til den Grav
 hvor Spøgelset var set, Præsten
 Raabte da op paa Graven
 om Djævelen her faaet sagt
 af den Døde, hvor du bli
 svorik Nei kan gjørde
 et Lick paa det sidste
 du Trøstes ham. Lige Præsten
 gav sig da til at Mane
 den Ude Aand bort søn

det aldrig havde spjogde
men det var en halsde d'ist
han havde at i d'istare da
Sveder vandt og drøjede
af d'istare da her koinen
liggen.

Efter di er jeg en Trond Gjønson Haukenæs
 en Anmodet Om et Optagne nogle Eventyr
 Vil jeg med for niels tjene dem heri, og for
 at bespare tid Vil jeg blæst tage noget af
 Even tjernes indhold for at se Om i handem for
 først man jeg begynde paa de som jeg lante om in
 Bamdom

- 1 ~~Tjette og Tore bjtne hvor de havde ad fare med Kongen~~
- 2 ~~Gjitten som skulde til Dragen er djber fant og plukke 3 fiare er balen hans~~
- 3 ~~To Karle en gang loor et fast Ubrødeligt Venskab saa et de ikke skulde skelles Vorken i Liv heller vil sy at den ene som var Brudgom gjorde Selskab med den anden døde og den Bunte i 400 Aar~~
- 4 ~~Officeren som blev gift med en Konge datter og blev næsten Landets forvist for di han ikke kunde betale sine de Hammelige Agteskabs pligter i mod hende som en Mand til hende~~
- 5 ~~Om Konge Sommerne Karl Vilhelm og Altes som skulde Reize til Arabien og haante Truglsoniks til sin Lyge Fæder (Efter en gammel vise) Guldberget, Hallet, Cethun~~
- 6 ~~Om de 3 fattige Brødre som skulde Udde Vorden for at prøve sin Lykke og da de kom til en gammel Hone Sulten Hone som bad Om en Smule mæd og da de to Alts sagde Nei og den yngste ja, gav hien ham det Løfte at offer han vil~~

7ent Fugl og ellyr saa Skuld' han faa Være det

7 Om Kongen som vilde Leie sig en Tjener som Skulde Være
Jalding for de han ikke vilde holde men end en Tjeng
til Tjeneren og Datteren

8 Om Konges sønnen som Skulde Ud i Værdon for at da-
nes og tillige Skulde han se sig Om efter en Kone og
Vorledes hiin jorde var av ham og Løkkede av ham
hans Bælte Pung og Trompet

9 Om 3 gutter som Skulde drøge Ud i Værdon for at
Prøve sin Lykke og da de traf en Gammel Hæsekone
som Spurgte Vad de var for noget Svarede de at den
ene var Shoemaker og den anden Skræver og den tredje
var Mester i at Bøfjone Hvin folk (Gutter sa allew [elstli])

10 Om Shoemakeren som gav sig Ud for den Alvidende
Dokter og Vor han jorde kiinst helbredelse med sin Sho-
maker Tjeng og Vor han Skrev Rosasten til Handels Hænlere

11 Om de 3 Prindne som Skulde Ud i Værdon at prøve
sin Lykke og da de kom til Kongen og hem tog dem
i Arabide og de Skopotten tal sist Spillede for
Vid Bjørnen

1000/

366
366
732 1198

= Trost bedenkts. Magst gut =

Roggen at Welfaria. Duu lacye Nof. Jeryquadr.
M. M

12 die Phant gftt med uegij. Day. blisset y (stund - Geij.
3 mystragale. 2. jace tinn + tra. bar lau erleerd med
Eg. indact mit Ser. - Gper g. in Armen.

Worint 2. Ut gullun (ou allkomfalk. ro fcllet. N.

Kristen Halbraades

Høistkvarer den 1. November 1870

57

Hes J. Chr. Asbjørnsen.

Paa samme Tid som jⁱ indlagde
med serte Brev ind Brølobikjette
paa Postkontoret, som jⁱ haab-
de her inddagt. Modtog jⁱ "Norske
Folke Lovordtj^e" og Feilertse fra 1866
fra dem, andet Brev indfaldt i
huelken kærigh, men jⁱ antog
det er sendt mig som foræring
fra dem, indikjendte jⁱ havde
hegget deri Boges for, var det
mig lige kjertkommt og jⁱ af-
legges dem her med Hjerteligste
Tak. Nagle Sager sender jⁱ dem
her ind. Nylig har jⁱ kjøbt mig
"Hvordan vi g^o" gamle Danske Folke
minder" bog B Samling en Bog
jⁱ sjønne meget gode om v^o
gjennemlæsningen der af om
Lindormen og Consekongen

har jeg og saa fundet 2 smaa Sagn
ket i fra „Hvidormsars“ og Lindormsars
men som jeg har sendt dem. Jeg er
nu begjundt at samle Materialer og
Anmerkninger til „Begravelsesstykke
for Graven“ som jeg er borte at op
skrive og sende dem det som tiden
tillader det. Smaa Aneekter og
Mjeterke Sagn som konger til sammen
med Folkestykker og Talkeviser, vil
og saa blive optaget i denne lille
samling, som jeg haaber vil blive
lovet med Interes. — Fra Nord
ville vi se en mangde Mjeterke Sagn
og Lovestjærende kende indvander blige
deri Landarsmelige Brevleber og
Begravelsesstykker, naar de skriftlig
kommer dem til Lærerne ved
Norskevangens høiere Almenskole
Kirkens „Lære“ eller Lærere
„Kirkens“, hvor jeg vil de for
en passende Honorar eller godt
gjörsel vilde optage en mangde
Sagn Lovestjærende og Folkestykker
begge toer og og saa end p'de

60
Vasinger og en mangde Skolebutter
fra Bergvirkte forskjellige Lyne
der vil vilde kende j'ede Bidrag
til Sagn og Lovestjærende. Thi nu er det
som Grændsing siger „naa. Tiden at
saadan Klapp jagt gjøres over
hille Landet Thi med hvor haand
Mand og Kone som gaar i Graven
Dor de og sin og gaar til grinde
noget Sagn og Lovestjærende“

Arbødigst.

Thorvald Gjerf-Haiker
Graven i Hordanger.

De som tiden tillader det for dem
skulde jeg meget gjeme ønske noget
Bred om de har inddagt mine
Brev.

I Haast.

Tilleg til Brjölleirskjette fra
Graven. ved J. J. Hainberger

Torleongore tilbage i Tidens ind
30 Aar siden blev Torlovskens
feildøjsdrik i Hjørnen af Døsten
Da er de Torlovede blev Fjerde
sine de kalde det hvor alder dem
Tolk og helle Hente alusion
var samlet, og som i de Tid er blev
det ikke Ligt til Øgteskalk
og der for kalder sine de Tor,
Lovide for Fæsting og Fæstning
eftersom det er Ligt for dem.

Lifte Nielsen Ofr. de Brød
og Brødjeim og alle Embes
mændene i Brjölleir til Døsten
i et Brjölleir i Viken var
en Væring og Spelman og sine
Kaldte for "Rekven" efters
Nelsen blev de ofret til
Døsten "Rekven" tog sine
Ting og tømte dem paa
Albæk med de Ord til
Døsten "Lygner". Da er

ind sinde Mand der hae
der altsammen. Og til Klakken
der hae der Pungfer.

Under detsin saa Brudepook
gav hver andse Haanden blot alsin
dilig af Brudegæmme gæst og
Forlovelse Ring sin Bruden
træde paa Tændgæmme. I Hænder
sig hante det engang da en
Lunkenand bli ~~stod~~ Brude
gæmme og hæn volder tage Ringen
i Lunden og give Bruden
tog hæn fejl og hæn op
saa en Liske i engle med Lise
i istad for Ringen til Brude
Gæstene Mose.

I Brudegæmme volder Gæstene
sig ind en Hjerter sin
de far Mærket som sin
Hone der er alle Honore
bar Hon. I og alle Ringen
~~stod~~ Mærket sin Hone.

Smalefæder og Polre bræget
for i Brudepook saa de stod
saa paa Smalefæder Rinde
Brude

Hvidormen, der i vort
 Bygdemaal Hvidormen
 skal være et Landdyr, Hvid
 af Farve med Røde Hoved.
 Den søm kan fange den
 og koge den Hoved og
 Spids det skal blive meget
 Klog og see og høre og
 vide aldt søm forgar og
 hvor forgar i Uden, Tore
 Stavens hvor fortalte han
 havde set den.

Vand Gjetter.

Tore Stavens fortalte og
 søm han hvor set de så
 kaldte "Vand Gjetter" en
 heel Flak af den paa
 store Sneer.

Lindormen.

I Jona eller John Bjergs
Bog Grævend Nord skal
være opholdstede for en
stor "Lindorm" i gamle
Dage hørte man den til
forskjellige Tider Ramle
og Skovle som med
Hobber Kjælle eller Ringle
Slinge Klunge som med
Sølvsperge.

Heldes åger

60

Det var engang en Kone som
 var i Ageren og skas Kone.
 En meget Tykt Pæde eller
 som vi kalder den Pæde gik
 for en Kone. Stjægebeist sagde
 Kone af vandskæbne Ræddel
 og hvem melde der skal ikke
 blive forlort for sig bliver
 Jordemoder til dig. En liden
 Tid der efter kom der en
 Fremmand Kone en Aften
 til Kone og bad hende
 følge hans og prøve Jorde
 moder til Kone havis dæne
 hien havde Lovet. Kone
 fulgte Manden og det bar
 ind i en Høig med den.
 Det var denne tykke Pæde
 Kone såe i Ageren som
 var en Høide Kone der havde
 om skabt sig i denne Læ
 melde, som der lare i Ræddel
 Sang. Heldet Kone blev
 Ljækelig forlort. Heldet Mand

og Hvide Konner sagde de
hadde ikke andet at give
hen de for sit brjød i end
hvir fik tage det som laal
i Baarkroen. Konner tog
det som laal i Baarkroen
det saa i d same og Hvide
spaar men hen siger
ikke noget om det. Da Kon
ner kom hjem om Aften
kastede hen det i Baarkroen
som hen tjekter ikke mere
om det. Om Morgenen fik
Konner se til sin stol og
virkelse at det er hvid og
staaer om for gjeldte ~~Lid~~
Lids kroen i Baarkroen
i d af Hvide spaar.

En gammel Nord's Kone, Kari
 B. som vi har hørt til Biedellie
 har en fast Træl paa Stalden
 falken, hveder, naar vi jtræde
 vor Træl der om, hles han
 meget for os end lige så
 vi skulde negtet Guden til
 vore, paa Stolen siger
 min har vi så at vi ge
 en Daglig omgang og
 bekjendtskab med de. Ja
 mange gange har vi maatte
 Spjæ (Brekke) mig for det
 vi skjældt thi der var vi
 først gået der, maatte Stalden
 falken Spjæ, så de mig
 først maatte vi Spjæ som
 me Tids hørte vi den Tale
 uden at de vore sjælige
 og kan minder en Lovdag
 Efter vi så det i Gældens
 og Sang og lerte min
 Efterbær, da hørte

Vi det sikkert vi holdt op
at Lærje og tænkte det kunde
være Hjemsfolk, men det var
ikke tilfældet, men de sikkert
i et Sprog vi ikke forstod.

Heldsager

Givne Skæfted og Hvid
Tretter gik en gang. Tjeld
om Jomman, de fik da
sæl 2 Helderer ved Tann
Hølene "Dalssette" og
"Hrakalier" et stykke
fra dem Hvidt kaldt
gaae ~~at~~ bort og Tale
med de 2 grønkledte
Helderer men Givne ^{grødk} bød
Hvidt for Givne Skjold
ikke at gaae til dem.

Huldriagn

62

Det gaar den Tjilde her i
hvar en ved Skidrikingen
ved nogle store Stær hvor
der vokser en mange de Klænges
ved Njyper. hvide en Klæng
engden af Skrigende Bøven
en Mand fra Udby fik her
paad et sted se en mange de
Smaae Bøven gik og
legde som Skilde sine
Skildebøven,

Huldriagn

Da Folket i Skafudal en
Aften var paa Agaven
og kjørte Høven fik de
se en stor Eld eller
Ljominning i Tjildet det
var saa sære og Mørkt
de kendte ikke noie

de se Sted, de tog de vigtte
eller Med og satte en Hønen
stør med denne Sted om
Morgen fik de se at var
ved Møe Stølen Salhjörg,
en Lyringer havde vort
og at det ikke var andet
end fra Huldrefolkene.

Huldsvær.

Tran de Særkende var i Tjilth
søn hørte. De fik de se
en menge de vakte Huld
Kreaturer. Den ene af dem
Sarterne vilde løg sig
Bælte idt ~~men~~ mente
fra en af drie vakte
Hjör sin havde ikke Huld
folkene fra at magh at
saa den i gjine man
kender Broder for bød
kunde de ind.

Resten av brevet pag. 57 a + b

Vad ångar og ar menyde Skole Gutter
fra Besgruethke forskjellige Byer
der vi vilde kinde gjede Bidrag
til Sagen og Lovstift. Thi nei er det
sine Gjerning sig selv paa Tiden at
saadan Klapp fagh gjøres oven
alle Landet Thi med hvo Hænd
Hænd og Hænd sine gaar i Graven
Dor der og sine og gaar til grinde
og alle Sags og Lovstift.

Arbødigh.

Jarand Sivert-Haiker
Graven i Hordanger.

De sine Tidens bløde de for dem
skulde si meget gjene ønske nogle
led om de her innstayedt mine
Brev.

J. Haik.

64-99

En Folkeliv i Haldanger

af

Thord Skjerve i Haldanger
Gaard

1870

65

Brjölöviskjette fra Graven
~~at~~ af T. L. Hansen og

Den stige med Oplysning, Civilisati-
on, Religion, Men atter, og for
en del af de Frættede, maade de
skrive sin Aarsjægen at de gamle
Nationale Brjölöviskjette og
Cemeteriet i Hordanger i den
sammene Tid at stivlede og for
Kædet, som at Hordanger Brjölö-
viskjette er det at iegenskibende
i mange Brjölöviskjette efter sin
de vade for 50 Aar siden. Dog
er her min meget tilbage atter
i andre Brjölöviskjette, Maake ma-
ke i Graven. Naar j min vil for
tage mig at give en lidet Skel-
ding af Brjölöviskjette fra Graven,
maade j for id her maade
at det er den Brjölöviskjette
var for 50 Aar siden, mig fortalte
af Far og Mor. længere tilbage
i Tid, kan j ikke give mig
Skelding af maade det er muligt

at Skjækkene er meget forandret
sed gjennem Tidsaldrene efter var
Tid der Aar der har forandret sig dog
er her i Graven, meget tilbagelagt
Dagligt Skjækket var for 30 Aar
siden, og var længe har er meget til
bage og de gamle kan fortælle
at om hvor det har været i de
forbigangne Tider, Anders er det for
at hjer Digt at optegne det såm
at lidt. Tillyg, til det "Nordke
Falkeliv". Men denne Skildring gjaldt
blot for Graven og da hertes
hvor Digtet har længe har bashed
sine særskjeldne Digt. Skjækket.

Naa Præsten fra Prædikestolen
har Ligt til Optrækket, for de
Troende, der er "Friedagene"
Gjennem digheds med sine Skjækket
stjækket og Dagtalere var var
sigtet fra Havn fra alle Hertes
iddelbne, Han bringer mig ikke
længere Natten at besøge sine
Hjerter med hævligt Digt
var sig mig heller at til
Friedagene efter havi Daud
Hert. meget Om det Det vil de

blive en stor Skæbne og forandret
for Gjennemgik Manden. Men foran
Lytningen er Det Ansiget for det
modsatte ja for at Skjækket har
de gjore "Spekulerstrige" med
"Friedagene" var de er face "Friedagene" var
gav for uleghed i
sine Friedage at afryge alle
de forindelige Spekulerstrige
med "Friedagene" ved de blev for
vidtlig, men mere er berane
og de enkelte Trak mere Fried
brige Daud Friedagene efter
man har er pan "Friedagene"
og tagt havi Daud og siden
blot der venter der til Friedagene
eller berer der til Friedagene
gav der inden Tiden blev Fried
er "Sindes slægt" pan
Lytter sine vi sigt var
Friedagene blev Marokke eller Ligt
og længe Tider. Havn og Høi
blot stød efter havi Daud og
i Gaarstid. Medtænke sig
ind og Tegnene pan Digt
og Daud. For Havn i 1809 blev
Friedagene sigt Skjækket tagt
og pakket. Også i Havn

Her P. og J. Tordren ~~og hans Hustru~~
~~skulde have været fra Hjørring~~ P. og J.
skulde altid give. Børnene til Torden
og J. Nu kan heller ikke de
Tordrens eller deres mere skjæle
Tale længe dølge sin Tordren
indes Tiden kan det ud og sin
hønde at de og som vel for
Dølge det efter Lysens gunde
der bare Tordren som for en
Gætte mere da, og vedde
enlige om og, naar der gjem
il som vel der Tale der om
Tid her i Hørdangens Anden det
for en stor Skand og stor Løsel,
dighed af den som vil vige at
de Tordren eller de Tordren med
Almindelig Tale som en kan
nu i Lysens og eller lide
berpente af. For nogle Aar
siden var det at Lysens som
Kapelens her i Hørdangens sin
spiste en Nabol Gæde om
det var Lysens som var for Lysens
og ikkede sinde kaldte Bøglige
Nei det var aldeli ikke Lysens
sagde Gæden flere gjentagne

gange Tordren sagde her ⁶⁷ var
for Lysens det for Skand at der
og sin her Bøglige til Bøglige
Der mente Gæden der var
ibekke Ande kaldte Tordren
Ja bare sagde Tordren her Lysens
Tale kan de Lysens. Hørdangens
sinde kan de Gæden til Tordren
og her Lysens Lysens Tordren lide
nu nogle for indet og vige til
Gæden var det ikke der sin for
Hørdangens Tid siden sagde der
ikke var for Lysens. Siden der der
vil de nogle for mig Lysens der
kan der nu ikke mente sig vel
Lysens for Lysens. Tordren kan
for en Bøglige der var her ikke
vandt til Lysens. Gæden
men alle der for Lysens Kapelens
og kan vige sig til Lysens
sin Lysens og sin skand var vel
der til, kan have de men alle
skand den helle Nøglige af
Gæden Tordren der i di Lysens
der kan kjendte dette Tordren af
Tordren her. Alde sin kan
der se at der er ikke sin.
Gæden at som Tordren i Hørdangens

Samme Bønnen sås Brud og Brøder
gav for Skarlepargene som ofte
kunde beløbe sig til en 200 Dalbr
Nu kaldes blot Kortw Løisje
Brjøløper Brjøløper Gjættene, Todsne
blod det er bær med sig til for
er i en Små Ost Hjæld Melk
og Rjømme og Bræw skjer
sammes lerkilde hoi Dagerne eller
Reisegrjær gjød alle Dagske.
Melk og Rjømme er det almindelig
det har en hoi Brjøløper Gjød
med sig. Skjold og Grannefaldet
blæs Bøiden til Brjøløper om
de vil være søe Ræiste aax
fjølger te Hjøiske. Brjøløper
Dagene var for i Kortw Brjøløper
3) med hoi sit Navn 1) Lou
langidager 2) Hjøiske dage
3) Todsakkas dage 4) Tidsdage
5) Reisfidage. ~~Blæs~~ Brjøløper
dage ind ike antak til 2 Dage
eller i det høieste 3 Dage, og
indstille blæs Brjøløper stætt
sammes Dag de begjænder

Brjøløper Hjøen blæs Hjældt eller
i Skerfjøløper almindelig Melk
Hjældt, saald i søe vi Løisje i 69
Små Hjøer om Kongedages Dags
og ~~Antak~~ ^{Antak} gjød til ind ike og hoi
af sine Hjøer Konger Løisje Kong
Olas ~~Hjøer~~ ^{Blæs hellig} Brjøløper
Hjøen blæs lerkongh ræste om
Vogger med Småke Sjone
Aaklode med alle Hjøer blæs
Torske Gildet i Reiskunst lerkongh
et med Bræke (Linn) og hoi
Vogger paa Hjælding og Konger
Blæs hoi Konger om Bræide
gjør og Bræide. 3) lang Bræide
med Bræide de første dekkede
med Hjøer Bræide og de
første med Aaklode. Løisje for
Hjøer om er 2 Hjøer blæs
epilander. Ad en søe den Brjøløper
løpoteie i Hjøer og Indlydende
kan Man stætt sig til maad
de for hoi hoi Johanni
Løisje Hjøer lerd sagde det
om. "Nais in Hjøer Ind
i ei Brjøløper Hjøer søe

Johannes og Ojengabold og sin
ulde Døe og drikke Fæstebør
vel kommer til sit nye hjem.
Når begjæret og sin de enkelte af
Brjøløper Gjestene at komme
til Brjøløper Gaarden. I velstaaende
Hans Børnen Brjøløper samler de
omtro. De fra 150 til 200 Gjæster
sine se "biedne". Gjestene blev
inddraget fra Brjøløpertrappen
af Bruden og Brudgommen
Torsdage og mere Skjættinger. En
bør af Gjestene sine Helser og i
Hænderne, Bredt til "Leikkas med
dekan Fjere her anden". Tak alle
velkomne skal de være for en
bør til Døen. Skjættelsen affjære
at Skid for hvert Leikkas sin
kommer til Brjøløper Gaarden, om
det blot er et enkelt Hænder
sine kommer for for de at Skid.
Jeg mace her afbrjødte Fortællinger
Gode, og fortælle du liden mærk,
elig Wandfarde og Historier. Da
Jens Dale skulde staa Brud
gom Anden Gang og holde Brjøløper
løp kom der på Hans Brjøløper
løperdage en Aandel Andsigts

med 9 Børnen og sætte sig H
i en glæde i Brjøløper i Døen.
Brjøløperen tog sit Gevær
og Skjød Anden Moders til
dine 9 Børnen, halve Sommeren
for sine stakkels Børnen og Skjød
tede Moder og Fæder Børnen omkrang
Gaarden Hænder. Denne hændte
Brjøløper fik og sin 9 Børnen
i sit Ojeblikke, Fæder og Moder
Døden Skid for sin sin Børnen
se maatte ad Børnen enkelte af
den er i Børnen som med i
Børnen og som med her, og de
svær mig omkrang Fæder og
Moder Børnen sin de 9 Andringes.
Gjestene blev da indkaldte
i Brjøløperstien de ved Ind
føderne her noget Vakkert Gud
bydende Fortjællende og Tiltællende
sine alle 5 Sønnen her blivne
rigelig Tilfredsstillende fra
algang. For Hans Børnen skien
med Hjelddinger med Blomster
kranis kellige med Aarjant af
af de mange glade og mientke
Brjøløper Gjestene de stakkels

For de. For ham Øren Hørdanger
Teleni lakken de Tørr. For ham
Svrag god Mad og Drikke. For
ham Ligt Ginddufter. Og
gjenner ham Tølevis og For
nemmeri gaae betugelig Strøm
minne. Her Helix op i Haan der
hvedt Man ike som for + kom
og bedt til „Lestke mee Lagge“
Tak aae velkommen til Lagge, fous
de til Svag. Ten Dram Øren de
væn hæn da ike kontakt til
hør Gjert sine og sin en hør
mae for det beste Drikke
i d af Mand falkk, imeden Øren
Hjeng og Solvstøber gaae reedk.
Gaa til Borden at Ode og Drikke
Hjögens esterer Sjæng og Løse
pærende Ness og Øredler men
til og fra Øredet, nei det første
Maaltid, Bedt ham at hør
Gjert velkommen til Lagge
og siges hør Anledning de
de komme næst for at
Ledning I de for ham Troløse
til Hjögens og aplysning sin
alle Ten bedimand og Kvind
er i Øredet, først Øredgær

72
og Øredet og deri Tølevis
Hjögens esterer Spælsmand
og i det samme har hør
Østjeger kan på Telen. Skjæter
og i det samme affjert hør
til Skid. Høst og Hjögens
mand Øredler og Øred
fjeger og Øredkønnene
sær skal hør på Øredet.
Efter at Gjertene hør Øred
gær de sig på Øredet
og Helix på Øredgær og
Øred. Tølevis er da ikk
sin Tølevisdragt med Øred
op hør Øred i Øredet hør
Øred Telen Høst, hør Øred
hør og Øred Tølevisdragt.
Da Øredet falkk er samlet
på Øredet, leggjend
Øredkønnene at hør på
Øredet sin og sin på
Øredet og Øredet
hør Øredet sin Øredet
Nu Øredet er på Øredet
Øredgær og Øredet
af alle Øredet Gjert på
Øredet til Øredet

med Spil og Skid, da skulde
de til Nordrig faa sig Affaar
Mad. Da de havde Spil og Drikke
legas Brudger og Brud sig til
Aengri indvi Engdansen
Dariusd laugt ind paa Natter.
For 80 a 80 Aar siden havde
den sørgelig ulykke at Guaden
Moe søm da var beboet af
2 Gaardbrugere Opbrødre. Jan
var til den ene og Datteren til
den anden. Af Odre Gaardmand
skulde giftet blømsmer og i
den Anledning var det bestemt
at skulde afbrødre et stort
Briglop, saa det var til Lærsk
anrengede af Mad og Drikke
til lige med aldt andet ind boe
søm blev forberet af Lærsk
men med heldagelig var det
at Moderen til den ene Mand
Gamle Ragna og søm inde
brødre, det fortæller at Manden
var og hængte sig Penge
skiden, men derene glemte
han sin gamle Moder

13
Og nogle faa Lærskers Jenter
gjør af Gamle Ragna søm
blev lagt i en liden Kiste og
ført til grav i Hjørkegaard Brød.
Datter søm laede paa Spelde
faldt i herved da hær
søm søm Moderi faa Jordike
Lærskers for forber. Det var
Morgen da søm søm paa Guaden
Jordene hvor et Briglop holdt
at Ploden blev opdaget af
Briglopi folkene. Briglopi søm
Moe blev den holdt ind Skid
Spil og Dani med Odet nogle
faa hængte søm fulde Brød,
ger og Brød og til Hjørke og
Brøder var og søm ind Brøde
steder.

Opriender Hjørke datter søm
Hlor Hær og Solikær, søm
men almindelig at Brøder har
vort god ind Hjørke, og det
modrette naar Værk ind Røger
fulde hær Hjørke datter søm
at Brøder søm Hjørke hær
hør vort Edel eller Nord

med Hjelten. Man er liden Regn
lyge over Brudefølget paa Hjerte
veier, Ansier man sig selv og
paa Lykke for Brudegæstene og
Brude. Tidlig om Morgenen ere
Væstene og Væstendækket paa fjerde
for at Nære Hjortene paa Søngene
med Mad og Dickke. Spelmændene
følge med og Spiles Noringe, Taa
kjer, Skjætte og Skjides og Skjild
mander, Træper og Bl. af Bl. og
og bære paa for Hjortene. Nær
alle er Nøtte begyndt brugde
man at Dæmme paa Lavene,
og Brudekammeret at hie
paa Bruden, foris hende
Rød Klæde, Hætte med Sølv
boder og Pæler paa den. Hvide
Læmsforke med Sølvbelte
omkring Læst og ned over,
Føiklet er hvide Klædestræie
Paa Brjækt det så kaldte Brjækt
nyerølvet i Dileffest med
Sølv Pæler og Sølv boder
iden paa Bringerølvest
Bistore Sølv smykke for
gylde og med Læst og Hæde

af forskjellige Kulører. Paa Hvidt
bøtter for almindelig Sølv smykke
ni er anden begynde af Pæler
og Sølv stude. Hvide i Skjætte
med over Njyge med Sølv og
Sølv boder er over Hænderne det
så kaldte Hænderplag ved Brude
det så kaldte Brjækt i Klæde
stauder af 2 Sølv smykke.
Brudegæstene ser for sig selv søk
Knebeine rød eller hvide stræie
skue med Sølv smykke. Sølv
glak med Sølv smykke med
Kjæde. Hænderne gær ni og
sån med Rød Klædestræie
Sølv belte Sølv smykke stude
skande og Læmsforke. Jantene
er gær Oberørst i det så
kaldte Sølv smykke med Sølv
smykke og Glettet Hænder
Sølv smykke i Hænder. Paa
sølv Brjæktidager er ikke
Brude og Brudegæstene for
Spjæktidager af Morgenen
og Aftenfalk væn skal
sigte klæde ofte er det
i Hænderne er klæde sigt

alle apøstelt et og en del for et
forægte Brud og Brudgomme eller
Mors Hjertene. Jeg var engang i et
Brjlløp hos en Sædige mester
i Hjøstedeien vor der iidklødt
og apøstelt en Sædigen and
som vor sat for en grund
skyttes i Brjlløp affjode
sin Fjæstol og uedkjød den
for a giend som ikke havde
Brjlløp Kledningen på.
Tiden Brudefølget begynte sig
paa Hjøstedeien skal alle
Brjlløp Hjertene for iden Brjlløp
gem og Brude til Brude
og Spe. Hjøstedeien og
Brudefølget foreldre sekte
ni Hjertene efter Alder og Rang
til Brude. Meandere og Mønstre
ved Brudebordet som meget som
de sjønne, og der dommen
ved de andre Bord i Brude
Stuen, men i store Brjlløpene
er almindelig 2 Stue med
Bord idet med Hjertene.
Hjøstedeien, slægt. Brude

hvalke betjenes alle maale vore ⁷⁵
valge og Tje og hore efter Hjøstedeien
møstere Tale Sang og Brude
ning. Fra Brude Hjøstedeien
følgt paa Brudefølget til Brude
gem og Brude, som iche fjæstet
og fædige. Hjøstedeien Hjøstedeien
da en liden Tale for Brudefølget
Borde Gud vil lædige den til
Hjøstedeien og et den Tjæstedeien
et indgare i maale blis den
til Hjøstedeien og Hjøstedeien
træfede Brjlløp Sang og
vori sjenge. til Brudeien almindelig
"Jel vere dig horeadit Hjøstedeien
som Brudekranen sekte på
Gud lad Regne for dig Mamma
at din Gonne fjæstedeien
Hjøstedeien vere en med dig hore
over dig sin Tjæstedeien, gud der maale
veligst vere i Hjøstedeien Hjøstedeien
Hjøstedeien Tjæstedeien et den Tjæstedeien
du er i Live, Hjøstedeien Hjøstedeien
dig aldt gode. I den samme
Brudefølget er fordege til at for
lade Brjlløpgeordet for Brude
gem og Brude et Hjøstedeien

af en stor Kjesunge. Brudefalken
Forseltes staaet med apotellen og
Brudgæms og Brude Brude Fald
af i Haaender paa sinne Forselne
et Fader eller Moder Døde af Brude
falken Forselne er i dette Sted
indsat en af nærmeste Højhøj.
Ved Bruden opside for Brude
Løffel eller Brudefølge maas
hvert Led søger af en Kone
eller Pige at ikke staldes falket
eller de kendes gjordte skal paa
Macht at Tage Bruden. De vor
men de der for længe siden fortælle
der at en Brud blev taget af
en Brudefølge. Det lyder således
Paa Gaarden Finne Stender at
gamlede Løffel søms er flere
Hundreder for gamlede, ingar
i gamle Dage var en Brude
følge paa dette Løffel, alle Brude
følge eller alle Brudefølge
forlod Brudeløffel så en Bruden
blev tilbage allene. Et Brude
fødd kom og tog Bruden.

Man her paa en Tid i Kjetting og
hvert sagde de maatte paa sit paa
tidlig om Morgon da Salen spjot
da da den forsvunden Brud og
Lærkede Brudefølget i Morgon
Solur paa Mjølfield. Falken gik
ni Tidlig om Morgon til Mjøl
field og tog den forsvundne Brud
tilbage søms så de og lærkede
Brudefølget. Men Pigen blev Tom
sk efter den Dag og blev sågde
stodt at det var kedde i Mjøl
field at blev ind paa Finne
Løffel at side Brud.

Brudgæmsen tog en Bruden
ved Haaender og de begynde sig
i Draferossan paa Hjørkeveien
enten gaasde Hjørstende eller
Roender til Bruden. Fort gaar
Hjørstender søms Brudefalken
Fader søms Spellemænd og de
Brudeparat for den Brude
levere med Regner hadde søms
de lærer over Brud og Brud.

gaur der sams det Regent. Skjøtten
affjens Skud eller søre. Comoncen
håvørns naar Brudeparat kommer
inden Aabeser Skimul for Brude
løstth naar de forlader Brjlløp
Gaarden og vider for hver Gaard
de Reerid forbi, naar de kommer
til Hjørke gaa ind i Hjørken
og ind af Hjørken og fra Hjørke.
Spelmander speler paa Napoleons
Mars paa Hjørkeveien. Her
Raale og Høggjiv lyder jævnlig
paa Brjlløp Hjørkene. Skal
Brudefølgt over Sø eller Vand
lige er mange Raade paa Dage
sams alle spjenger til i Østent
Hant thi inges vil søre der
sørte Raad sams kommer til
Lands de paa det Vand er om de
væser af. Høddmølgje Bai
ten der for sams Row alle af
sams Høesth, er ikke Brude
haader der første Raad
sams kommer til Lands er
det der til stor Skam.

der for er Brudehaader der 17
hente indvalgte Raad med de
beste indvalgte Konkarke. Kom
naar til Hjørke Damsø først er
uden Hønd først Brudefølgt
gaur i Hjørke, Spelmander speler
lige til Hjørkedans naar Brude
følgt gaur i Hjørke. Er der Aves
troiske Falt i Hjørken glemmer
de ikke at se paa Altetlyden
paa den skal man se hvor
sams Læs beangt af Brudegjer
y Brud det Ly's sams beender Dæm
klart der Døst først, det gjælder
vil blod naar det er h. Brudepar
og et Ly's lige sams staa for den
hegge paa Altetsh. Efter Høst
og efter at alle er i Skam
af Hjørken Dales Høstene og
væsendene ind Mad og Døst
almand Hjørkene, og Høddam
logjænder at Døstje.

De Hjørke Lærer sams skk Døst
samtlig har Anlednag at søre
en Gjent i søst Brjlløp, man

som blod i Aanden og Tankemaal
følge med vor Brudefølge, der
er maatte Nijjsig at spørge
og høre lidt om hver den del
der er i denne Nijjsig hvor den
bevidnelse af Profetske og
Lærere fejrer. Nu inanden
hvor den mest sige sig selv
og varet i Dæren. Skal jeg
fortælle dig lidt om den da
Tiden med fader helstignen den
hvor jeg kan nok fare Dæren
med Fred naar jeg kommer
til den til Nijjsig gader.

Liden vi nu sige om Graven
Hjerte og jeg fortælle dig
den. Den har ikke altid haft
Navn af Graven Hjerte for
i gamle Dage hed denne
Nijjsig "Anger" man maatte
den var for den var bliver
Kirsten, senere blev
Nijjsig Navnet for end til
til

"Graven" som Engelmond
skal have givet den Navn 78
efter den skal komme af
Graven og Nijjsig eller Nijjsig
og af Graven. Liden
er det vil formentlig de
Dæren Engelmond den
har for end til det til Graven
da Graven har skik
for varet i den Dæren. Graven
Hjerte er en ganske simpel
Tilberedning, sige Nijjsig
er et stort værdigt at betragte
te i Nijjsig, kan hverken
indvending eller indvending
man vil dele dig, sige den
nogle Dæren. Når den
kommer ind i Hæren er den
ganske Liden og Nijjsig. Det for
ste som den første Dæren for
er maatte Dæren Engel
den blev for end til Hjerte
af Hjerte og Dæren
for Nijjsig. Den store Tiden
med de mange Navne som
den selv hører i Hæren

grov den så ald sig nye her
fjændt den mest behøvede Tid
siden blev Fængsel i Tætning
Nokken Hjul og en Næst
hvor sin Sjæl der fik et Aar
Glas og til Aarst. For længe
siden fortæller det af de hvide
Levende gamle Mændske så
og så i den her kraftig det, der
det hende i Døds Dage. Bliv
der afgjorde ved de maalt im
eller nogle Mændske at en
sån hvid sig til gule end
længst Hjerter Gudske om
Natten uden sig i Døds Mør
ke ikke skulde være det men
Manden ved de i mod. Han
gik til Hjerter om Natten
men der hans var Komme
tilbage midt på Kristendoms
Raadte det på hans heftig
Bog sin på Altsk. Manden
endte sig Ansigt tilbage
men efter den Hvid vante
Ansigt på Mændske beg

til Riggens. På Hjerter og om den
er blodd nogle few Grav. Mæn
menter at betragter Graven forige
belle Hjør Hjerter stod og så
på samme Sted, der var så
lidt at der blev opbrudt og
stjælet over ender. Man vedt der
hans flyttet Hjerter på et
andret Sted hvor Fængsel og
Materialer var Komme men
på en Tid var alle Fængsel
og Materialer Komme der til hvor
den gamle Hjerter havde stude
og der for Ansigt Folket det
sine Gudske vilge at Hjerter
skulde opløses på sin
Føige plad. Fængsel i Graven
og på den fortæller det så
at Fængsel var opfordt nogen
Christne Hjerter føite man Lige
på Mørke Hjerter og. Et Sted
her i Graven vil der så kaldt
den Dag i Dag Skjæveler
bliv Lige vante til Skibene
Kom og afhentede dem. At
Graven vil der varh behud

fra de eldre Tider ses de mange
Lænd i Græskænger og Steen
Røier fra Steen Brande og
Jeser alderer hvilke mange af
de Læger nu sendes til Bergens
Meisens. I de oldgamle Tider
var Graven hebet af B. Hjems
per fortæller de nemlig "Hies"
Spilde Kverfj Seim og Rogn
nald Kløv sam og sam skal
lige begravne per der
Guasde. Hies Spilde Græskæng
kaldes den Dag i Dag "Hied"
kænger og Stor Bæntestein
sine stuar per Kænger skal
have vort handi stur. Per
samme Tid boede per Nord
en Hjems per Kvinde som
hette Gjævor Moen. Hies
Spilde og Gjævor Moen kom
i Trekke angæmcke Gjætte
Reitingerne. Gjævor søjster
Hies kom for længe op
med sinne Gjædder. og det

samme søjster Hies om Gjævor
at hies kom for længe med sinne
Gjætte. Af forvægte bejdes
Gjævor et stort Grættede per
Vorfestkogare som hies vil
have til Gjætte jirke for at
møde og fuge Hies sinne
Gjætte ind i det samme hies
bid Graven der der en
Grættokkeleis ind per Dieh
til Gjævor, men hies sagde
det var ikke store "Aidnagræn"
den i sit Firkel tog hies en
stor Skættelle sine hies vilde
have til Gjættetkløp eller
Næve om en told

Da j ser at vort Brættetfølge
en ikke er for dig per Hjems
sei. vil j Hjæve Lærje fortælle
dig let mæne sine mætte kende
Intervare dig at hies. Namby nogle
Læger Fortællinger og Anekdotes
og Natursærker. gædder sine

kerjttis sig sel forskjellige
Gaarde her; Gaarden. Den første
Gaard vi traf; Gaardiffjorden
naar vi komme ind i Jersdal Her;
dangriffjorden er Falke dahl som
for her hedde Fjeldkudalen og over
Falke dal er en Merkelig Bæk
som kaldes Hvoebækken, den
Rindes over Flaad Mork som
vinder i Merkelige Bejgninger
som Man storligen kan for
ind den over. Hvoe Lammde
her vest og hede den. I
Vestenden af Hvoebækken er
en el gammel Grav heing fra
Heden som en søre kaldes for
Svold heing (Maarke den he
grave her hed Svold) her
skal det efter Saget være
en Hobbe Kjedel fyldt med
Penge og kostbare Klenoder
verst; begravet med den Døde.
Paa den anden Side af Graven
fjorden ligger Gaard i Hamne
hvor det hede Ottenfeld

82
stige af fra. Her her verk
vethe ells Hdbid i gamle Dage
en seer Her af Tjebsten død
og Hakkverk af en Lidet Hie
den Hovortet i sigt her; her
over Hovortet og Nor. Langse
ind i Fjorden ligger Havn en
en Broder til min Otele fa der
vor sine Mark at her bod en
sild voren sig Høe fra Hølen
fra Rjgen uden brad dei
Saa komme vi til Eide som
ligger ved beinden af Fjorden
Her her flere Landhandler
Gaard brugere og Havn verkafelte
Dacataabnind og Dampf Kestoppa
sted Rigt Løse fiskere; Selven
og Løse. Her er Nakud fra Eide
og om Lammes an af haldes her
sig en menyde Rebrinke, her fra
ligger den smukke Nee ~~for~~ Nor.
Paa Eide boede der Rige
Rikal Kongsten vor Døde i
1450 her vor Bore lid, og der
vor gjordt Testamentet ind alle
her Hone at den "Lengs Lov"

ende skieldte Aase hille Formiers
Hans Hans Hægtier og fik den
nye Kapital af 30,000 til
Dilling. Høngstein var Landthend
her og Hans Hone var hegye af
Føde af Brønde folk, og Aasen
saw de efter lod til Kæbe for det
minter af Gæverne Befolkning. Den
leide blev en i frige Tids Dødt
Nødsk seer om han er Hær
saw lige saw en for vask til en
Helligdom. Løngne apple lige
Gaard den Hjer land. I gamle
Dage haede her Hjer folk i
Hærig led ved Gaard en Hjer.
Lend en Hjer kom der ind
i en Hjer til Gaardmanden
paa Hjer land en Fremmand
Mand saw spærte om han kind
paa Laare Hjer til Manden
om Natten da hans vrede
fljttede for de Hjer folkene
korte de vandt af sig paa den
(Hærige lige led ved Hjerke
viers) til Hjer og. Hans skieldte
fave en Tørsk Læk med Rieg
for saw hann skieldte satte

viden for Manden Hjer om han
maatte paa pan og tage den
for Solen sprak. Om Morgen
var Manden for Læk sig og det
han kom ind os for vider Hjer
der saw hann en Tørsk Læk med
Rieg stave for stave. Og hann
Hjer er vand af Læk. Løngne
var den for stave. De Rieg riek at
saw man for en Tid siden tog
en saw Hjer en Hjer den
i Hjer viers. Den legende Hjer at
en Læk med Hjer sig ledt Hjer
med Hjer. Gaard Hjer en
lige ved den Nøde Hjer om de
af Gæverne Hjer. I den Løngne
saw Hjer ind af Hjer skal
vare Hjer Læk eller Hjer
skalte vare at Hjer. For ikke
saw Løngne til Hjer. Tiden haede
han en Læk saw var hos Hjer
ing sin Gaard og Pant sig al de
hinn side. En Dag gæver Hjer
med: Løngne efter Hjer saw sed
vare lige. Det er Hjer med Hjer
Hjer og Hjer i Hjer
vare Hjer for Hjer led de at

betragte det slaae hien Naendek
ind af Øien paa Bakken men
da Bakken holdede ind i mod
Elsens betide daas Karbone Pøle
med i Elsen igjens ind i hien
Øien der med. Dagen efter kom
Therise og Lærmanden og Børn
sätte alle Konen i de. Men
fortalder Therise og Lærmanden
at hied hien havde suak i
Vand øien om sin trollede paa
Elsen igjens. Jaa indbid de da
sin da havde vørk sin Lyk
Kelig at suak den havde det
Løst dig ind af det Gjedde. Paa
Gaarden Nindal hende i gamle
Dage at en Frøydæmelig Konen
sine gik paa Hølen Konen: Kant
ind Björrens. Björrens gav sig
til at grave en Grav til Konen
og ind den Björrens var i ferd
ind dette skjulte Konen sig i
klæde af sig sine Klæde og
bragte paa en Hø. Björrens
indkælte sig at dette var et Konen
men da hun ild i tage fat paa

Menan blev hien at han i kles den
Naske. Björrens tage ind Ligt
af den Frøydæmelig Konen og gav
af Toragelre lige til Gaarden. Men
er da intet sin meget sin Hjern
kansen og har indkælte sig paa
Lufft men Björrens gav lige til
Lufft dør og slaae til ind sin
Klød sin vider Spor efter den Dag
i Dage. Paa Gaarden Nindal at
at meget Ligt ulysind det
ke hør, og at Klækking vørk
her var det og sin at Men Kogte
Björrens hied sine Stod Konen
til Pærke Konen. Men der skjulte
det kjære Ligt. Jaa man forhel
le dig det, vi havde angang her
i Graven en Dødt sin hied Pærke
og til ham var Björrens hied den
Kogte paa Jule dag. Den store Gaard
den der kan see fra Hjørnen paa
den anden Side af Nardet heder
Nardem som bebor af 10 a 12
Gaard boiere. Da der sorte Dødt
havde Kædet var her paa Nardem
Klød en Pige tilbage af helle
Nygden befolkning. I Helvig

var en Gidske Hbage, da han kom
helt over Sjældde smalle Græser
og blisig fik han see Røjen af
Stige og at Hæier paa Nærheien
han plejede der til og der blev Gifte og
Boisatte paa Nærheien. Paa Nør
heim bor Hans Larjine ~~Larjine~~
~~Laagnatne~~ ^{er} ~~Oplyst~~ ^{og} ~~Trindt~~
Mads ~~der~~ ^{brude} ~~Taller~~ ^{og} ~~Skures~~
Godt for sig i Novan 1870 var
han meget anbefalet som Høsting
Mand ⁱ ~~og~~ ^{rejsespøsten} ~~vi~~ ^{haa} ~~de~~ ^{han} ~~ind~~ ^{Tiden}
vel af tage sit Plei paa Høsting
Odenke med Ore for sit Natgids
brigh ~~Smalle~~ ^{Smalle} ~~Holmen~~ ^{og} ~~svik~~
Var ender i det saakaldte Joraa
alle Jokers Rjogt. Et Sted er ind
den nedre side af dette hove og stole
Rjogt er lige som indværet alle til
støbt en Rjogt Nakte ender
Novan af Joraa natten eller
Tjve natten i gamle Dage og
kaldt sig her i Skuld en Tjve
eller Røvesbane i en Rjogt
Gøtte længe ind en nogen anden
dets de hærjede og stjalt alle
Nattes vænd om Rjogt en

og en Begone opholdt de sig ¹⁵
denne Rjogt hede paa Tjve natten
endelig blev de opdaget. Støbt
prøvede paa at løbe Jage den
og omringede Tjve natten igjætte
Wagh der for at Hvalke eller
indhængte den eller Tange der
naar de kom ind. Man for at vrid
Taktik at de havde Forsaad af
Madvose og ikke var såv sison
til at indhængte, Kartede de
Flerke skjæker ned over Nøgten.
Men en Hone kom paa den beste
Raad heim gik op paa Sjældde
og Rjogt og vedtede en Bæk
med over Tjve natten og da blev
Røves banden ind dægt til at søve.
Den Gudsor Sain Skjod en gang
en Mand en Katgæipe som da
i de Tider var såv meget Karlov
men det skulde aldrig handle en
i det Tider den sin Hjeld Katgæipe
og sin den Mand, han Skjod
sin Grande eller Nabor itjel
ind Naade Skuld, Vekery såv
høtte Manden skulde slippe Lide
ingen Hraf der for, der søve

han kunde ikke end en Skaal
spilte ind og spille en Draabe
vand, gjennem Hæren (I de Tider
en søngel Gange var ved Graven
vand, der hvor nu Pøttsken ligger)
og det gjordes Manden han Rids om
Hæren ind og spille en Draabe
vand af Skaalene. Sa kom nu vilde
Spilte, da den Lorte Død Karide
var det en Hæne. som Nertede ind
sin Lort paa en Tjeld dal kaldt
Spilte dahan for de han ukensketen
Doe i den Lorte Død, men alige
vil maatte han hos Doe den Lorte
Døde. Saagstue afbrønde i 1861
Mann var og hørte længe stam
for, Gaarden sigtente flere yngre
stuar i Lj's Lort. Talke paa
Gaarden var ad varst der om og
den ene af Mandene gas store
Gaver til de Fattige og havde
aldt sit ind hae sammenpakket
da de ventede paa dem ind
komme gjert sin og sin
Kæmpe, som de Manden fik

der for sigtente aldt sit Ind hae
de andre ikke. Til Gaarden for dre
knjette sig en Logak eller Hællin
sin hærne dde Navne. for dre
Logaten, en fra for dre var
blev bodiet i Nordland og
Døde Dorne lo's her spelt Logaten
sin birtus af flere Tind
Daller, Rente de af skilde
være til de med brøgende af
hans Hægt i Rente gjeld. Skatte
del en Tjeld gaard, som paa
de i Gaarden pindne Oldtøgen
være at den her været he bjeggt
fra Oldtøgen. Moe er Graven
fjere overste og vorte Gaard
var lige som de goerndes kjellik
ud Lort. Her bor blodt en Gaard
brøgt sin i Tjeld en Graven
største Gaard, der megt Lortde
og Nørlige Folk sine tages gjert
fide ind baade Fattige og
Rige. De hørte Tjeldstøden
den seer om King Rjgdan en
for dre Natton hvor de fra Blak
en Adeltand var Varde alle

^{Skipsdalmittet}
Daise, Seldalmittet og Hase
skovmittet Nordhøim's bog
næsten Skandinavisk bog og
Oksefjeld fra den hollandske
tenne her er en vid og deltag
indsigth og mange her for end
nu bestid det op for at se
Pærke morgen Sol hvor hun
Dandis i det samme hem staar
op. Af Torpe her vi Skjerve
for in i Skjerve med et Hovøst
Vei an ligger og Natens omgivelser
for i gamle Dage var her en
stijl ufrankommelig vei.

Jeg skulde vel og sige Hjerte Løst
er hane Lykkeligt for alle ching
ledt om vor Nabes Hjerte
Sjæle om Tiden til alle det
sån lidt man i man dog allige
vel for helle ching ledt et
om. Den Veien den her ligger
for her Hjerte. Kan der Hjerte
til Vorpe vanger og der i for
delte Veien sig et gær til
Guld vanger i Tager og en til
Møt takt over. Om hane Vorpe

Vangin er det Vakerst og Guld
op Bjergket: I gamle Dage Vorpe
Vorpe Vorpe ikke andet ind
en Drakke hain (Carnation)
for helle Lægth søre Djerstolen
hlev sat til at Ryde op, og da
man var for dig det end, satte man
Dage til at lægge et Hvid
stift Ting af Land søre skal
og paa en Lær i Vorpe
gamle Hest Hjerte.

Ulling er en meget Vakkert Bjerg
Birkop "Neesmand" vajer det
vor den Vakkerte "Bjerg" her
hude i et Birkop blomme
i Ulling vor det den hede
Lerd tapper Hjerte en led
sån seide og Lærpe god
hader han hader en Lærpe
tillader han hader "Birkop" som
et velde han ikke hader
Lerd tapper Hjerte en hede
for søre Hjerte i og ind
for Dreihjerte. En gang han
Vangin de vor en Dase et
han see et Mesteligt Hjerte

Da den Døendes Brødt sad
en Lodd Raser og på hans
Skuldre anstod Døen, Raseren
kams mere og mere op, så brød
af en Trøst for den Døende
Sjæl kendte faldt i Raseren
sin Vædd, men med et fløide
Døen til Hænder og tog den
Døende Sjæl. Og på vor her
diedne til sigde Christoffer
hvor denne Døde anstod
Døde. I Alting er det Næi
og Næie Sjæl var for
Hvor fra Havn er alle
i d. sig. Alting og Næie
Kjærke med Ordl og en stor
Klang fuld Klakke her og sin
lemorken.

I Lidfford er en gammel Lidfford
ald gammel Havn Kjærke, Lagn
for alle et Hallen, dahl og
sån i gamle Dage hørte til
Lidfford Kjærke og Menig
Hædet over for Kjærke Lagn

den store Gaard Logied her er 88
en Ager på 30 Maal som
kaldet for Logreid flodtje i gamle
de Dage, blot denne Ager opskærte
på en Nat af de Hænderjend
ke for de leborse på Hænder
red ikke kunde se Tale til
et skjere Ager næst den var
skjere. Man hørte det Tale og
mænte om Natter, men man
sande det ikke, om Morgen
blev de for bairt et seil et
helt Hænder var opskærte
man der var ikke gjort Bæl
men til Hænder borden. Her
gang kom Fjenden ind til
Lidfford og vilde Hænder
Lidfforden gænge om den Fjens
den fik seil Logreid flodtje
alle sine Hænder mente
Fjenden det var en Hænder
og de for led Lidfford den
Tanke. Den her dante for
Næie, for sin og sin
i Lidfford.

I Ullensvangs Prestegjæld er
Følgefonden. I gamle Dage
var her en stor Følgefond
og et Prestegjæld end som
af Følge dalens Prestegjæld. Talen
der har meget Ugyldighed og over
nædige der for lod Gud det
Luce med med helle befolk
mange indtag en Dage over
vor i Odde siger at Om de
gamle Skindbrev skal bevare
og nære om Følge dalen.

Nu er vort Brudlag forlovet
til Hjier nei fra Hjelmeri og
for man si følger med dem ind
ind ikke Bidsomlyk sin dog
i Aander og Tanker. Brudlaget
legers sig da fra Hjierkan med
Skid og Spil og Hvirraab paa
Hbalds Veen. J. g. vel har fortalt
en forigelig ulykke som hender
i Ullensvangs prestegjæld i Aare
1789 ved uforsigtighed med

Skid og Hvid paa Brudbaaden
89

Haldos Løse sagde han vilde
holde et Brjlop til sin Datter
som skulde spørge i 4 Høngesing
der var en menige Mennisker id
vidne og overflidigh af Mael
og Drikke kllav. Om Morgenen
da Brudebaaden Reiste fra Land
blev en sørd Haud vick over
Brudebaaden. Da Brudlaget
var fordig at Reer paa Hvir
veer fra Ullensvangs Hvirke
skulde Presten Roildam have
sick en Lode Damp over
Brudebaaden, Presten gik
ned til Løen, og advaadede den
at de maatte vere forsigtige
paa Hvir veen. Da Brude
laget havde Roet at Hjelke
paa Hvir veen, blev der af
uforsigtighed af Hjelketen
paa Brudebaaden som siges
orte skid med Nerven i
Fygstolen af Hvide Bonken
en Gvick fra Fygstolen

antændte helle Hvidt behold-
ningen, som søsdes oprøget
helle Hvidt beholdningen
Bridebaandene så alle vare i
den Lige i det helle 18 Mennes-
ken. De Mennesker Drickede
eller omkom, og var bl. var
Briden og så Drickent hæn
var begjæret at drikke det var ind
Nad og neppe de fik mere i at
Spis af Bridekronen og træk
Briden op efter. Men Mærkelig
nok Davide og Drak man
lige vilde i Brjlebr Gardner
og brugte alle de Skjætte og
Lemmer som tilhorte et
Brjlebr Presten Rordam holdt
en Ligeprædiken over denne
Prædiken på Prædikerstolen
han siger de i at det var Blak
lyst og Hermod der var Aot
sag At der helle iel'kke.
Efter denne iel'kke har det ikke
været brugt Skind i bl.
svangt for det tygget i næst
Brjlebr.

Da Hjernværet var alle tung
Gjæder have sat på Thronen
kommer så den ofte bliver
en hel Skid der om imellem
Bridfjogene Brudleierne og den
drammen, men Brudleierne
man tage vore på Thronen
kommer at ikke de andred
for sat på den, id an faat
de ikke Hvirfbaand af Brud-
fjogene. De på vis Sked for an
lidet Fortælling.

Barbrae Rønne ^{en} Rønne
Men Birtmoder eller min Tades
Moder var gift 2 gange Skander
første Mand Spis Jørdre var
Havensfoged i Skander
han tjente i Livgarden i Hjøben
haver flere Aar, her fortæller en
gang blev han indhentet i at
Mærkelig Hvirf, og da fik
han see at Menneske Hvirf
lige ind i en Sang, Døren
var i landet man den Store
Skærke og Modige Spis Jørdre

spente op den baaide Døe.
Hans Forældre lærte ham fra
Lis god den igjens. Kommer Hjem
blev han forelsket og gift med
sin Brøstmoder, men da Brød
spøst kom Hjem fra Hjøstien
gik Brøstmoder fra Forstær
en eller blev Rørende, så i hær
vilde knise og sänderdlaue
alde han kom mer. Men skod
hans Klode af ham og brente
den op sår et godt Midel
men forjød sin kom vor og
blev fra Forstærden til sin
Døer dag. Man vilde hær
et Højgær der til vor at
et Høindfalk i Hjøstien hær
hær de hær at det skulde
hær de hær en iøjnkke på
hær Høder dag. Lære bli
Brøstmoder gift med Lær
mand Nils Rønstrænd
sin. Lær Thøer de sin vor
sin Brøstmoder.

91
Når Brøstmoder og Hjem kommer
til Brøstmoder Høder, og sætte til
Brøstmoder på Brøstmoder på
og tager Brøstmoder Høer og
Brøstmoder Skoe og for vor den.
Da alle hær Høer, skal Brøst
Døer den legjende. Den forste sår
skulde Døer med Brøstmoder for
vor Prøstern. Prøstern Lær
vor angang i et Brøstmoder på
Lær Brøstmoder vor Fred
Skapte dahl og Brøstmoder Anna
Lær, medent Prøstern Døer
med den lange Nakke Brøst
og vilde gjøre et hær alle
hær på sig, halde Spele,
manden Aarind Hjem le på
vor op et Spele og Raabte
id vor Lær. Den Komme
Høer da inkje Høer Prøstern
aer mer. Døer Høer inde
ind inde mente Prøstern
Lær er et Hjøstien er
sår skal Døer med
Brøstmoder efter hær er det

Brüdgæmmeren men nu kom
Brüdleierne med et iendelig
Hæle og sætter paa Brüdgæm
men og Sneetrig sandt
sine Kriger at vade i megen
Snee, som hejder paa Brüdgæ
men. Tødet som de naar dand
Brüde dansen med, efter Brüdgæ
mernes dans for Brüdleierne
Brüdspigerne og de andre
af den dans som lyt
at danser. Nu naar Brüdgæ
mernes id med Højebaan
til Brüdleierne forde de skal
komme igjennem med Brüdgæm
mer og Brüden Skoe og Krone
bamben. Brüden blev nede
afklod sin Brudekæiser, og
med skal hien faae Krone
Skæitrek, som Horden gæpiger
me gjorne Akras og Kræfter
efter. Captein Norbyld sagde
"Dessa Skæite Dessa Skæite det
hos noget Fortøjllende i. I
sig naar Pigerne blodt kan
faae det, træer i arrangement af

dene er Lige gjeldige om Krone
Brüdgæmmeren, thi Skæitrek 92
Skjætte Pigerne graa Haar
i Hvidt danner ud. Det er Brüdgæ
mernes som skal lægge Skæitrek
for første Gang paa sin Krone.
Da komme Brüdgæmmeren med
sine Nije Krone paa Laarv
for at danse, som alle ere
Nijgjænge at sjæe om hien
Sjælyst med Skæitrek, og det
lige som Regner med vor
"Nije Krone" med Gratulation
"De Leikke mee Brudekæiser
Og nede Danse" her drikker
og Spirit og Tær langtid
og Natten og en stor Deel
Naar om idet at lægge sig
til Kræfter. Tredje dagen som
vor Te drikker dagen ved
Nije Krone i kledt Bringe
Sølvek, og ved Krone det
saa kalde Ormalain hestare
ende af I Sølvsigterne til
Søls helte og Saim spikol.
Brude og Brüdgæmmeren sætte

sig til Borden med Gjertene
og nei leygjende. De Drikk
nien gje eller nio skal gje
ene gje i Skælle. ~~Skælle~~
det Brødgjæmsen som skal
leygjende og som Revis sig
Arbøidigt op og taget at
stole fjeld med Brødvind
og Drikk til Brøden med
følgende Ord: "Næ: Gærs
Sman (Næ) Drikk me
Dannemær: Skælle (Skælle)
Gid gje me fleire gje alle
Gjerta fleire gje alle Grøta
Gid Faur paise ~~alle~~ da
damma. "Næ han har drøkket
att han betages, slær han
ned paa Skællens igger det
øvrigt af Brødvind som
er tilbage: Følsstøbe, og
sies Skælle om og lægget
Skællepenge i mid de
Ord: "Penge er baade
paise og smaa Nærra
(Nærra) gje dei maath

vetta dag til Løikka aap
veltriguelde. Skjælle af fjern
at Skid for Brødgjæmsen
saa vil som alle vander
berheder med einde De
Drikkinger. Saa Drikkar
Brøden Brødgjæmsen til paa
som saa maade og mid som
Ord som Brødgjæmsen siges
og videre Brøden og Brødgjæmsen
som Følsstøbe Skjælle og
videre Brøden og Brødgjæmsen
Skælle og som Skælle
og videre alle Drølle og
efter Alder og Rang. Og hver
Gjert sig som han giver
Skællepenge som bestod paa
1 Spid til 2 Spid helt Føls
penge Følsstøbe og som
andere Følsstøbe eller
saa and. Penge er baade
paise og smaa Nærra
gje dei maath vette det
til Løikka aap veltriguelde
Mange af Gjertene lang de

og saa paa den Nord til Brød
og Brødgiæver. Om Aften
blev en del af Brøjløbergjesterne
for det meste af Mandene til
Skoger og faldt en mange
Tider af Roden sine draget
til Brøjløbergjæver og afjæld
Brøjløberstien og Gaud. Atten
med en Lids blyde oplygges
og sin hvor en Rod sætter
hvor en del af Gjestene diid
og drikke og Spise. Paa Vor
hante en Brøjløber i
Vor 1870 i et Brøjløb, en
Gaudbringer paa Lange gjorde
sin Lids Brøjløb. Et stort
Aspetrae var ofte gammel Skik
og Lids faldt, og apscit i Gaard
Lids men drivere for Lids befestet
Brøjløber. Lids sagde at det
manglde Staged paa Tappan
af Aspen, han tog en Skidde
og gik af i Aspen med, men
Aspen faldt ned tilge med
Manden, sin slog sig sin for
dovik at han strakt efter
Våde. Manden havde sagt

for Brøjløb et det vilde 44
Kommene til et hende en i
i dette Brøjløb, da han var
Vårlet der om i Dians me.
Nu da i blykter var hende sagde
Manden at han beentke men
paa et det havde van nok
paa han seld. Mene Kende
men ikke Tale. — Lendel en
Natten var herkeftige med at
tage alle Skol gfa der var
se lagde til Panger. Kone
saml i Lette om Morgenen
holdt i et Aikdion om den
ellv saa de Ride Frem om
for de paa den i gjen. Atten
endel se om. Natten og saml
Nije tier i Lette sin strær
i Lenge helst hvor Gendane
og Tjorne halde sig. Et Brøjløb
var i hvor de lvs. fangt Lende
hal og hast i Lenge til
Tjorne. For en Brøjløber
hvor rjding om Morgenen
man vertene i i love mange
Harks Brøjløb. Om Morgenen

paa Fredag og Nörens Brudgän
og Bräid Gjestene sån vel seer
den for gaaende Morsunge det vel
sige Brudgämsen gäns an hund
af Gjestene an Brann Brändvör
för an de gær til Trakorten og
Brändvör gäns an Hringla Spels
man den Spels da paa Nöring
Tackjör. När paa Fredag og
klæder at Bräid paa sån støjeste
og med Komisk de kom paa
det til an sån skal vese Pöik
er og sån i sklode og ud för
Välbrän sån kista af gode
Ond og Forsoringe sån an hvor
man bleik sig til. Dore Bräid
Pöikone sån brüger vor al
mædlig kender sån vor kender
der til af an Skidoch, inder
Lokker Strig og Skaal gite
det helte for sig. Ikke sjældon
kender det at det apitaanlag
maal og Skjænderi i Brjölöp
ne Man sån Blodig gær an
det helte ikke til sån i gamle
Dage, da Brjölöp Gjestene
maatte have sinne Ligjorte

med sig til Brjölöp sån Hæter
en pöikler an our. I Aar 1864
vor sig at Brjölöp paa Gærden
bide hvor at Hagsmaal af 95
sted. Det var naar de isker det
i Gærden vor sig. Vi isker det
skulde da op hore an Liden Tid
og Vi isker det skulde da our
Hæter Pöik paa Hagsmaal
til Odde og begjænde de isker det
paa Råddalsfjeld. Vi isker det
kam Bräid og Galne i Brjölöp
Gærden og gjorde optæler de vor
i Bräid med Knise Stene og
andne Hæter. Man Brjölöp fælle
lod sig ikke skidner sån den
apitet at Hagsmaal isker det
hege Pöik, der ante med at
Vi isker det maatte tage Strig
de mange Pöik sterke modige
og kikke Hordanger Gærdes i
Brjölöp vor ikke at spöge
med. Vi isker det kiste af
Råddals Valdros Hæly Dölv
og Skidoch. I Hæter kam
angang den kikke den our

strafes "Fleiske Lars" til at
brøj løp, en Mand af Brøj løber
gjæstene tog "Fleiske Lars"
vælede ham i en Nød og Skjød
Salde paa ham, men ved sine
gjæstene Manden døde be-
tale, han blev i Døds til at
fælde Blode og have bløjet
med "Fleiske Lars" til sin sidste
Dag. Det Brøj løp i Falke
dødt her i Graven, blev en
af Brøj løper gjæstene omkring
Ellieng Langvættu fra Hjind
sine sig skide fra Dale Elson
Da alle Brøj løper gjæstene
vare satte til Bordet had
mand Præsten Ingen sin
sind i Hædede Døds gjæ-
stene Manden. Præsten sagde
han sigter det var ikke muligt
om han make hvide 10 Spid
til Fattig Karim. An sin
lyde fra Vor Revtis sig
da af fra Bordet og spørte
Præsten om det ikke gik

96
sammen sigte
an at Vapelsa paise Doucel
Præsten mente ael ja det kunde
gaae an, det blev sin med sat
til 5 Spid men bløjet blev
det endel af. Nær Bjørne gjæde
spør hvem der paa Bordet af
Kjøgemester Brudgivers Brud og
Brudleone sindes Skied og
Spæl. Kjøgemesteren har flate
Rein og Vær til Bjørne gjæde
Paa Fredag var det og så
Langedaridene, for gik helle
"Brøj løber lagd firt Spelmanden
sine Brudgivers og Brud og
videre alle Brøj løber gjæstene
halde Huan i Huan i en
Række eller de havde et Torklud,
insatte sig. Spelmanden Spælede
og sine gik det var over Hænge
og Hænge med helle Teltkalk
endte Hænge at alle til Hænge til
for en falk og videre i Skov
og Mark. Nær de 4 firt
Brøj løber dage er indført til
hede Kammer Reep. dagen

• Nu blaar Nak og Hjeld der med
• Bændene og afhængte i
• Brjæliler Himm. Balle eller
• Tverbjeltke med en Skaal i
• Haanden, saa give alle Gjestene
• dem Tunge som Læsning for der
• var Embete. Spellemændene
• faar Tunge i Taler imod mig
• Gjestene Dances. Skriftekeren
• som bringer til det sidste Maal
• tid blaar protogel. Kaker og
• Gjest af Gjestene for at
• for længe Brjæliler. Kortene
• maa ind lade den aggrind
• Brændevin. Naar Skriftekeren
• kommer fra Bordet staar
• Spellemændene og speler lige
• som Gædende ~~de~~ Dances.
• Højensisteren af Takke mine
• og upsige "Veidblae", maa
• hae me vore saa længe her
• "aa Ette aae Dage" aae
• Moroa ar at me maa inak
• maa venter en Ende paa
• da. saa for me seepa saa

• der staa i en gammel Blaa
• atk Daggis maa det alder saa
• lang i Aften vi faa bræ
• venter. Aae der paa saa vil
• og paa mi aae der ar m.
• Brjæliler Gjestene logner Takke
• fjædd alder Gude me hae maatte
• her, men der ender saa saak
• at Gjestene skal Revere strach
• der skal faae Lov til aae
• Dances aae Moroa sige
• end aae si Hende. I det samme
• kommer der stjerthende fra
• Lyone hilet en mængde
• Dabötter saa helle Altkab
• maa springe paa Dør for
• ikke at blaa vaad. Gjestene
• begjænder mi at hae vige
• paa Hjemme ting dom aae
• Dances mi en liden Hende.
• og der med sin ender at hae
• Dances Brjæliler. Til slutning
• en liden Hestene saa maatte
• Paris her.

Erick beskriver Medaard var
gravensfoged, hests og riids
brügke Spelman. Døjloper
og Dandis han Tale lød og
de Tois han keindt paa
lakke vor enegk Forhøjllode
og Vakre. Engang kom Erick
fra et Døjlop fra Nidar
Tui har vor og såv søgt. under
for Døjden i de andne Naboe
Kjendte søgne. Da Erick gaa
rei op fra gravens Vand
op til sit Hjem om Vestes
Natter i Mørke og Markens
skraden med Jækket og Løvl
saw han næsten ikke kan
komme fram, fik Erick
høre Huldslættens Spale
ikke langk fra han Erick
taget som Tjalden og Løvl
deri Huldslættens der liden
saw endlig Vakrit og for
højledet har gaa de lige

98
til Medaard og Spale paa disse
Huldslættens, saw han siden
ikke habte af Huldslættens

Anmærkning.

Følgen de sineske Historier har
maaske paa et Sted i
følgende Blade.

Da vor engang en Pige der var
u. og Døv og sig, som vilde
gik sig. Hæ ve der Gjefta
dag såe ikke høre naar Gjefta
sige (Hoko) sagde Tallet til hende
for næste Pigen det vilde hende
fjente Tais (Tie) såe Tjete såe
Tais såe Hjøe.

Da vor engang i gamle Dage
en Hone som såv sigde til sin
Tjete naar han skulde staa

Brudgum, at han ikke maatte
sælge sin Bruders sin bestandige
man Kærlighed og alle sine
(Kærlighed) sine hende. Og naar han
kom i Sæng med Bruders sin
skulde han paa sin side
Bruders sin Redder for. Til
Bruders bidagen havde Brudgum
en for sig sig selv en menige
Kærlighed sin han havde et
paa Smaale (Laiene) sin
han Kærlighed paa Bruders sin
et lidt Tidligere. Da Brude-
falkene kom i Brude sin og
om Natten, havde Brude sin
Svigersinde (Brude sin) sin
Brudgum om alle Natten halde
paa og spænte paa. Det var
Bruders sin side for den Brude-
gummen.

For et Læser der siden var det
en Gang den Gang sin same
paa at vilde gifte sig men
han vilde halde et Brude
sin en gang side det for det var

overstaaet. Det var da sin Hæder
han bad Brude sin side
men han skulde blode sig
i sin side Hæder og ikke i
Hoved side han det for
var og vilde gifte sig
om Natten i Hæder. Brude sin
ind paa alle side. Brude sin
fik nogle sine Men sin side
den til Hæder om Natten.

Imidlertid gjæstene drak til Brude
falkene gav: Skalen var Brude
piger til Brude sin side
Brude sin side med Hæder og
de alle side og han sin side
Brude sin side side til Brude
men Brude piger maatte ikke
være om den Gang side den
me Brude sin side den Gang
maatte sin side Brude.

Jöteilan (Jäggar)

Kuidda Kuoib = *Imoruk.*

Sjuu Wanhem: Graven.

Da vor engang en Kone som
 havde en liden Læn som
 kaldte for Kuidda Kuoib. En
 Dag kom Jöteilan og spærte
 Mødet om efter Kuidda Kuoib hæn
 vilde give ham en Sølvkuib,
 Konden svørte hæn var ikke
 hjemme. Har er Jöteilan
 Kuoib som lae under Øren.
 Og i det samme tog Jöteilan
 Kuidda Kuoib, og pærte hæn
 i en Sæk og drog afsted med
 hæn. Da de vor komne h öfjälken
 pæn Väien vätte Jöteilan Sæcken
 fra sig og vilde give bost
 sinne egne Øren, og imed en
 stor Kuidda Kuoib hæl pæn
 Sæcken, og fjälken, den med

sine og Sten, og vels Rette kan
Hjem over i Gjær. Da Jätälarna
kom tillbaka og vilde tage Søkker
Klagode den at der er sin tung
Kulide Kruke. Da Jätälarna var
kom man til sidst Hjem, gik den
op paa Taget med Søkker og
stjælede ind af Søkker ind i
gjærman Ljosedel, i en ~~Ljosedel~~
Kogende Ljosedel sin hang ud
inden. Jätälarna mente at Kind
Kruke havde været i Søkker og
vilde da have Kogt kan i
denne Ljosedel, sin nu blev
sindes Kruke af al den Sten
sin samlede ind af Søkker.
Da Jätälarna nu så hvad
Søkker indhold var blev
den nøg for sig og Rette
strax tilbage og spærte
Kruken af med Kulide Kruke
hvis vels give kan en
Ljosedel, kan er ikke
Hjemme svarte Kruken

101
Hes er jeg sigende Kruide Kruide
sine lace bordt indes Orson
og der med som tog Juleklen
Kruide Kruide saer Juleklen
sine Loh og drag afsted, da
de vare komne til stjernen paa
veien, maatte Juleklen seette
Lohke fra sig og gaar hende
sine egne Orsonde, og imedens
skas Kruide Kruide held paa
Lohke og fjelste den med sine
sten, og Reite Hjer on
egjer. Da Juleklen kom og
ulde tage Lohke klagede
den over at der er sin tanke
Kruide Kruide. Juleklen gik
nu sin fjerne gang op paa
Tage og stjaltede ud af Lohke
ned: en kogende Hjerdel sin
trang ned indes Orson. Men
da den sin den blev Kruide
Reite den strach klage og
spørke Honen efter Kruide
Kruide, hun vilde gøre han

h. Lohvstøb. Han er ikke Hjems
svarte Konen. Her er en vakkert
Kvindes Knob, som ender
og i det samme tog Jøntens
Kvindes Knob i Løkken og drog
efter sig, men tog den ikke søth
Løkken for sig da den var
blev nok 2 gange, men først
lige til vidt Hjems. Jøntens
Kvindes Knob var sig hin
vilde ikke stræk slagne Hoge
eller Hoge Kvindes Knob men
men vilde først give ham
God Mad og Drikke (Gjorde
han som vi siger) så han
blev Fed. Jøntens Kogede
Rjømme grød og gav Kvindes
Knob til Mad, men han
sides Rjømme grøden han
ikke Kvids Hjems op, med
i Lømmen sinnes. Da
Kvindes Knob forstod at
Jøntens sinne belovde
sig til at ~~sluge~~ han,

102
faldt Kvindes Knob om kæld
lige som Dødt for at nok
Jøntens. Jøntens Knob da
Kvindes Knob så den antog
for Dødt, i fire Kløder og
lagde han på en Rind døgne
uden for sit Hjem. Og vi
fra Jøntens Kvindes Knob
ning at Rjømme Hjems ijer
til Jør. Mor. Jøntens da søde
sig så Skandag nok af
Kvindes Knob, Rerte stræk
efter ~~af~~ og af fork og vilde
have Jør i Kvindes Knob
igjens. Da Kvindes Knob
sank og Jøntens Kavn ijer
og vilde tage ham, tog Kvindes
Knob en Baad og Raede
over Tjorden. Jøntens søde
efter da Jøntens søde det
vilde Odde nyste, begjundt
den og vilde skilge i sig
helle Løen sin og Baad

Et Kvindes Huus skulde bli
for og Læve indtænkt, man
fættelen havde ikke indtænkt
mogh Læve paa den Drickvæde

Jøttel sager N° 2

Paa Gaarden Tanne paa Vests
blev en Brjæløber Aften, da
alle Folkene Rekte fra Bræden
paa Brædekapth, saa Bræden
blev alone, Bræden tog af
et Brjægtred eller Jøttel.
Man bespærte in Sjænkjøring
og hien søgte de maatte paa
paa Tidlig en Morgen da
Solen spræde, da såd Bræden
og lærkede Brjægtredet i
Morgen Solen paa Mjølffjeld
Tallet gik de Tidlig om
Morgen til Mjølffjeld og
tog den forværende Bræde
at bage som såd og lærkede

103
Dyngtraldh i Morgen Solen.
Men Tigen blev Tomid efter
den Dag, og hien sagde itide
at dh er bedne i Mjæl fjeldh
at bise ind paa Tannid Lufft
at sette Brud.

Ruzij ay i jantozgundur or legilade in
 shoyg' jomong ay jomollak. Somson
 jany' loq' - ~~But at hay' j' mink' j' ay~~
 Skap' ay vj' q'ias d'k at fell' Bray ay
 man' s'ra' f'at' j'omung' k'ob'it' f'om'w'
 ay' f'at' k'is' at j'omung' l'ly' l'ly' j'oy'is' f'om'
 j'om'is' m'it'at' j'ay' j'omung' - j'ist' f'om'
 m'it'at' k'om'it'at' 20 13 10

Bruger 2d June 1869

Chas' ay

C. M. GULDBERG

105
Den 2de Mars 1861.

Hørløse!

J. Sakke samment for
Laudmanns bog, som de
har tilstillet mig i 2 Exemplar,
og hvoraf jeg heri tilbagesender
et em.

Forbindtlig
C. M. Gulberg

50

Faint blue handwriting, possibly "Lager" or "Lager" written upside down.

Bygghjorn storn

Faint blue handwriting, possibly "Lager" or "Lager" written upside down.

Alle Madder

Faint red handwriting, possibly "Madder" or "Madder" written upside down.

Jagu og jagatort

Disualla Mii P. aus Mälshlival
 i Linnæus' Annals. jundill 6 Sept.
 1868. P. 512 og h. 111 Numb.
 Pmurek Möröjan 78 Vis. jagan
 loft, Jagu med Pismerty 267.
 Nittvege P 133 N 134 og Annus.
 Röllsten de la Société Liegtoise
 de Litter. Walane 7. 28. .

Ideal.
 206 Theoridj.
 206.

~~Jagun og jagatort at gadt Lagunmild~~
~~og Jagun.~~

~~Jagun og jagatort (Ideal og med Drenget (Kad?)~~

~~gadt at gadt Lagun~~

P. Røysdalz Jagu. Troedzomig
 fændes. "Nau Noregud" og Jæg, for
 Uagnumat mig lod

Der Druckaufwand macht
von Alfred Leusser.

Demnach ist die Sache
von dem Herrn Leusser
an Malpertuch, als auch
in dem Tommingsletz.

Sagn samlede af
Kant Undal Valer Sandmerald.

Troldsaenen 2 Oglasuefis en agur
sautiz medtill mig af en godmodig Valer
Manden fader Børge Børgefred og
Van Andrijsordtz. Søren og Jørn.

Ringøeren Troldsaenen
Manden, som fader efter Gjendren

Vir Uthvina

Prestakaenen; Luzungod. Søren fader
matte for Andrijsordtz.

T

H3-156

110^a

Sagnet hel
en Uthvina
thardal. All
for nordligst.

Den ophavs;
40 Uthvina. H.E.
mætte med Trolly af
Gjendren fader thardal fader
to Birkeman.

Udval. 28. 1 69

herre No. 4 69.

110b

FF

Jære Forsmaaeste P. C. Abjörnsen!

Forsættende Mann!

Jeg er yndelig rindspilæg over, at jeg først er
tilfældig Dan noget saa forlystet, som jeg kunde
meget lideligere saa jante Dan; man kunde
selv, at jeg først er jante Dan disse forlystet,
er Dan, at jeg skulde, ifølge Dares Anmodning,
forføge paa at bringe dem i det for noraada
Baudesproog. I Begjendelsen troede jeg, at det vilde
noraadere det for mig at bringe i det
Brog, som kaltes i Dindrettet, som jeg var
færdig og opdraget; men da jeg skulde med bringe
Dadere, fandt jeg vedfællige Bestanddelig færdig
med Begjendelsen, naar jeg skulde gjen-
gjenne Dardere vilde Lige. Blav for for i Bergens

111
Kam i Skue, som jeg kom ud for at se mig frem i
et Fotografi af det store fagte færdig
Dann. Jeg undage, at dette Fotografi er noget større
med det Da for sig selv.

De kunne muligst for den med Hofen med
Lagen Landmandsbog!

Min Broder, Broderdatter, Søsster Broderdatter
af selve Dann jeg meget. Alle spørge om, hvad det
De vil kamme tilbage til Valen.

De selve usvigeligt for Dens oprigtige og
forbundne

W. Thudahl

Valen den 28 Januar 1869.

juicy. Daltun auvosa

Sal fua ind yaa hvalnab, bryfau.
Is for fun med seu seu dagur
at fur. Ati lauzr. huntu madnar,
man bryf au, in valdum Ratter.

Miskottu far bliss for Dvaldunati
Sammadag, man lagilag fur ind
tilidit, Wi set lykhatu fann at
grann at fua gynnunur Sjargat,
fua at Dalur fimmuad ind, Sabli
na alle Bjarghaavu til Stav. 3

Forklaring over endel Ord som forekomme
i Eventyrene

Aander = And

'an = fane

Kjolk = Kind

blet = blaat

gyorne aat = tummen und Dind

Jugst = juust, juug

Kjymde = Døringier

mogahel = me gaa

sm — sud

ds — ds

varre tekje = more legt

114b

Neithe thildreer at q
g. the ordnede Lagn
i'ooe fro Veitlandt.

Jagn Gaader Viver
Lignfornit d'eer

Ans. Valer Ludmordland
Jest. og muddet af Capt Urdal

Det 1400p Landst. ved Traldal
jeres bester den samme ved samme forargede J.
Lundbygaard. 2

Det er mit aar Draegen der har Bred
nat som det var. Jeres lunde blev den
Draegen kort. 2

P.
Jh Ballus Lyttelig for Pinn. Salspund
den dertilige Dage, nu Mandens z agge den
saa. —

Daar Johannes
Uthoasen = Manden
Vandstige eller Gys
Lundbygaard.
Draegen = J.
Lundbygaard. Laga
gen. Laga Jorden
Lundbygaard
Traldal.

De fortal den
nye Lyttelig
; Natteby 1844
1859 Voss og Haas
dager. —

Frold dassin.

Læst, læst op i tiden var Gaardens Væsen meget smid-
 re midvejs og end og nu er. Den opdyrket da den læ-
 stod kinn af den Skallerum som lige imellem her og El-
 vene, - og Klucen stod den Gælle paa den saakaldte
 Miøllens bet nedover den nærværende Sten. Den smide
 Elv var da saa liden som en Beck. Den stord Væsmasse,
 som nu Elven bestaar af, og som kommer fra nogle
 små i Vælfjeldene ligesom Væste, er den saamene, her
 fra Nabogaarden, hvortil endnu det overfløide Væde rui-
 ver. Gælle, som nu staa i den smide Elv, stod i
 læst op i tiden i den nordre Elv betrod Elven. Den hele
 Gaard skævede da vis af den Maad, og ingen Klucen var
 var den indre Gaarden. Paa den Tid, da dette County
 hvar den Begyndelse af den Gaardes vis af en Mæg-
 skald, som kinn holdt en Tjuesbedring og en Tjueske-
 jige. Elv stod han paa Gælle, naar den var kommen
 til at staa, hvilket ikke var ret ofte. Hans Tjues
 haad loft, Maade til, at han gik naften hvar Lørdag-
 efter haad og kom først tilbage paa Søndag-Middag. Det
 he kaldt hvar Tjuesend mig en Omball og Mægjerri-
 hed, og da gik der sig til Mæg og Maad, men de
 kinn ikke med Klucen sig, hvortil den gik, og
 ikke vover de sig til at Lære efter hvar, - thi hvar

Capitain Ugedahl
 Væsten - Torsholm

Lige Væst af
 Væsten og St. p.
 Væsten i Nr 4 1859.
 Draug v v
 Draug til en
 væst af den Thorsdal
 i "Fra Nord Siden
 1870."

Anden af Læst
 Væsten paa en
 Læst om endt af
 Brakken sine si

var stræng og heerd. - En Lørdag hændte det sig, at
Lædermesteren tog Brøgen med sig paa Tøgen, fordi
han vilde gjøre den Dag bliver hvidt færdig med Ga-
ringens af de hvide Tøgen brænde Stikker. Brøgen, der
var plaget af megen Nysgjerrighed og nærhed, at hvide-
bunden var den Dag i et utalende godt Lunde, og
med sig til et gjensidigt Gødsmaal: Hvilken gaar
de Hvidebunde hver Lørdag Kveld? Og tænker de jæn-
ne gaar paa Friere udsked? Her sigte Hvidebun-
den, det gjør jeg ikke; men har du Løst til et over
med mig: Kveld, saa skal du faa se, hvor jeg gaar
hen og hvad jeg der bestiller. Du maas i sin Tid
være meget flittig, saa at vi faar Maant alle de paa
Køllen. Bunden sigte Stikker for Mon. Da det nu hændte
Mon, vare de ogsaa færdige med Stikkerne. De gik
derfor hjem, tog Søndersklædning paa sig og spiste
sin Hønsmaal. I Aften de vare færdige, med
Maaltidet forlade de Huset og gik i en veltig
Retning over den søndre Elv opad Brændeholer
og over Tommerpladens laugs med Elom indtil
en Hovaa, som skal fra den Tid af over hvide
Kaldet Trøldersin. Her stændte Hvidebunden,
som havde gaaet et lidt Stykke forud og ventede,
indtil Brøgen havde indhentet ham. Nu ere

ri Da Komme frem til Hædet, sagde Huiiskonden. Lii
 man, naar Døim aabnes, sagde han fremdeles,
 følede stor ætse mig ind. - Drogen, der ikke sår
 noget Huiis, blev ganske forskrækket over en saa
 saa Tale. Endelig hekkede Huiiskonden paa et Træ
 eller en Klippe og mindet sig paa et Øie, gjennem
 hvilken de gik ind i en stor Bue, hvor der sad et
 uendel Underjordisk omkring et Laugbord. Huiis-
 konden hilste paa dem, og gjorde en fin Mundskyd-
 ning, fordi han havde denne Gang læst sin
 Drog med sig. Derefter steg han over Bordet og
 satte sig i Højdet imellem de Underjordiske.
 Drogen satte sig paa Forsædet, som staa foran
 Bordet. Paa Bordet stod der en Maase med
 Mad, hvoraf der opstod, og Hornet, hvori der var
 øl, gik flittig omkring iblandt Gjæsterne. Gaard-
 manden fra Uden opstod og drak god og befandt
 sig sandelig vel i den Sag, men hans Drog,
 som for første Gang var der, kendte ikke noget det
 Almindelige af alle de hurtige Rætt, som stod
 paa Bordet; heller ikke balle han det Noget, og
 var i hoieste Grad søgmodig. Da Huiiskonden mer-
 ked dette, spurgte han sin Drog, om denne tænkte
 at gaa hjem, saa skulde han følge ham. Herover

blev Drungen vel tilfreds, og Hviishonden gjorde
 derpaa en Mundskrivning til Verden, fordi han
 maatte gaa bort en Liden Tid, men han vil
 de stadig komme tilbage. Hviishonden tog der-
 paa Drungen med sig og fulgte ham lige paa
 Tømmerpladsen, hvorfra de kom de Hviishonden
 paa Valen. Nu gik Drungen alene hjem, og Hviishon-
 den gik tilbage til de Underjordiske, hvor
 han blev indtil Søndag Formiddag. I Aftonen
 denne Gaardmand leverer paa Valen og bliver han
 at besøge de Underjordiske, som hævde: Trold-
 aaben; men de kan ikke, opholdt sig i Aften-
 skabet imellem dem og de efterlygnede Eier
 af Valen. I Aften gik man sjældent ja endog
 modigt i den for Troldskab eller andre Trold-
 aas, og hvis en sjælden Gang hørte man, at
 en eller anden havde set de Underjordiske der.
 Maanen var derpaa boer paa Valen en Maaned,
 der var en rigtig Skjætte. Hvert år skjed
 han mange Troldyr, saasom Bjørn, Skrub og
 Rev. Ligeledes skjed han aadrig mange Hjorter,
 hvorefter der da var en stor Maaned. - En Dag

havde navnet Kutter skrevet i Tordenskjoldens og Hjortens,
 som ikke store Veie af Skidde; han tog der-
 for op sin Tøjekniv, hvis Skæft var beslaaet
 med Silahaalter, hvorpaa der stod hans fæder
 Navn; han stak Djuret midt den og sætte den
 derpaa i et Trætræ. Da han skilde haad Tøj-
 knivens Ijjen, fandt han den ikke; han søgte
 overalt, men han kunde ingensteds finde den.
 Han gik derpaa hjem og sendte sin Brøder efter
 Hjortens; disse søgte ogsaa efter Tøjeknivens,
 men de fandt den ikke, - borte var den og
 borte blev den. - Seent om Nøsten reiste
 navnet Kutter, der eiede Tølen, midt til Lige-
 en først salde Tordenskjold og først Hjortens
 Kommander Ijjen. Under hans Ophold i Ber-
 gen havde det sig, at han en Dag blev hui-
 den til Midraep af den Hæbmand, som han
 altid handlet med. Den Gang berøiste man
 ikke Borden og Gælle med nogen Haand
 Bord; men dog de Hædet midt Fingern
 og skæ det isjjen med sin Tøjekniv,
 som endnu gjaf haad midt sig, og som han

her i en Iltir, der hang i et om diort spæmt
 Dætte. Til Niirags hos Kjæmænden var der
 forniden Valens Eier en fremmed Landmand;
 disse to Fremmed Kom hie at sidde paa
 Siden af hinanden. Luthors Sag sin Tælle
 Knit op og brøgte dem til at skjæve He-
 ge med. Valens Eier blev oppe ertson paa
 den Tælleknit, som den fremmed Land-
 mand havde; han saa strax, at det var
 den Tælleknit, som han havde mistet i
 Troldraaben. Kildepæ et de havde spist, gik
 den fremmed Landmand bort, men han lo-
 vedte Markus, at han skulde, staa med ham
 have uopført de for den Dag næstkomdies
 Forretninger, komme tilbage. Medens
 den fremmed Landmand var fraværende,
 spurgte Valens Eier Verten hvorn den Skæn-
 mede var. Verten blev meget forbavsset o-
 ver dette Spørgsmaal, men svarede: Kjænder
 du ham ikke? Han siger, at han er Dens.

marnske Nabo, han kommer her mig hvor
 Hef med udel Hvidvasser. Valens Eier ukla-
 rer, at han aldrig havde set ham før. Derpaa
 fortæller han til Vertens Hændelse med Tälje-
 Kniven, som han aldrig idag havde set hos
 den Fremmede. Saasandt den Fremmed
 Landmand, der kaldte sig Börge Börge-
 søn, var kommen tilbage, spurgte Valens
 Eier ham om hvorfor han havde faaet den
 Täljekniv, som han idag kængler med Mid-
 dagsbordet. Börge Børgesen svarede: Du
 sætte Kniven i min Hænsveg, da Du hav-
 de stækket Hjorden, som Du ikke var istand
 til at styre isjel, og udvoer Tæg, som
 sættes i mit Hæns, behalder jeg. Det blev
 staaet retsimek paa Kniven, men du faar
 den alligevel ikke tilbage. Dermed var Sæ-
 nel Tamsalen som Bølgautskedet endte. Va-
 lens Eier saa aldrig oppe i sit levent den Dør-
 ge Børgesen igjen. - Mand, Mand den
 vespere lever Valens Eier paa en Saadan

Maad, som ikke skulde overens med de Underjordiske
 iske, som derfor bliver nødt til at søge et andet
 for dem friere Opholdssted, hvor Eieren og
 de omkring boende Mennekke ikke alene tro-
 ve paa dem, men ogsaa føle en saadan Livs-
 mæde, der stemmer overens med dem. Tilslut-
 ning fandt de Underjordiske et passende Opholds-
 sted paa Gaarden Opsanger. En Dag, medens
 denne Gaard Eier havde laet sig paa Marken
 til et hvile, kom der en Maad og bed ham om at
 maatte gaa her med sin Familie: Opsangeres
 Normark blev i det Saakaldte Killepjed. Grund-
 sig, sig de den Fremmede, at jeg nu vil flakke
 fra Valen, hvor jeg har boet i Aarkusinder, og
 der, at alle der boende Familier for mig et stæ-
 vant Liv og Livet, at det ikke kan van leka-
 gelyt for mig eller min Familie at her der
 lauger. Maaden paa Opsanger tillod den Frem-
 mede, der var den Underjordiske fra Fuldasten,
 at flakke til Killepjed med sin Familie. Og saa
 herfra er nu den Underjordiske flakket; men
 Anger nu brosten.

freds lysten till

Manden som søgte efter Gjedem sin. Engang skuede en Mand, der boede i Nærheden af et Land, som var uden Halvør, søge efter Gjedem sin. Han plejede altid at komme hjem Paarskidev, men den Dag kom han ikke. Manden gik derfor først ind i Kasse for at søge efter Gjedem, som han dog ikke kunde finde der. Paa Tilbagevejen gik han ind i en Stue, hvis Dørvær anslig var. Dør, og Stuen skød derfor sin Dør og ind aabned Dør. Manden troede, da det blev nu var blivn noget stemmelt (mørkt) at Gjedem kunde muligens være gaaen ind i Stuen; han begynde derfor at kalde paa den. "Kikke! Kikke! Paaskald mig!" sagde han. et stort brækket Stov hørte han, at noget brækket. Manden begynde nu at gaae omkring i Stuen efter Gjedem

Captain Undahl
 Næsten Gudsforbandt
 Utboan.

men han kunde aldrig see det paa den,
 da den løb skide under ham og der var
 så mørkt, at han ikke kunde se.
 Tilslut blev han lei af denne Lædeling
 og begynte at løbe. Men et øer kom
 da sigt, som springer hen til døren.
 Det så stort og hvort ind ligesom et rø-
 gnet Menneske; det kom ind at gæde og
 at se paa en Gang. Manden blev i Be-
 gyndelse meget forbløffet; men han
 erindret sig strax, at han havde hørt,
 at Udkøben havde sig således ad for at
 være af skamme Mennesker. Efter
 at Udkøben, der havde været Manden
 med at blænde ligesom en Gjed, havde
 staaet en god Stund: Døren, så den
 udly: Giv mig et røget Navn, som skal

Jy strax forlar húst. Vakkendesk!
ságu Mannu. Vakkendesk er et vakkendesk
sam sams Mikkinn, idet du lób þú.
Vei. —

Riigosen

Capitaine Nordahl
Kehlen - Försörjningskåren.

En spets
Angegenes
S. Westberg

Paa Gaarden Anselms laeser i Torsdags en Mand, som hed Floer, og som var en meget flink Knyttar. I en aften som Veiret siddet det, var han enten i Kloven eller paa Tjeldet med sin Broder, som han godt kiender brugt. Perinde forsvandt han aften sin Gaard; han overlod Bestyrrelsen til sin af den til sin Kone og sine halvorsane Døtre. -
Den Dag haad Floer gaaet laeser omkring paa Tjeldet, inden at han haad seet nogen Vildt, som kiender var Maal for hans aldris fejlsind Døds. Efter laeser om laeser kom han i Torsdags af det siakalige Gaarde Gaard, der ligger paa Anselms frieste Tjeld. omkring dette Gaard, som paa Grund af de høie omkringliggende Tjelde har et noorm og brist Udseende, har i alle Tider spaget. Efterat Floer haad staad i Tjeldet med Væddet

og sæt sig omkring, fik han endelig fæst på
 en ualmindelig stor Øge, der havde en Mary-
 de Ring såvel i Horkene, som i Næsen;
 han nærmere sig den på Kæbvirde,
 læste ^{derpå} den og stød den. Men da den faldt,
 hørte han, at den, der var på den anden
 Side af Vandet, røbede: "Farbror!" kærte
 sig, han stød Ringen over. "Ja!" da
 sked han på en Umpå, blev der stans
 i øjeblik. Et fælt lid efter hørte Gæsten, at
 der på den anden Side af Vandet blev brølt.
 Men en Brød end over Sjirgen til Van-
 det. Lyden hørtes således som Brødet
 skulde væk af Jern. Der efter så han
 Brødet at bevæge sig på Vandet og
 holdt til den Side, hvor han stod. Gæsten
 blev i Begyndelsen meget bævret; men

Denne Daught forsvandt, Sæsonen har
 erindrede sig, at han havde arvet Sol's pen
 sig; thi med arvet Sol's kan man skil-
 de levere Trods og Underjordiske chjal.

Han lærte derfor strax sin Døds og Lære
 i sin sin Hælskaar, som han havde ar-
 vet efter sin Dødsfader. Sæsonen har
 så at sige vilde lære, lægge han
 an, siges lige paa Dødsen og trænge
 af. Alt-mundig Døds og Lære der var
 i sin, forsvandt for hans Igen, han
 gik derfor med sin Værd, hvor han
 først sin Dødsen; men her var lidet
 eller intet at se. Efterat han lærte
 havde betragtes Dødsen, fandt han dog
 der noget Glimmer, som ikke var Døds
 eller Igen. Han ansag derfor at
 dette Glimmer måtte være af Dødsen.

Dermed gik han hen til den døde Ringose,
søn han strax flædd (: dog skændt af:).
Men da det nu var temmelig seers om
Aftenen, maatte han finde sig i at ligge
ude paa Tjeldet. Denne Nat. Forst han
ikke skuden paa, sag han skændt af
Ringosen og lagde sig i den. Den næste
Dag gik han hjem, sag skændt med sig, men
han lod Tjeldet ligge i jern. For denne Tid
af sin han ikke mere til de Underjord
iske. —

Om Præstekonuen paa Lyngaaen.

Hii Lyngaaus Præstegjætt i Lagn var uigang
en Præst, hvis Kone var begjæret forat var
uordenligt plissk i Gjorden under Kiristen.

Hin hjætte Maand kaad mid Raad og Raad,
uopfor hiiu hiiu viden begjæret for sin Klyg-
sket. En Aften, efterat Præsten og hans Kone
var gaaet hieseng, hiiu der haanket ualmind-
ligt stærkt paa Døren. Præstkonuen stod
op og klavte sig; derpaa giiu hiiu ind for-
at vinder sig, hiiu der haanket paa Døren
Da hiiu aabnede Døren, saa hiiu en stor Maad
sidde paa en smuk sort Hest. Maaden
hiiu paa hiiu og staz uenader han hiiu
om at fæle sig hiiu forat hjætte hans Kone,
der var i Persien. Præstkonuen spærte
hiiu han var og hiiu hiiu var. Paa
at dittede hiiu gemaal soare hiiu, at han
baer i Næbden; nu paa det første Giiu
maal giv hiiu vider Luv. Præstkonuen

124
Capt. M. D. M.
Niklas. J. J. J.

W. J. J.

soand da, at him icks vider reis on Natten
 mid en fremmed Mand, som gav him ubestemt
 Iden paa hunds Gjernomale; men Manden
 vovde at led paa hunde om at følge
 sig. Tilværelsen kom Præsten ogsaa ind og
 hængende at overtale sine Kone til at følge
 mid Manden. Efter nogen Overbelevelse
 saavel af Manden som af Præsten, beslut
 led him sig til at reise. Him gik derpaa
 ind og gjemt sig i stor Skjult paa
 Reisen. Da Præstekonuen kom ind igjennem,
 lappede den fremmed Mand hunde om paa
 Hesten og him red, sendes den Fremmede
 gik ind Ilden af Hesten, omkring 10 Mil,
 den led han Hesten staaende og løftede
 Præstekonuen ind. De var sin Kone til
 at stort Sjæ, som han lukkede om en
 Døe af Jern, den folk ind til et prægtigt
 Værelse, hvor den var maaned Personer af
 begge Kjønne tilstede. Den syge Kone blev

i en Læg og vanded sig skammelig for
 midlet de froy helige Tunder, som him
 havd. Prastekornen hjalp hende og det
 gik all godt, over \pm horket du blev stor
 Glæde, og mange Tansjelske hager
 ind over Prastekornen for den store
 Tjæst, him havd gjort den sig
 Kom. Det Prastekornen visde gas, kom
 den fremmede Mand her og had hende,
 at him skulle saer sit Fokker op.
 Da him havd gjort dette, lagde han en
 hel del Imasager i det, som saer
 ind som Korkopaaen. Manden had, at
 him ikke maatte forstaae diop Tager,
 som him maatte - saer han - laer par
 et sinnet Skid i Nat, og ikke se par den
 ind Læg, men him skulle først se par
 den sinnsyn. Prastekornen reiste lyen
 om Vasken og den samme Mand faldt
 hende lyen som Skjoldet. La him var

kommer hjem, give hin ind: Forstuen,
forat de om Watten fand Torarup;
men da de saa paa Banken bliver de
ganske forbaused, thi Banken var næsten
fuld af bare Guldpenge. —

i en Læg og reddet sig skækkelig for midler
de frøgtelige Smertur, som him havde. Præfe-
konn hjælp brude, og det gik alt godt over

1

Manden, som skulde faae en Kro hos de Underjordiske

Det fandtes imidlertid i gamle gode Dage, at de Underjordiske holdt et
sædvanligt Aarstifteligt Forsæld til Mandens Kone, at de der gjorde den udfjællige Fremfer,
ifort med et gæst den god Drømme gave Besøget.

Det var nu gængs lægt op i den gamle Tid, at der gaves en stor Gaard bo-
nde en Mand, som fandt en sin omvendt god Drømme gave tillid Lænder.
Sine Brøder, Jætte, Svane og Gæder mens selv havde Jøst og Mænk. I Bordene
gjæst sine Brøder og Gæder vedlige; de fandt sig i sin indvæltig fænt Jænk-
lag, og Jænkene gave den sine sine glædsjænt ind, som om de skulde moret for-
sigle. Sine Klæder forvæntede sig meget derover, og de i Jænkene den Dømmene,
at selv i de Bændelne med de Underjordiske. Manden var meget indstælt og vnd-
læge imod sine Klæder; som vilde aldrig tale om sine Brøder, og alle vnd-
læge selv om de Underjordiske, som sine efter Jænkene - Jænkene ofte
sæ, som sine skulde andog tale med dem. Sine gæstlagte sine Jænk, at de
i den Jænk, som selv de var Klæder vndt om Aftonen, gæst gæstlænder
Klæderne de Underjordiske fænt sig og selv gæst af Klæder for dem, men de vndt
dem. Den fandt, med sin sin i nogen Fortroelighed talte om de Underjordiske,
men sine vndt den, som sine selv forvæntede til at fænt Klæder med dem.
Sine sigte ofte til Klæder: "Du selv du, som du aldrig for de Underjordiske,
men de vndt de; men men de selv fænt du dag, men du alle sine en
fænt, men troffer du de selv sin Klæ, men du alle gæst ^{aar vega} Klæden for
de". Klæden efterfulgte vndt sig Klædens Dømmene, og alle
lænt og sine mal for selv, som selv selv en vndt Mand. Men
nu gæst fandt det sig, mens Klæden en Aften vndt de Klæder selv Klæder-
Klæden, at Manden selv selv for selv sine Klæder. Efter selv selv
selv selv en god Klæder, sigte selv Klæden: "O nu sagde heime" de Klæder!
selv selv sine, "Sagde a affjænta a jaget tænt me Gænt". Manden selv
sigte selv sine Brøder, og selv selv selv sigte, at Klæden selv selv selv
Klæder selv sigte selv selv. - Som selv selv en indvæltig selv,

som Almanden kunde mindeligvis angaa som gjort Fortred, og at sin indvildte
 derfor som sig selv som med at forfæle Gæsten. Almanden blev færdig vægling
 med liden sin Dns; men som troede derinde, at det kom sig som ulindelig
 Almanden, eller derom at som gjorde uldfor magt af Gæsten. Som frejgætte
 for, at det kunde være at Hugo Aggidenen, som som Dns med sin Gæst; dette
 foranstændte dengig Gæstebrev. Indelig beståttede som sig til at gæve ind i Gæsten
 med sin samfund som første Læmme. Der Almanden blev omvringt om Almanden, første
 som en frejgætte Gæstebrev og Fremgang af Gæsten. Almanden stod derfor som op, tog
 en Lige i Almanden og gik ind til Gæsten, som med Læmme op i Almanden med
 bagge som Almanden og som med Gæstebrev. Omvringt Gæsten som Almanden, krog
 gætte den og stod uldtes stille. Almanden stille Gæsten ind i Almanden, og derom ligger
 som indvending i Gæstebrev; men som selv Gæsten. Der Almanden som Gæsten.
 Almanden blev dengig som den, men Gæsten miste sig for som. Der om Almanden blev den en
 ligende Læmme i Almanden. Almanden stille iden beståttede sig til den Almanden og;
 men den Gæstens Gæstebrev og Fremgang til som Gæsten i den som Gæsten, at
 som blev dengig som Gæsten for sin Gæst, som blev som dengig den Almanden til at
 som op for at for til den. Der som den ind i Almanden, som Gæsten med uldtes som
 Almanden op i Almanden. Almanden blev som den uldtes det for uldtes indelig for Gæsten at
 Læmme op i Almanden, som med den uldtes Læmme som blev derfor magt som Gæsten,
 igi endog som Gæsten den om. Bliv frejgætte som at som Gæsten ind i Almanden, men
 men det som som uldtes indelig; som med den derfor gætte efter en som Gæsten
 som med den som Almanden indelig. Gæsten, der sig til som at Almanden, men og som
 Gæsten som. Bliv indig Almanden iden som som Almanden med sin Gæst; iden som
 som magt uldtes ind til at sette den i, og ellers iden som som Gæsten til at følge
 den, og derom indte det efter at Almanden som magt med liden at som
 den følge, af den Gæsten den, at den som frejgætte. Efter en dengig den
 den med den beståttede som sig til at sette ind i Gæsten i flere som som Almanden
 følgende Almanden for at for, om som indte den og dengig Gæsten, der Almanden
 som den. Omvringt det som blev med om Almanden, tog Almanden sin liden

Ligge og julle sig ind i Jafnaskulden; man druer Klud for Jofan uddeltes skulde. Men
den opdragde feller Huset, der kunde fremsætte den. Den vestre Olfen julle sig
sig og julle ind i Kluden; ^{druen} men Jofan tog sin idde julle sig og sig. Der julle trorde,
at sigte kunde mere besvare til, at der Jofan miste sig for sin. Der Kluden
druer Klud man arstap 12, og der julle sig julle man falden i an julle Kluden,
sin forta sin, at Jofan begjundte til at bliure noget urolig; sin miste sig julle og,
gik ombredning den og opdragde urolig, at et uogant Huser, der - efter Hov-
valpen at dunnur-kunde mere inuallan 10 og 12 den julle man, það er sin fjerne Jofan
af Jofan og falden i Jofan den lang Jofan. Men druen Jofan slog det meget
indvigt den Jofan, der for julle Klud julle begund, sin urolig Kluden den
om den Jofan. - Manden blev - ind at sin det Jofan - noget for den,
man sin tog dog Klud til ^{sig} sig og julle man uogant Jofan den
man: Kim a du? aa ka ve du me Gampern min? Det uogant
Buren, der julle falden og til at sin Jofan, miste sig til Manden og
julle man in urolig bla Kluden: - Du gir meg to Spørgsmaal
paa ein Gaang; men ag ska - saa got ag ka - besvare de eine ette de andra.
Mor mi - for at skjule di eis Skam for Hanne Caro - fote meg her ute, aa
begro meg her, ette di ag var dofodt; men hi begjere ei stor Jofan dered, at
di in ikke lagde meg i Kristo for. Men Kalle ^{saavel} meg ^{saam} ~~rom~~ alle dei, saam ka hat
samme Skjebne saam ag, Udbor, - aa me a saavel frygte saam foragte aav Men-
nesko. Du lot opfore Hestestallen din paa de He, kor ag, ligge begraven. Hesten
din, dosmart den stuer inne, tror paa meg. En sodan foragtelig Behandling
taaler ag ikke, aa dersaam di ikke strax fljtte Hestestallen din herfra, so
skal Hesten din aldri paa Fred naako Naat. De a no tva Ting, saam ag
ve fordra ^{av} af dag, aa saam di ma gjore, vis du onsker, at Hesten din ska paa
Fre. De forstaa, at du strax fljtte Hestestallen herfra, aa at du aldri oftere
ka Hesten din in paa dette He. De andra a, at di ska gje meg eit Kristen
Navn, ette di Mor mi ikke vilde gje meg da. Naer dei gjore dette, ska ag aldri
meir plaga dag eller Hesten din. - Manden lofte julle sinuore og gje
den den til ^{saavel} Huser og londe ind det dunnur urolig Kluden uogant Jofan. Kluden
julle man den julle, sin den uogant julle den den.

Hildre-Stien

Den tredje angav mig gammal Bjerring, som naar døde Eventyr-
 Dord; sin sin gammel, Prinsens og sig ud; naar den blev dog noget uforblen-
 ligt Indvendt i sande gammel, Prinsens Anfigt. Omens Børn blev bestandig
 glade, naar de blev færd; hvi sin forvalter den altid forntiger, af hvilke sin
 færd ud godt Dordet. Ligeledes begynder sin sit forntiger færdes:

"I mit Børn, ud som oppe i Bjældet er der et Sted, som kaldes Grønsteen,
 den ligger over ud lang Bjergvej, som naar lige ned til Fjorden, Rosen. Jeg
 den, som Fjorden ligger ud og den Bjerg (Dvergbyen) begynder, er
 den er meget lang Jule indigennem Bjergvej. Den angav jeg
 Børn, under Hvide og en, Hvidsøj, om det ikke forfælder sig færdes som
 gamle Dord fortæller. Det var mig angav meget længe op i Diden, men
 som længe det var, med jeg ikke, med den sin med en lang tid og usortet
 Himm, ud en ud som god og Gude, den færdes for sin angav Dord om Julestuen,
 ud som endelig vilde se den; naar den man færdes, som vilde gæde med sin
 til den, og alle maadede som for ud gæde ind i den. Det var en uforberet
 Gude, som en man Björkuløjer, som ikke færdes Bogen. Mange sigte til sin:
 "Diden er en ud som Dord og Gude og Gude mange Dord og Bogen, naar den
 vil ud som en Dag, som Diden og sin vil blise færdes. Den færdes Gt-
 trangen brød sin sig ikke til alle mindst. Den sig den er Mogens meget
 tidligt til Diden, inden ud sin færdes sig til Bogen. Den sin ind, som
 Grønsteen blev, som færdes sin færdes Indgangen til Julestuen; - den
 den som færdes for Indgangen til den brødte Julestuen, som den den
 man sin mange færdes og færdes fortællinger om den den:
 jorden, som sigte ud lode Mogens ind til sig, som blev sin
 meget færdes og færdes er det. Efter en liden Pabidningstid
 sig sin dog sig ind og den ombred 20 Perde, men den blev det sin
 Dord, ud som ikke angav Diden som færdes for Diden. Den færdes
 mig færdes, ind til Diden blev sin man med Dord, ud som

försad blagen, somda jag ut gynnade till den hals berijgda Björnsjö;
sin gynnade man i den utman jag till den, som man gynnade andag i den
Förjög i den sundersta Gledtraslin, smilade om at Prinsens gynn, ut Drott
horm gynn drottens ordifte förjöganden afstrafuanden

Stor-Stenen eller Vale-Stenen

Den man upgav ut Mland, som den följande berättade efter sin i följande
bortkomna Prinsens; som funder i den följande Åren samt ut för Mlandens gynn
Prinsens sin, - Gledtraslin samt i den, den som man ut den följande, ut den gynnade
Prinsens gynnade samt den. Den följande berättade som som Prinsens ofta
sin biffen Prinsens, samt efter smilade den i den följande, samt ut alla miniften
Affon. Som den i den biffen Åren samt ut den utligen Mlandens,
som smilade som till gynnade. - Till sin Prinsens samt ofta: De a
alkarat saem sam Prinsens min saak ne i följande, ette me inke finner
eingang Prinsens aar dei; men de kan hända, at Folkens min, saem leita
ette dei, inke gynn jag naakon Umakke me Leitingen.

Mlanden berättade jag ut för at leita sin efter sin bortkomna Prinsens.
Som man jag samman of gynn Prinsens ut följande, den som som gynnade man
and jag inke blanda. Mland, som had till ut gynn gynn Prinsens, som som.
Mlanden berättade den, ut det som för, som berättade efter Prinsens, of ut för gynn som
till den blanda Mland för ut ut för man. Den som man komman den
Prinsens man som man, ut som den ut man, samt som för gynn man
at utligen: "Gledtraslin". Prinsens samt som: "Kor a denne Prinsens, saem eg
inke kan hicka at ha set för". "Det som man samt man", samt den följande,
"ut den i den för som samt man, samt jag kor i den som ut ligen som den,
man had komman förmodligen ut man Prinsens samt samt. Jag kor
som of gynn följande, dog i den ligen of, and ut den gynn som ut in
följande den. "Den gynn jag", samt samt, "för ut samt min Prinsens of min

Samlet paa Borden som paa Gjellum, og Kogt med den tiende Nøgen indføde,
der blev med den bestemt alene af min Blod. Kunsten er indføde
alene paa den Ting, som Gæstebæke indføde, der er for vigtig
ikke jeg vil sige den. — Måske vil det med at tiende boglorde Mand den
Ginde gjøres paa for Bændringen paa Tenebrigt, næste som inden om
for at søge den. Tilføj det som en meget gammel Nøgen, og som en meget
at sin bevidst og midt om, med de beste Tids midt. Den gamle
Nøgen er istand paa, at sin med Tiden for den Bændringen som Tiden,
men sin blot som som til som. Den boglorde med sig, og den sin med som
som til som, og sin som ind at Tiden som indvending som, og betragte
ansom den meget viden. Efter det sin som quiblet at godt den som
sin som paa og først, istand med en Mand af en viden Bændringen: Det
er en Toldning, som er blomme som dig, og som derfor som Tiden
inden paa Tenebrigt den. Den som har en paa den Toldning inden
Tiden som det, den Toldning er som med at viden og at godt Tiden. Den
den den som Blod den om Klatten, der er den finlig for Bændringen. Den
ligger inden den med midt den Gæstebæke i Tiden den. Blod den om
Klatten men den viden Tiden op, og den Toldning, som vil som noget
gæstebæke og den som paa den Tiden paa sig. Den som bringer den den ind i
Gæstebæke, som den som den som den som den som den som den som den
den, den men den den den. Med i Tiden men den men den som
den, at Toldning den er noget inden med en viden, den ligger
den. Den som Toldning er ligger ind i den, den den den Tiden den
den den den den, som den den den den den den den. — Det er
sindfuldt, at Toldning den vil som for at paa den den, men
den men den den den den den den den. Det vil den den den
for dig, at den som med dig som den den den den den den den den
at den den den den den den den den den den den den den den den
alt for at den den den den den den den den den den den den den den den

2
gode Lær, monder sig til at gjøre følgende Georgmaal: Konnen gaer de
Huisbond hver Lørdagskveld? Og tanker de jenna gaer paa Frørie
eitstedt? Nei siger Jumbonden, det gjør jeg ikke; man ser Du Lijf til at
norr med mig i Amøst, som skal Du som far, som jeg som far, og
smad jeg der bafallon. Du maa i som fuld norr meget flittig, som at
mi som suuret alle de nye Skolten liggende Skolten for Nor. Der det
had suinat Nor, maa de ogsaa fortige med Skolten. Der git brofer spinn,
sige Bondugabbederne som sig og sige sin Housmad. Bausuak de maa
fordige med Mlauktidst, forlade de fupst og git i ord en øfelig skuing
omr du funder som opad Brattestøllen og omr Sommerplaten lunge
mad som indtil en Skousens, som skal som der tid af norr blann Skolten
Toldesien. Ja standstade Jumbonden, som funder gaaet at lidt Hjelte forud,
og maade indtil Druugon funder indfattet som. Nei om vi kommer
funder, sige til Skolten, sige Jumbonden. Du maa, maa Dørre
maburo, sige som funder alle, følge som efter mig ind. Druugon, om
ikke som meget Jumbonden, som gaaet for Skolten omr en funder fuld. fudlig
bandede Jumbonden som at de alle Skolten og mad fe blann en Dørre-pab-
ant, gjenne smilten de git ind i en som Skolten, som der funder indtil Skolten
jondisen omring at Lungebord. Jumbonden funder ^{der} og gjorde en
funder hudsplidning, funder funder omr Gung taget sin Druugon sig. Der
eftan sige som omr Nordet og funder sig, som i funder indtil de blann
jondisen. Druugon funder sig som funder, som funder som omr Nordet.
som Nordet skal der en Mlauktidst med Mla, som af alle sige, og funder,
funder der maa fe, git flittig omring iblandt Gjøfserne. Gjuerdmanden
som Valen sige og skal godt og bafundt sig funder mad i det Løge, man

fanns Drang, som fir första Gang man dr, kunde icke vija det Allermindsta
 af alla de förliga katten, som stod paa Bordet, fullor icke tulta som till Nögan
 og man i första Grad förguadig. Da Juns bonden märkte detta, spånge
 som fir Drang, om drun änglade ut gnen spän, som stulde som följde som.
 Jensonen blev Drangemals tillfrad, og Juns bonden yjnda drupen an
 handföjdning till Markten, fordi som manna gnen bort an liden hand,
 man som vilde präg kamma tillbug. Juns bonden tog drupen Drangem
 med sig og följde som lige paa Sommerkatten, som drun de kunde för
 Jupen paa Valen. Min gik Drangem utana spän, og Juns bonden
 gik tillbug till de kenderjordstela, som som blev, indtil Pöndags Drun:
 midtag. Qualonga drun Guenduumd komd paa Valen med blev som ut
 besöge de kenderjordstela, som borta i Traldassen; man dr som dride,
 og föste Bekjendstebel an allam drun og de efterföljande färren af Valen.
 Drangem gik man spän drun paa andag nästige i drun för Traldstela bekjendte
 Traldas, og drun an spän drun fösta man, ut för allor drun som dride
 de kenderjordstela drun. - Många drun drangem borta paa Valen
 an drun, drun man an dride drangem. Juns drun spän drun manna drun.
 drun som Björn, drun og drun. Ligan drun spän drun manlig drangem drangem
 som drun drun man an drun drangem. - drun drun drun drun drangem
 drun drun i Traldassen an drangem, som icke drun dride af drangem; som tog
 drangem af sin Talla drun, som drun man drangem med drun, som drun
 drun drun drun drun drun; som drun drangem drun, drun drun drun drun
 ut drun drun. Da som drun drun Talla drun drun, som drun drun drun;
 som drun drun drun, man som drun drun drun drun drun. som drun drun drun

fjens og sendte sin Drauge efter Jjosten; disse Jæger og Jæw efter Tøllakvins
 men de fandt den ikke, - borte man den og borte blev den. -
 Arant om Jjolan vixte udsatte Hjelten den i den Valen, indtal Ojren
 for at følge Tiden udsatte og for at følge Hjelten Hovum udsatte Jjolan. Hovum
 Jans Dyfæt i Bergen fandt det sig, at Jæn en Dag blev borte til Middags
 af den Hjelten, Jæn Jæn udsatte sandt med. Den Jæn brugte man
 ikke Broddvæn og Guffel med nagen Mands Brod; men tog de Hjelten med
 Jengvæn og Jæn det i Hjelten med sin Tøllakvæn, Jæn nufør Jjof
 fandt med sig, og Jæn Jæn blev i en Olie, der Jæn i et om Linnat Jjof
 Bolte. - Til Middags for Hjelten man der foruden Valen Jæn
~~man~~ ~~den~~ Jæn med Landvæn; disse to Jæn Jæn Jæn til at Jjof Jjof
 af Jjolan. Jjofen tog sin Tøllakvæn og, og brugte den til at Jjof
 Hjelten med. Valen Jjof blev og Jjof Jjof den Tøllakvæn, Jæn den
 Jjof med Landvæn Jjof; Jæn Jæn Jjof, at det var den Tøllakvæn, Jjof
 Jæn Jjof Jjof i Tøllakvæn. Hjelten at den Jjof Jjof, Jjof den Jjof
 med Landvæn borte, man Jæn Jjof Hjelten, at Jæn Jjof, Jjof Jjof Jjof
 Jjof indført de for den Dag udsatte Jjof Jjof, Jjof Jjof Jjof.
 Hjelten den Jjof med Landvæn man Jjof Jjof, Jjof Valen Jjof Hjelten,
 Jjof den Jjof med man. Hjelten blev udsatte Jjof Jjof Jjof Jjof
 man; man Jjof Jjof: Jjof den Jjof Jjof Jjof Jjof, at Jjof Jjof Jjof
 udsatte Hjelten, Jjof Jjof til mig Jjof Jjof med Jjof Jjof Jjof Jjof
 Valen Jjof udsatte, at Jjof udsatte Jjof Jjof Jjof Jjof. Der Jjof Jjof
 Jjof til Hjelten Jjof Jjof med Tøllakvæn, Jjof Jjof Jjof Jjof Jjof
 den Jjof med. Jjof Jjof den Jjof med Landvæn, den Jjof Jjof Jjof
 Hjelten, man Jjof Jjof Jjof, Jjof Valen Jjof Jjof Jjof, Jjof Jjof Jjof

fæst den Talletning, som som idag kængjorde med Mællingsbonden. Børge
 Børgeisen fæstede: Din fætte Skienon i mine Jænsreg, da Din fætte
 skikkelig Jæstene, som Din ikke men iskeud lød ^{at} Kjilde ifjæll, og rufser
 Ting, som fættens ismit Jæns, befælder jeg. Dit Pleum skæm mig sig:
 nok over Skienon, men Din fætte den alligevel ikke tilbægt. Der:
 med mig fættel Tænkulæw som Bæjantelæbat andt. Valens fætt
 fætt ildrig optoen ifjætt kængjorde Læs Børge Børgeisen igjæn. —
 Mænden, mange den dræfter komde Valens fætt over en fættel
 Mænden, som ikke fættel overnos med Mænden Jæntelætt, som dræfter blætt
 mætte lød ut fætt at mætte som den fættel Dættelætt, fætt fættel
 og de ættelætt bonden Mænden fætt ikke utæn bonden over den, men
 og fætt fættel ^{over} fættelætt Lættelætt, den fættelætt overnos med den. Dit
 fættelætt fættelætt de Mænden ^{at} fættelætt Dættelætt fættelætt. fætt Dættelætt
 den fættelætt fættelætt fættelætt fættelætt Mænden til ut fættelætt, den den en
 Mænden og bød fættelætt ut mættelætt fættelætt den med fættelætt fættelætt i Dættelætt
 fættelætt ættelætt ættelætt fættelættelætt Vættelætt. fættelætt til, fættelætt den fættelætt
 ættelætt, den ut jeg mættelætt fættelætt fættelætt, fættelætt jeg fættelætt i fættelætt
 fættelætt, den den, ut de den bonden fættelætt fættelætt fættelætt ut fættelætt Lætt
 og Lættelætt, ut det ikke den mættelætt befættelætt for mig ættelætt mine fættelætt
 ut den den Lættelætt. Mænden over Dættelætt til den fættelættelætt
 den men den Mænden Jættelætt fættelætt fættelættelætt, ut fættelætt til Vættelætt
 med fættelætt fættelætt. Kættelætt Dættelætt fættelætt den den Mænden Jættelætt
 fættelætt; men fættelætt mættelætt fættelætt. —

Ringöxen

Hanne Gunderen Omeneim bodde i Dorslöden an Mland, som jag Över,
 og som nuur an mycket flint Skiffer. One efter som Vänsch tillköt det, men
 han rukon i Dors an allor ^{han} Skiffen med sin Brösa, som han gott kunde
 beriga. Därmed försänta han efter sin Gunder; som omredt Pröfjorden
 af den del sin Skar og sina falmogens Brösa. - Fördag först Över
 gannat höga omkring ena Skiffen, under ut som fann sig mycket Skiffen;
 den länkades om en bländ för som utbring färdade Brösa. Efter Lång
 an Lång den som i Skiffen af det färdade Skiffen Vänd, den
 höggas ena Omeneim skiffen Skiffen. Dundering detta Mland, som ena
 Grund af de skiffen omkring liggande Skiffen som ut mörkt og tråk bedfunda,
 som i alla tiderna skiffen. Efter det Över fann skiffen an Skiffen med
 Skiffen og fann sig omkring, fann som underlig Skiffen ena realmindelig
 skiffen Över, den fann an Mland Skiffen skiffen i Jorunen. Skiffen
 som i Skiffen; som under det sig Över ena Skiffen, höggas den som en
 og skiffen den. Men den Över fann skiffen som, ut som, den som ena
 den under Skiffen af Skiffen, under: "Färdade! Leuk sig, som Skiffen
 Ringöxen nuur" "Ja, den skiffen som fann an Skiffen," blev den skiffen
 siggen. Et Skiffen efter första Över, ut den ena den under Skiffen af
 Skiffen blev tråk den an Skiffen med om Skiffen Skiffen Skiffen.
 Skiffen skiffen skiffen som Skiffen Skiffen nuur af Skiffen. Skiffen
 efter som som Skiffen ut omkring sig ena Skiffen og fann det den
 Skiffen, som som skiffen. Över blev i Skiffen Skiffen mycket beriga; man den

Bueyferd forspandt, suafuend sum vovindrade sig, ut sum funde vovad Bolen, vov
 sig; hvi med vovad Bolen ^{fruten} vov sig i den store Troed og Bendorjortstet og
 sum luvde vov for sig sin Bivost og lagde i den sin Julokney, sum
 sum funde vovad efter sin Bivost. Sum funde sum funde, ut vovad i den
 luvde, luvde sum vov, sig for hvi sum vovad og trok den af. Alk. vovde
 vov og fund den vov i den, forspandt for sum vov; sum gik derfor med
 sig vovde sum funde sum vovad; vov sum vov luvde eller fult og
 for. Efter vov sum luvde funde betveget vovad, funde sum vov den luvde
 vovde Glandfunde, sum ider sum luvde eller vovad. Sum vovde derfor
 ut den Glandfunde vovde vovde af vovden. Dore sum gik sum funde
 den store Ringvov, sum sum luvde sig vovde af. Vov den luvde vov
 vov temmelig forut om vovden, vovde sum funde sig i ut hvi vovde
 vovde vovde den vov. For ut sum ider vovde for sig, tog sum fult
 af Ringvov og lagde sig i den. Den store Day gik sum vov,
 tog fult med sig, vov sum luvde luvde vov. Den store Day
 af sum sum ider vovde ut den Bendorjortstet. -

Cant vovad
 vovden
 vovden

Manden, som sogte efter Gjedden for
 fagning fult en vovde, den vovde i vovden ut at luvde vov
 eller fult, sig efter Gjedden sin. Sum vovde altid ut luvde
 sum vovde vovden, vov den Day luvde sum ider. Manden gik
 derfor, ind i vovde for ut sig efter Gjedden, sum sum vovde luvde
 funde den. Sum vovden gik sum ind i vovden, sum vovde vovde vovde

8
löd, og Hvaru spad dröfver mig höns og med utöfver döw. Mlandan
broade ~~xxxx~~, der det mig merre blöfde något of kunnurk smörkt, ut Guden
kunde milögens merre gunders ind i Hvaru, som bäggunde dröfver ut kulle
yver der: "Hitta. Nittke Baarkalle mig." jagde som. Hvaru fösta som
ut Högat ~~blöfde~~ blöfde. Mlandan bäggunde mig ut funder omkring
i Hvaru efter Guden, man som kunde utdrög funder fäst yver der,
der der löb spade under som, og der merre fäst mörtk, ut som fustat
kunde som. Siftat blöf som här ut hvaru bamling og bäggunde
ut bunder. Med of som som der Högat, som föringor som här
Döran. Det som stork og smid i kagafom ut Mlandan ^{roget} der; det be-
gunde ut yver og ut her yver en gang. Mlandan blöf i Bäggunde
nogat föfkrakt; man som övdröde sig som, ut som funder föf,
ut Aldorren bar sig funder ut som ut merre og föranne Mlan-
dan. Efter Aldorren, der funder merre Mlandan med ut
blöfde kagafom en Gid, funder spade en yver Händ i Döran,
jagde ^{der} utdelug: Gid mig ut maktot Hvaru, som funder jag som
funder jagde. Nittendest. jagde Mlandan. Blöfde ut ut
maktot Hvaru funder Aldorren, ut der löb sin Händ.

138
Valen den 2^{den} Januar 1870.

Hr. Forstmeister Asbjørnsen!

Endelig vover jeg mig da til at skrive Dem til for at bringe Dem en venlig Hilsen og Tak fra Alle, som De gennem mig tilbilledede Deres Billeder. Børdeleshed takkes De fra mig for det Portrait, som De var saa snil at sende mig; jeg valgte naturligvis det, som jeg syntes bedst om, og nu pryder det vor Dagligstue.

Hvor inderlig gerne vilde jeg ikke til Gjengjæld have sendt Dem en Beskrivelse af Folkeliøvet paa vore Kanter, men det gør mig ondt at maatte tilstaa, at jeg ikke tror mig istand til at give en saadan Skildring som den, De kunde ønske. Strax efterat jeg modtog Deres Brev, blev jeg syg af Nervefeber, og maatte ligge tilsenge i flere Uger; men saa snart jeg blev frisk igen, talte jeg med Mønje, som jeg havde bedst kunne give Beskrivelser

af Folkelivet her, men Alle, iberegnet
Maalstroevren Student Konow, der u Loven
paa den paa Halsnøkløster oprettede Folke-
høiskole, sagde, at de for Tiden ikke kün-
de, da de ikke kjendte nok til Folket.
I Dets Brev bad De mig, at formaa min
Kusine, Hanna Galtung, til at giøre Dem
et Portrait, et bedre end det De fik af
hende, da De sidst var her; hun er
nå i Trondhjem sammen med min Søster
Maja, og da jeg formoder, at hun der
lader sig fotografere, saa er jeg overbevist
om, at hun med Glæde vil opfyldte
Deres Ønske.

Mine Forældre bede at hilse Dem;
de beklage meget, at min Sygdom
var Skyld i, at vi ikke fik den
Tornisæl i Sommer at se Dem paa
Valen. Vi haave nemlig hørt, at
De haade været paa Lunde og derfor
fik vi Hilsener fra Dem. Iakt jeg
ønsker Dem et godt Aar, forbliver jeg
Deres forbundne

Bedstemors Brev

Jr
Jens Bonstumpen P. C. Aigornisen.
Kjærligste Ven!

Jou det tilsendte Separatstryk af Prof. Emmeltz om
Valeu eller om du kaldes den en vestlændsk Skovdel
kaldes Du meget! Det indvarspræde os alle ud løst
suaad Prof. Emmeltz sin frugt og sin Prosaer. Den
fandt os at frilæstige Mænn i frugt og, men det os
mulegh, at jeg sin fornyet at Navne. Den enderjon
dejen i Trældaden fildt fildt. Hans paa Hornet,
og Gværdmanden fildt fildt. Bøgen Bøgeren,
umulig sin sin fildt fildt i Tuvne. -
Prof. Emmeltz fildt os at lidt Prof. Emmeltz fildt,
den, sin den mod, sin læggh sig forrige alle os
men; sin men meget sig, og vi frilæstige læggh for,

at det kunde blive mindre Dødt; men nu er jeg Gud Paa
Tid, kommer jeg igjen, dog er sin midt noget smag.
Jeg har troget, som skal være Habalen, den De men
Jeg, som nu i Guds sølyst for 1700; det man forliden,
men nu kommer os ikke til at bryde det længere.
Lidens bende det blive midt i flodene.

Jeg sender Dem 3 forudsigt; det vilde man mig
lyst, som De bende brytte Plogen af dem.
Heldt Doms bende til Commanen blive læng igjen.
men Løndre Bergenmies Amt, men De maktlig be-
jage os over Nalen; mi bende da i Dødt og Gud
baser bende Juldenspæn og Natetoren.

De selvs anligt fra os alle over Nalen og fra
Dødt Dødt, men med selvs da fra

Et godeligt Nytt!

Doms
W. A. Thudane

Noteret 20. 10. 68

142

SD

Jens Dorphmester P. C. Aalborgsvej.

Ærtebrevet Dem!

Da jeg sendte dig Dem en Aflyst af den i et af mine tidligere Breve til den danske Rigs. Du da den gjorde mig af den til at forstjæle, med jeg ikke, men jeg som besøgte mig til at sende Dem Alk, med jeg den første gang, og som ligesom forstjæle, - De første gang gjorde Reduktion og Løst, med ^{istad} Da den berigtet. -

Jeg sendte Dem også et forstjæle, forstjæle og anden, som en af mine Kammer, der bor i Bergen, forstjæle mig i Omme.

For os alle som Valen fildes Da muligt

And Drons forbundet

W. F. Thudahl

Valen den 12 Oktober 1867.

s. 143 blank

ut skær: Dersaa gik de op til Juggen, den tilfjueladende arbiidende magt
 stelliga; men det viste ikke Læge Trost, og ingen Pleaspoens mere den
 ut sig. Den modige Mand sagde: "Godt Guald Karle". Den nye uf Jugg-
 gann sagde srag: Du man ikke sig til os, hvad du pleer ut sig,
 men din domme til fer, som arbiidende; Gfi sans Mæne, som du
 der uopure, seels ikke ni ut for". Dersaa endtry som sualeda:
 Si vide, ut Manden, som i den delte Bjordatred, som i en loyrens tid tænk
 gann ut sigge det, drofom sumⁿⁱ tilfjueladende gink os til ut sigge gann det,
 for ut fann som srag. Si sum ni opuans nor Jæsigk". Den endrigordige
 som fann de kalk, gik drofom uopure som til Trost fann, den fann ut sigge
 som fann tænk sig bag om sin Pleasping. Den endrigordige som fann
 sualeda sin dala: Du man ni seukt gann ut sigge delte Bjordatred til
 fulann; men det vilde ni ikke tillade dig, da ni bor i og ombring det, og
 jeg vil drofom sigge dig i ut Burefubeligfad, ut drofom du Guldke drigke dig
 til ut sigge aller lade sigge det, som skal der fann Mæne som gann ut
 dit Lænde, og du skal blime den fattigste Mand i Bjordene lige til den
 Dødsdag; men lader de Bjordatred skær i Trost, som skal du stedfange
 Trost gann dit Lænde og du skal blime en magt rig og usykelig
 Mand i Bjordene. Lader den fterdomme som gann Gann den Bjordatred
 blime sualeda, skal og som sigge blime usykelige Tædt; men den Mand, som
 Guldke uopurende drigke sig til ut sigge det, skal blime en fattig og sigelig
 Mand alle sin Dage". Dersaa fersvants den endrigordige, og Trost
 stod den i rødt. Manden gik sin til det, som og som den modige
 Mand, den dag den Aften man blime uopure fann Trost, blime liggende
 skær om; Gfi som man ni blime uopure fersvants for ut gann uopure og
 om den skær. Bjordatred blime ikke sigge, og Manden, som borde gann
 Tædt, blime rig og usykelig. Som fterdomme, som ender bor i Dalsen,

nu de vägske bälde var. Det lufte tid jibun nu Björkstusat undredes,
men man misste endin det Hög, som det var snart; og man fortälles,
at summe de utvaldeas Garna som den vasa den Skumma blaw idde bröste
af nogen Manns Gafunder, men de blaw liggande paa Stads indtil de
jundelste som til Högen, som som som sugung Drottrens norst.

Guten, som maatte faa Kjörvingo te at gjorra aat.

3

De man ringaang migbjä luvung op i Tio, at sin Guldmedring blaw
fuu so vint Plak i Aufigat sit, at Moten fanns so gungla paa den
sinu Tio, udston op to firaas paa 'em (fuu). Den sinu Kjell man
blaw omfoudig for. Plaw fann Kjell den ruda Mlaten id igjen. De
midste fann indgjä si aruse Loo. Guldpuum fawda den Gunden af alla de
Kjörving, som lunde gjorra ut. Jii Loo fuggt to 'em (fuu); si indstang
at de man paa fögu Tio na 'em (fuu), den fann allro lunde lunde mig
Kjull. Plaw Kjörvingo fawda Bot paa Guten at Bäl, so ju ju: "Du
ju fawda Jii sit Kuber id paa Gurn, uten at ropafög, at du
milde gjorra du, ut faw fawda du lunde, ut du lunde jordist man
gust paa Klara, den du so de lunde fawda Kuber id, paa Gurn
som Loo to ut brodnes de lunde jordist. Den Kjell indgjä Klara
plaw lunde fawda Kuber id paa Gurn, uten at de man lunde brom, nu
ingjen matign Bäl gjorra de. Du lunde gjorra lunde Kuber norst
solungu inu, to de fawda norst Lul, allro lunde du ju man lunde brom.
Ly Loo alti gjorra dag go, men de Loo may migbjä, nu og den paa den
may de lunde jordist lunde, man de fann nu indgjä fawda." Atrop
de blaw Gual nu fawda mird, so tob ju Guten mat jag in i sin
lunde snart ^{han} Koro (Kammer). Der sit de lunde lunde, uten at de

Nyttingen

Der nu er ingen at gøre sig selv, som kunde seude ^{sig} at se
 underlig, mælt og sielt. Dette er nu blot den og den for:
 alderens første Gæste; den første ofte faldt Dagen med Næppe blot
 for at se en del. Men det er nu meget for det udtryk, men det
 sielt for det Mælt. Omvendt Hogen kelta til det, men det første
 mælt og sielt. Alle nye er nu og gamle Forældres ligelyst
 med at se en at se underlig sielt og mælt. Men med
 et blot er nu som omvendt det og ild, at Mælt er ild
 andet at gøre med at gøre det. Den Helt er ild Mælt er ild
 Men en som den blot første er nu for sig selv; den det
 første med og Forældres, at det er blot sig selv for sig selv,
 sielt som omvendt den en grundløs sig. En Dag som
 en gammel er nu indtil det ild er Mælt. Men en det for at
 ild er nu den, sig den gamle er nu, jeg tror, mælt er, at
 Den som første sig en Nytting. Men omvendt er nu blot
 at fortælle om det sielt og mælt er nu, som sielt første, og
 som med et som omvendt sig til det sig selv og alle er nu en
 i Mælt. Den gamle er nu sig, efter det sielt med
 men omvendt og med en sig selv betragte er nu:
 Men for jeg det er, at er nu at af de sig selv og alle
 Nyttingen, som jeg i mine mange som sig. Den er nu
 sig til at se det mælt er nu og ild er nu sig selv
 det, som den er nu sig af og er nu. Men
 er nu blot sig selv, at sielt er nu sig selv.

sin fædte hinner fædd sit Børn igjens og blenn up med Bøttingen.
Det skal jeg love Dig, sagde den gamle. Du skal med blenn
sin, undvære Dig at først Byskammeren, og med dette skal Du
døge Bøttingen, som nu ligger i Bøttingen, med Bøttingen
over sin Børnen, og det vil med den Moder kommer
med dit Børn og tage sit igjens. Børnen gjorde nu som
den gamle sagde, og juster Bøttingen blev dogt om
Høden, begjæde den at først lunge friggeligen, med den
nogensind for den gamle Bøtting, men den mæde det fædd
den lunge, fædd den som sin fædd med at sin under-
lig mæddet Børn, som sin fædd Bøtting med de Døt:
Der for Du den lunge igjens, lad mig nu fædd min; jeg
for den befæddet den lunge sin fædd og juster som Du befæddet
min. Dorefter lag fædd med fædd Bøttingen og
for den lunge Bøtting / med den / for den fædd sin.
Børnen blev nu sin underfæddet med den, og sin fædd
fædd sit rette Børn igjens, og fæddet sig nu meget
om den, og sin den fædd fædd og lunge, og det den
men fæddet Børn, som sin fædd underfæddet og juster som
for den fædd den Døt.

Huru Gwarden Hobus, der ligger ^{i feld} felds fros dageld, borta der
 kungt og i Tidne sin som Mand. Der Gung kindt man
 jellor idn optuge der lille P, som ligger omkring 3000 Alen
 fra Hobus, og som kaldes Falleräven eller netten Falleräven
 Der bebos nu af 2 Gwardmand og nogle sine Jemmand.

I den Tid, at Hobus var borte sin af som Mand, sendte de
 regering, at Manden sende en ring Tol, som han om Jøfhu
 idn iden med mange Måle og Faltmugt kindt fuen ind
 i Kuldren. For det Måste lue Toln ind om Kuldren;
 der sendte de meget gode. Der man i gode Jold, Jold,
 og sendte et godt Juarlag. Der man god et kugle fluk pue
 der faldt Fomiddag, og om Eftermiddagen lig til den Tid, da
 den Jold ind i Kuldren, man sendte man kaldes fuen der ind
 i Kuldren blev den vort gub, der sendte og bed, fuen et
 man idn kindt komma der nu. Huru Gward frosk huu
 der for det Måste ind. fudelig lue Manden Måste til et
 Toln man meget meget fros Morgan; som sendte sig
 frosom og hestende sig til et som efter, fros Toln gild
 om Kuldren. for efter fulgte der Manden efter den og der det
 man blomb meget vordig der med det Kuldren, gub oven
 Børn og lagjude til et frosom. Manden, som sendte ingen
 Børn, som det, uventet drue efter man fros, idn et
 fuen for fros Toln frosom fros; man med det Post, et
 fuen midt til den nogle efter brænge sin Mand fros til det
 det, fros Toln gub oven Børn. Huru Morgan fros fros, et
 Toln man komma kaldes, man der man meget meget og der vordet

Jeg ofte for at seer Mandet af sig. Den Dag var lagde for
sin Mand med en Mand Manden, som Tolde sig over den,
og seer det det med Aftenen yndig Manden og seer
mager den over at med Manden. Den der begynder at
Hjerner: Hænder, den Tolde med til Manden, ^{gik} sig over den.
Manden og seer den hage Manden og røde efter Tolde, som
forvinder at lidt Hjelde for den. ferdelig og dugede da
en udvæg for den ~~for den~~ ^{for den den} Tolde sig
over Lande over den, som den over en ~~over~~ overfandig Manden
for den den med Hjelde sig i sig. Den Manden
Hjelde over Land med den, seer den Manden til sin den: den
over den det over, Ole, som for den, over mig som Manden over os;
Hjelde sig over, med den som, at over den som befaldt Manden
for den Hjelde Manden, over over den den Manden
over den. som sig i ~~for den~~ Hjelde eller Hjelde
for den over Aften sig Hjelde og som over ferdelig med til
at ferdelig det. Den over sig som over Land og Hjelde
Manden for den til den Manden efter Manden
og efter den over den og som sig den med befaldt
den, og den over den Dag idag sig for alle den og
Hjelde Manden. —

De tre Brødre.

men sammensluttede med Børgmesteren (Apulianerens & Grevens). V. det maatte ogsaa forudsætte en

Der var adgang for Brødre, som vilde vækse til Konge-

garden for nogle Tjeneste for Kongen, der skulde efter Kongens - som
saa overførelse til ^{en} Land. Dog vilde den Eldeste af Brødrene for

at søge Tjeneste. Da han kom til Kongen, som vilde nok drage
mest lige som i Tjeneste; men Børgmesteren var uafsnøvet.

Den Eldeste var nemlig gjættet for at være en 24 Jæger og Gæst Kongen at
Guldskatte og en Guldlygte, og hvis han vilde gjøre dette, som skulde

han ogsaa kunne Kongens Datter, som var som indvæltig mægtig og
sællig det selvske Rige. Jægeren blev strax fløjet ind, og som

skulde den følge dem, men som var ikke kommen ind af Gærdene, for
and Jægeren var løbet for sin Bror, som at det var som

aldrig indvæltig at fæse den samlede ijen. Han besluttede sig derfor
til ikke at gaa tilbage til Kongegarden; men som gik bort fra ijen,

og ogsaa aldrig fæse den om at tjene i Kongegarden
Børgmester den Mellemste af Brødrene fik vide, at hans Bror var kom-

men tilbage, og ista som til Kongegarden for at søge Tjeneste for Kongen,
som endog som under de fæse Børgmesteren, som under skulde som Brødre

blev udkjæret. Jægeren blev strax indfløjet til som; men det var
sællig ikke kongen, for end de var løbet for Bror; som vilde ikke at fæse

den ijen, derfor gik som strax tilbage til sin Forældre og vendte ikke
mere over Kongegarden. Men det Aaskefisen, den yngste af Brødrene,

ved, at det var gaaet uheldig med som brødre ellev Brødre. Han be-
skæftede sig ^{og} til at gaa til Kongegarden for at fæse Tjeneste der; men som

Brødre gjorde blev af som derfor og sagde, at det var indvæltig for som
at og fæse de Børgmesteren, som Kongen samt fløjet; thi var ikke de Eldeste

og fæse den, som vilde som, mens de kongen indvæltig og fæse den.
Men Aaskefisen gik dog ogsaa som til Kongegarden og bad om Tjeneste. Han blev

ogsaa udkjæret under fæse Børgmesteren, under skulde som Brødre var an-

Det var sängung laugs, laugs tillbaka i tiden, ut i Gundermands
 Datter, der var forlovet med Jonsforbrungen, skilde an Comman ligge
 paa Petroslöden. Aarsjungen fortal man der, at der var ingen faate at
 fornuen til at ligge alene paa Petroslöden, da det var juu almindelig
 bejant, at der var den varre tid efter anden sunde for sig alle Bøgel-
 for alle Andenordisten. Nu den varre tide af Pølet laa der en
 stor og lang Bjergryg, som kaldtes Kamulens, i sigtningen man troede,
 at der var den Andenordisten. Fugung fandt an Mland for to Gutter,
 som af Hørrulpe var ud til at være fulde, men, at forsin sig med
 om Kamulens og Jonsforbrøen. Gutteren var de i morden alle.
 der og sunde sunde vunde fulde, som de sunde trojdet laugs anden
 funder. Quasid var sunde for derre Aarsjungen, som der sig ud til at
 tilføre alder forsiner. Quasid Gutteren og Jonsforbrøen som
 med en Kanten af Bjelke, som det var anden and for, forsinde
 de for Mland, der sunde sunde laugs og for en der. - for anden
 gang fandt an Mland, der om Platten sunde ligge i Pølet, for sig sig
 om Mloganen an blavde Mland ut sunde for udanfor Pølet; men
 man sunde sunde sunde Døren, forsinde der blavde Mland ut
 an a Hørrulpe af Pølet liggende som Oren. - Alth an anden
 gang skilde to Jonsforbruge noget Jonsforbrø ligge i Pølet; men
 de blone var affrenter, da de for to der sunde Mland an forsinde
 Luren; der var sunde om to til for Jonsforbrø skilde med ut Mland
 sunde sunde en an stor Røbbesjete. - Nu for alle disse Fortæl-
 lungen om Andenordisten, som skilde bor i Hørrulpe af Pølet, som
 munde dog Gundermandens eneste Datter ligge an Comman og Pe-
 troslöden yndte alene med Andenordisten af, at sunde Bjergstet jek
 indtalt Alth an og til sunde for ut sunde, sunde sunde sunde. Nu
 imod forsin fandt det, at sunde Bjergstet ikke sunde munde for sunde

gave den Dagen; sine begjærte derfor at søge sig ude. Den første Dag
saw sine dog en Mand at komme op ad Stien; man sin oplygte
Støbe, at det ikke man fandt siges som sine Bødder
som sine sine Gang. Da den forvandede Mand tilfede, blev sine meget
frygtede, thi sine saw nu, at det man en Rindrojordist. Sin talte
fandt sandt: "Jag ved, at du er forlovet, men ude derfor mit jeg
saw dig til Rom. Emorgen Aften kommer jeg for at se dig
med dig, og du skal blive stannende til næste Morges, som skal
komme til at bor for sine sine Familie for bort i Tyskland den.
Jag troffer dig emorgen med at Bjerget, som nu talte Præsidenten,
som min Morges for i alle Tider talte sine Bødder." Derpå
gik sine sine. Sin ventede sin med end sin sønne Gang for sine
Bjergene, men sine kom ikke. Da det blev mørkt om Aften, ventede
sine hængte sig og talte end sig i en lille Bøge, som ventede indtil
Solen stod højt over Jorden. Det var Præsidenten, som til det
mørke fandt; thi da begjærte til at vente efter Bøge, som da
man ventede til at se om Morgenen, forud da forhad Præsidenten
for at finde Bøge som hængte bortliggende Steder. Den anden Dag
ventede sine sine Bjergene, men sine kom ikke. Med Aften
gik sine sinne ventede for at troffe sine, som sine sigtes at være
næppe, at sine sine Aften ventede komme. Da sine man gik
sine langt ventede, at sine man komme ind i Tyskland, troff
sine den samme Rindrojordist, som fandt Dagen for ind ventede sine
Præsidenten for fandt, og sine talte sine fandt til Rom. Sin
sagde den Støbe: "Det er det gode, at jeg troffer dig for, jeg sine gik
omkring for at se efter dig. Den Præsidenten, midste jeg, at det
man gik; nu var vi sine at lide Stjernen for Præsidenten,
som de Bødder ventede sine os; kom me med mig." Derpå
tog sine fandt i Jorden og gik med ind Stien. Sin fulgte sine ind at
sinne gik Madstuden, end siges sine ventede ofte troffe; men
sine man nu blev en for at søge og søge sig. Rom den
kom da til at talte sinne liggende Bjerget, som den man en tummelig
hæng Støbe. Den Bøge, som fandt og sine en Bøge for de

an stor Duktado af Mian, at more ~~og~~ ^{og} sin skovt og lyst, som den
Lulda more at fort Marumabal. Jan stilled sig for til at ~~for~~ ^{for} den
smo for pod aldros og ~~sig~~ ^{sig}. Høfne for for endel Andenordige,
smo af Klogte seilende qua Daktor, Anden dundstik; men ^{høfne} Daktoren til at sin
tilføire, kette for ushan Dando og Amling bare af Dostros Skalp; ~~af~~ ^{af} den
for for sin Bjornst, seilende med en Guldbronn qua Jonat, og sin samde
hillege usgne anden Dando qua sig. For for den seira Dido for den an stor
blaudlost Mland, som af Daktore miste at more en Andenordige. Doregne
kette for qua at sigte den Andenordige, som for unlog for at hille-
more for den Brudgome; men for indfor for, at det ikke dunde qua an,
da for den Bjornst for for den Andenordige, som af sin og sin milde
blim i Dido qua summe Dido. Mland Doregne ~~more~~ ^{more} mind, for for Dido og for,
gite for an gammle Guld for til Brudgome men og sigte: Daktoremen =
more mig, at for den Kristan Mlandlig: Mlandlig. - "Da uni", sigte
for, "det den jeg ikke tror; det er mig af Bruden min; sin er ender ikke quante
for for den af os med god grund forfalte Ligt". Da for sigte den Dido migte
for sig og Dido for at for sig an, Dido og for for at ligit, om for sigte den forfalte
Ligt. Men quante Doregne sig Dido og ligit an qua den Andenordige, men
for for, at for milde Doregne til at sigte an Opere af qua Guldbronn, som pod
qua for den Bjornstas Jonat; men Dido Ligt for den og ikke i Doregne og sigte,
for for af med sigte den Dido, dog gite Bruden sigte. Brudgome
fuldt, og alle de Andenordige forfalte i Dido, og den blev med sin more
omalt, for den migte for med Ligt for qua den Doregne Dido, sin
af for i Doregne den ikke dunde for sin Bjornst, den blev sigte aldros
olig under den Doregne men for for migte for sigte Doregne. For sigte
den for for til det Dido, for for for for for sigte. For for for
for for, sin blev omalt glad og fuldt for med Doregne i Doregne
om fuldt. Doregne, den for for, at for under sig med Guldbronn
qua sig, sigte: Jag beate foler og for, at vi under borer Guldbronn,
men jag for og for, at jag for Dido den an Opere af, sigte jag med
for for at sin for for den quante Doregne migte i Bruden.
Du den tror, at jag men omalt for for sig, den jag sigte. - For
for den men blime migte men olig, og det begjente sigte an
for den migte, som gite den for, og den toge med sig Guldbronn, som
de migte for sin for den. Den Andenordige dunde ikke toge

Den helbige, efterde der man med usynat Pals findt den ene Pinn af
 den; den ene fandt de meget igjen af den önnige Stad, som den gamle
 Guldorn samt søgt paa funde. Om Morgenen fortalte de Fortønde,
 efterat de fandt søget, fundt der samt fundt den. Allen, som fortæ
 denne Fortælling, blomr meget smukt, og de uventede Fortønde
 tal at gjen tilkaldte sig, at sin sunde som uventet soldt Brigtling med
 Drangon, som innsandt sig for en stor Færre. Man vidste, at de
 Udenjordiske samt meget Mægt om funde, som længe sin man forkomti
 man uvent sin blom gift, samt de om funde iden hængene an funden Mægt.
 Brigtling at blom drofse forstapen soldt, og med denne Anledning bemærkede
 sin Guldornen, som de Udenjordiske maatte gjen Pleg gjen. Gjen
 komde imange den med sin Mænd og blom meget blydely i sin Ulykkeland.
 Gjen Guldornen om blom, og med man iden; man man man med
 Pilsford, at den for uventede Storbent Guldor den Dag idag for
 Brudebent, som paa Skolejantoren i Almindelighed funde -

Præsten, som maatte betæge de Udenjordiske

for Udenjordiske den regning en skal til en prof for ut for -
 man som til ut følge sig sin til en der uventede Pleg, som blev
 for Døden, man som iden künde fæne der, for end der samt man an
 prof for som. Profen uventede swag, at det man som uventet uventelig
 ut opfyldt den Udenjordiske Fortælling. Den Udenjordiske
 madelen ut bode og ut blyde om profen, som indfalden sig
 som døjelig med, det man klatter; samt det endog man om Dagen
 rjthede som, som funde som gjen om gjen med til den Dage,
 man den Udenjordiske bende, at som funde følge som
 bende for og tilbage, og at den uvent Dødt funde madfæne
 som om blyde, som fælle iden funde man ut længe. Til

Plutonium uoatke dog Professor, der var ingen Maade Lunde blise den
Lundborgsdegen yndt, yndt med færd. Da gik efter Professor
Poulsen med meget Lige, endelig kom de til en stor
Gang, som der var en ualmindelig stor Fald. Den Lundborgs-
degen løftede med meget Lige Falden op, og Bogen gik
med gjenne Jordem, der var meget smukt. Den Lundborgs-
degen gik Professor, som kom med dem inden Høvedsliged
med gjenne Jordem. Endelig kom de med i et stort og gammelt
Borrelie, som der var en meget stor Maade, der var en
ondtlig gammel og affaldig ind. Professor begyndte først til
at tale nogle sømme og fortælle dem til den Bogen, som
for snart Tidligt tog man og man op, og den Professor sluttede
sin Tale, men ogsaa den Bogen død. Da satte en Maade for
til Professor, men som fortællende var, at som ikke var den Tid
om Maaten Lunde Lige Maade, og som som de som med mange
Guldskillingen, som de vilde gjenne som, men som jegt, at som ikke
skulde som Maade for sin Maade, der som ikke som for som
for Fortjente Bogen. Dermed bad Professor dem om, at for Maade
følge som tilbage, da det var som udelte uimeligt at komme for
igen mere. "Ja!" sagde den, som som Professor, "jeg vil
følge dig som, smilte jeg som og som kom dig". Den Lundborgs-
degen tog Professor i Haanden og de gik med som Maade og gjenne
Jordem, som der forredes men optog med Lige og Maade Maade
som. Dermed de som som op og Jordem, blot Falden langt om
Aubienge, og den Lundborgsdegen fulgte Professor lige som som som
Borrelie. For fulde den Lundborgsdegen ualmindelig Professor, og den den
na som blise trok op Gangen, satte som sig i sin Maade. Den som som
Bildest om sig Maade blot som udelte som om, at som ikke som som
borte med som Maade. Det som som, at den Maade som med meget Lige.
Maade som som i sin Maade, som som som om det Lige Maade som
som som som som som som, og jo som som som som, jo som som som
Tanda som som, at det var et Maade, som den Lundborgsdegen som som
til sig og Lunde derfor ikke som den den, som den den som til den.

Von malds jagar.

Lary 157

Der 9ten Juny 1808 ein malds Examen
 & für die Prüfung: Mehrerer
 und Tagen aus Waldjagat
 ist zuletzt. Jagat d. J. 1808
 1810. Im Lehr st.

M.

Beate die Frau Bartha &
 die Hutere an der Wald an
gestorben im Jahre 1808 im Beiz st.
geworden und Beate die selb.
der Wald an der Wald.

Nier. lignos. Ned Maltpotens
at ggera an dilla, ggerd-bes.

Jau Noll's bokk. Høslar affue,
man by uuv Jals Raent.

s. 160 b

Just. Meuland's hand. read 9 or
Blas de J. v.

s. 161 or blank

Drauz. —

162

North Magazine 374
Abialan Pedersen Kapitli
kay.

Olu bizzulo dai la faldure^s me guta at fou skulda bli paa
 dasu solhji, aa takke sau dai klavud jik, aa nildu^u na
 da sa skuldu sua dotta nat solko dar aa juu^u gal me
 dai jentum, man sau nildu flat iukji sau dai ferdur
 klavud jik ee natka laa dotta duiroft^u nuyjout fo na
 na so fell makkon at sau alder faddo just gauru
 kroufokh jin dag; man sau fall yau aa nildu ruse
 at ifraa dai; man dou gauru Man yarsa flotyuaa,
 aa aigouz tok sau u i dou aine fouda aa nildu f'urta
 au sau sa kon aille; man gutu nildu iukji da; dar
 bruga dou gauru me di, at u alder skulda bli jofe
 Meuzhji main i deri fouda; du f'ur iukji nildu
 jora sa'w ba'u; man gutu nildu na flat iukji
 nora dar nu u na faddo skulja faat Maduok laa
 af alle slag, ju aigouz aat u na bita Dyikjot, man
 ditte kunnaw iukji, fardi Meuzhji na Oblauda,
 man Lofa ee gjora Draxo aat u na natka Tingla
 skulds'w iukji sua Lon da aa gjora; man sa dou lai
 at ait stand aa sau, aa aine bita u' gut nora alairu
 inu me dai gauru Mauna foku na lura sau laa
 ruse at ifraa dai at, man me difama at u jik
 at i jannu' dydu kam de aa alla a flikaru nam
 joly annu baor Solon far, man niaro foku iukji
 skar laa di; man dou fouda sa dou gauru Man fall
 i na nauru yao a farte Dummaw rth.

Solke dasu nora gauru natka aa sua laa, aa

Ho na do dau arii hnoel' dui' u nol faddo lagt ja uat
 Deugn, unu fan loag el nuhjin, unu fan fan niffo
 lau uokou dug na jylla full no doth, beadmo Larag
 hnoel' dui' u nol faddo lagt ja uat
 faddo dai no yau me dauji fino, unu fan do la hor-
 and, al dai fan no faddo yaa la folougi Gubben
 jyl hjeu unu fan unu dau niffo la jylfabon
 kaka jangew; unu bawo dulla ni unu fan koun
 Gubben jyl unu fan lno lno. Mouna unu fan;
 unu dau dnyld dui' la reger alle famle,
 dui' lnofo unu fan hji yaa thjyllan uokou niand
 unu dai fto no aa foga belli' dnygi lno og
 jokka la kounod, unu falko n' ddi dai o
 jyl. Luthji niand unu fan unu fan unu fan unu
 nita, fan do na. nol fo al dai nilds founfo
 ail hnt der unu naxod fan lito me dai nora
 yaa darsun la jylfabon' unu nita jha unu
 fualolga dikka fularofu loun unu dulla
 fan jylldo me dai thjyllan. dnypunu, fan
 jangufolke fanu no nif' jino Grouu l' hjofo
 nol, fo lno doth fan unu l' dnyji.

Jhan Lofte founpinder fimm on badijse
 founpinder la founpinder l' l' bafagunt
 by d' founpinder

Til
 Hr Ledor Schubler

Lander Kaen

Udlandt Almindelig fortæller der mange mindtlige Sager, om Gjengangene og Gjengføde. 170

Gjengangene og Gjengføde naar Mennesker som efter Døden gaa frem igjennem, og lader sig se af Mennesker. For da de døde om Mennesker som har bedrøvet meget Dind i Herden, og de Gjengige, Morderer, eller som er domne fastig af Sager, og de Dindende, Myrdere. De som færdeløder, indvortiden nifer de sig ogsaa i de Rødder som de gheider og bær i kranke Lene, og for en flinverne de Gang. De gheider for det mest nifer sig gaa. De Dindere fuor, for noot gjent meget Dind med dem, eller fuor de selv for bedrøvet meget Dind, og fuor de for fant daver Gjengføde Skatte gaa forder. Det siges er vel iser tilfødet med dem som for noot gjengige, eller sigt for flinver forværlig i sandfælige Gløder. De som gaa for Haar at de for ført faadere Gjengføde, fortæller at de for ført dem Comme ind igjennem lichte Dore, i det gjens, fuor i kranke Lene for fant daver meget Gang, og lichte daver Rister og Skab baade og og i gjere, og daver forværlig faadere Dore, at Doldere i det gjens ikke for lichte for, indvortiden gheider de at si for faadere selv Morderer igjennem. For da Dindere fuor, der er bedrøvet Mord fortæller der at der er baade for og ført Dødsalser ^{for Døds} igjennem Mennesker som er i Rød og Lave, indvortiden gjens Gjere. Naar de for for dem, for det for det mest noot i Mennesker Legemler indvortiden i Døds. Mange troer at det er der Dind selv som nifer sig faadere.

Mennesker som for flyttet Markstjeb, troer Mange at de efter Døden Comme igjennem gaa de Dindere fuor de for flyttet dem; og faadere Gjengangene lader de Gaster. De for iser tidlig om Mængden og fide om Aftener, i Saugt Mier forer der indvortiden felle Sager. Commetiden fylde og godde dem, indvortiden istammer der i Skogvættar. — Et gammelt Sager fortæller, at en Professor fandt Sagnet de gamle Markstjeb og kaster dem i et Rjone, og for at indvortiden for lichte dem, tog for nye Markstjeb for, og fæde ligger ind gaa sin Nabers lichte. Et der Rjone forer Professor fandt kaster de gamle Markstjeb fæde der fide der noot for i Arbride med at tage dem og igjennem, og der lichte for dem i Markstjeb, og da istammer Gaster er Skogvættar; men naar der nifer forer, slag dem dem og de fandt eller til lichte, de fylde og god dem, og begynder

Lagu

16
20
50
25

111
175

64

58. 40

175

~~Lagu Coultis of Vries de~~
Capt. W. Udal.

6.9.12.10.1867 . Report Leeward 20.10.57.

Address. At Valerius Esch

Utaher v. f. a. t. f. e. t. a. l. t.

Manden, som havde faaet storke Elsk til Kældrene
at tilbringe Løst Uddul.

Der var en ung en Mand, som havde faaet et overfødt
stort Elsk til Julemand, som han havde saa baade lidelig og færd.
han fortalte til sine Venner, at han havde, at de fleste Jule
mænd baade færd og lidelig; dog havde han ikke nok godt lidelig,
sagde han, deres uoplyste Løst Uddul og Støtte, de færd
gik den uoplyste Uddul. Men deres mange gæstgæver, som
der færd i mange fine Støtte under Løst Uddul, færd som
indvillig mand om. Men som han de mange under Julemand, som
milde som han uoplyste kald med dem, og som færd for at
dem; man færd som man kom man at Støtte om Støtte
med dem, færd de pludselig for dem. Ofte fortalte de dem
at de færd og lidelig uoplyste til dem, man som havde drømt
ikke færd uoplyste om dem, uoplyste som færd ofte
som kald til dem i sit Støtte, man de som blot om dem med
støtte om dem og færd om dem; ligesom de ikke færd
dem som færd, som som færd, eller de ikke færd dem som
kald. Man man dog overfødt om, at de uoplyste dem som
der færd om dem som færd som færd, at Julemand
kald, man de kald kald, man de som færd.

Tid og ofte kaldte sig for sine Venner, at som ikke dem
som kald med de af dem som kald færd Julemand, der ikke sig
som uoplyste og færd om dem; man mange af dem som
man uoplyste rigtigt om dem af dem drømt og færd, at som
man om dem og gik i Støtte, derfor man der om dem
Man om dem, som ikke om dem som færd om dem
Julemand, man de kald dem blot for at Løst Uddul

af en uagt forvirket Strømand, der indvandede udførte til først Guld-
 Anden troede hun, og dieste mere hans udmærkede Ungdommens,
 der gæstede med Prestens, at hun uanfækt Futet var for-
 Runden, men hun blev meget kængjendig, smilte hun men
 blomst, aftraut hun første part Juletræet. At hun første part Jule-
 træet, troede de med Prestens. Den blomst i en for Grad fik
 gæst den, der gæstede hendes omfængs lændræst; hun første-
 første side og ofte - altid faldt sig den første to og første, at
 hun første første gæstede det.

fugang var hun sammen med sin Pter og Klabo, Jens, gæst en
 Døringobuad. De varde længe under det; det bestod af en tem-
 melig lang og brat hi, der men bemog at med en for delos smil Løndom,
 som bestod af forskjellige Døtter Løndom udelig Pter, Døder, Jule-
 Gæst, Alen, Ragn Høj og dind. De første udelig var en Døder
 var, der de med et blomst men første Juletræ, første det første
 hun blomst og det første at for Pter, over smilte der først gæstede
 Gæst. Døder i Gæst den hun der meget første, som ligende blomst,
 og Juletræet faldt i første hun for sin første, under smilte de under tiden
 første i Gæst den og under tiden bestod under den; de første Døder
 med det første, hun at de ikke kunde for den, som hun varde.

Juletræet gik det som ulindelig i mostalende Døder og
 Høder med første fængende høje under den Døder. Døder
 hun første den udeligste gæst den, som men den første sig,
 men første bestod. - Manden, som hun ofte hun de Døder
 gæst den, første Jens, om hun hun Juletræet, som første om Grad af
 i blomst.

"Jag ser den mal," første Jens, om i Døder Døder. "Den du ser hun
 første om den; jeg første om den Døder første med blomst."

"Første første jeg ikke," første Manden, "Den første om den, som
 Døder første hun første om den af, og som jeg første under det første om den
 at første hun første med. De første om den til os første første hun i en første
 Døder; vi første første om den i første; og jeg mal første om den første om den"

med dem. Der blev Jens sine uoverfendelige fjender, og de brændte
 somo langvarig, at han var ingen Dødt eller Dind vilde som uoverfendelig
 til Landet, men han vilde som langvarig indover Dødt. Men i det
 samme Øieblik, som Jens indfaldt det forfendelige Øie, forfendte
 de brændte Jilder helligvarig helligvarig. Og som det stod, som sig-
 lig samt brændt at det var Buel, men der var sine vilde som
 som om Gløderne og det var stude med et i ^{nu} Juubring dem
 var det borte for dem, eller som om det stude var stude stude
 om Buelstude.

"Nu som du, Jens, med det forfendte Øie jeg har den borte," sagde
 Manden med magen Øie. "Jeg vil aldrig mere være sammen
 med dig; forfendte som i nu manden som; jeg fandt mig selv
 idag faldt borte med dem, fandt jeg ikke samt dig med mig".
 Jens fandt det forfendte, men vilde at som i sin langvarig
 som det, og der blev ikke mere samt om Jilderne.

Det var ikke meget lang tid efter, at Manden, som var
 flygt af sig til Jilderne, tilligmed stode op sine Manden stude
 stude sin Brøder som stude. Som det stod, som stude som
 stude, som den var meget som fly, som den Dag var indvindelig
 som, der det fandt sig stude i to stude Døgt. Flyen stude
 med stude stude sin som Dø, og det var dem med de flyen
 hude om stude stude, som om stude af stude stude. De stude
 men det var flyen med sin stude, stude Manden. Der
 som stude af sig, at som nu som i sin indvindelig stude
 stude, som det var den i flyen stude stude stude, og stude
 stude. Som stude den, om de stude stude som stude,
 men de stude stude, at de stude stude; dog var det stude
 stude, som stude stude borte som flyen som at indvindelig
 at som stude. Det var det stude, at stude stude stude
 men de stude stude. Som blev meget som den, som

4
sagde, at de Døds Jæ, som sagde paa Dem og forfikkede
Dem om, at sin Gud var, og at sin mindede paa dem. "Jeg
vil," sagde han i mild Begjæring; "til sende, om det skal Gode
lyste mig din; sin vorder mig nok," fortalte han, idet han
sprang i Døden, som han strax forsvandt for alle Blikkens Øine.
De Jæne fandt ikke mere, de skete konger og uuegerte; man
borte mere som og borte blev han. — Nogen sagde de, at de
troede, at der fandt plæst paa Dem om i Jæder, som som det sagde
sine til sig; thi alle de mildt de som sat som at fljete og konger
nede, som fljete mer bredt og grindedt, og som den vandt
mange Silla. De Døds Jæder som med dem, at Mænd
mer indtoges af Jæder, og som Familien blev og Jæne indre-
rettet broen. Men om Mændene, de fljete mer bløen
mange lidet, fandt de Mænd i Døden, som sagde fast med
Døds Jæder om Dem. Jæderne gale som paa en
Jæde Mænd, istroede som de mindet sig om det Folk med
at Halvdagligt Pucil. —

Troldkjerringen som gjorde sig til en Jor i Skate.

Det var en ung, man mange hængt op i Døden, at om
Büden fortalte en Dag til sin Jæneboud, at sin i den sidste Tid
fandt enkelte Mændene, der sin som i Skotte (Fjøsset) for at mæde,
fast der en vandsandig Sæde Jor, som der strax søgte at komme
ind gennem den af Jæde uuegerte Dør. Jæneboudet istroede strax den
Tænde, at Jørene mer som man ind i Skotte om Galden, man Büden
en gik ind med Mæden; man sin paa det med mange Justigst, at

Gjorn paa ingen Maade kom ind om Guldene i Floren, men sin
 gik ind, der sin uelatte i et bult fana paa den. Dermed var,
 sagde sin, dannede Gjorn, som sin indstuden paa i Floren, konge
 störra end en almindelig Gjorn. Tilfölet sagde Budrien ligefrem,
 at sin var ueguelig for flöskiden at gulek ulau i Floren; men
 jünobonden de udspede drøfer, og sagde, at drøferne sin ikke lükkede
 de nogen Gjorn ind om Guldene, paa vilde sin falen ild om Mørgen
 men for nogen Gjorn i Floren. - Dermed gik det i uoglofale
 Dage; men Budrien gik ind i Floren meget purre om Mørgen
 og paa den fellen ikke Gjornen. Dermed men ind for Mørgen
 nokken ingen Molk i Njörnen; det misfor sig puelde som de
 uelig förid Gulde worst melkede. jünobonden blev forrest
 meget sikk paa Budrien og gung punde Døjden for, at den ikke
 var Molk i Njörnen. Jan sagde, at sin gik forrest i Floren
 forrest om Mørgen, og Njörnen, som den drørd til udspede
 forlonge jünobonden, säug sig sin, paa punde de fälte, at Molkem
 sigkede punde i jün; men Budrien var ikke ut feruade
 til at gung tidlige i Floren. - Tidstid den den en Dag
 en Klubbene, til som Munden fortalte paa om Gjorn som
 om den liden Molk, som sin fik af Njörnen som Mørgen.
 Floren, der uufuare for ~~xxx~~ meget forstuelig, gyltrade punde den
 Duden, at det var en Troldgjörning, som gik i Floren og uelken-
 de sans Njör, og som vinnelig mäns Klubte sig om til en
 Gjorn, paa punde Budrien kom fortidligt over punde. Di den,
 sagde sin, punde Troldgjörningen i ut dannede ind i den Floren
 end ut sette de kors af Gjorn paa Floren og et liguende
 kors paa Dörstaden; äsi igjennem en Dör, paa punde den
 punde kors, den ingen Troldgjörning for ut gjörn Bed.
 Klubte klufene Ligt til utspede, sin uude den gung, förend di

Traldhjerringene, som maatte knogge (vriiske.)

Der var nu ingen, som var nok dygt, klog og vilde Gude,
der gjorde mange Tilbedere, men som gjorde dem ikke af noget
andst Gude. Der var mange Mænd og kvinder, som
sagde blinde og blinde paa dem for dem alle som var omvendt og
der kunde indvirkende paa dem, som var mange fiendtlige.
Der var mange, som ofte først talte om Traldhjerringe, og i Bygden var
der en Roue, som man antog for at være en og Traldhjerring,
og som alle var bange for at gøre imod. Der var endelig
fem og seks og kvinder sagde dem ofte, at der kunde være end
sige Traldere, som sine end ingen kunde, eller som sine end
aldrig vilde tale, men det var blinde og, at alle var end
funde. Der talte slut om de fleste Mændene, der var mange
og var færdig af alle, men ingen var sig dog til at gøre noget
til funde, om end sine blinde blinde og, og alle sagde sine
midt som muligt at se dem end funde om en muligt end. Der
der var end andre, som funde istand noget bevidst om funde,
og som fik end bestemt for dem det end, som kunde man var
nogen, at der indtraf for dem Familien, der funde tale om funde,
altid var det som for mange Bygden om at. Man var af Famil-
ien, mange og alle Mændene om Familien funde, det end
man ulidelig tilfælde. Der var alle endelig for at gøre noget,
der funde frugtning om funde Traldere. Man der var end
vilde Gude man ikke bange for Roue, som som funde sine ind-
lig til at spille at funde. Der funde ingen først, at man
kunde og, om der var Traldhjerring med at end at det end,
end der som vilde funde end i Mændene om en end-
stingst), om det end, man som vil til Gude end, det vil
sige: at man vil tale om sine Gude end alt for at
modtage den end og Man af profan. Gude, som ikke end
frugtning for en Traldhjerring's end-
end, vilde end end,

smilende Bidsning det første og de to andre, men som havde Bøttelst
 over Bidsbøger; men der som troede, at som gjorde en god Gjening
 med at oplyse Folk om, hvorvidt den forfattede Bogen var en Træld-
 tjensning eller ei. Glad man det, som gudsorden og at se dem i Bøttelst,
 der første varst i Munden og en Jænge der søndag Aften, som utvivlsomt
 hans Fæder og den til Altsid. Det som endede med Altsid for
 at modtage Minne, som Professor ved den første, den første Gutter
 Bøttelst over Bidsbøger, og Bogen begjæredt beblieb sig til at drøge,
 som at Minne, som som gudsorden første i Munden, blev af første
 spredt ud igjennem. Jænge udelatte drøge for Gænge til for
 Ladst for Altsid, som man i Bidsden. For blev Professor og da
 om Altsid endelunde Mænd som vant sigstigen af Borg og Bøttelst,
 som at da ikke kunde komme til Bidsning om en lang Tid.
 Bogen, der var Trældgjering, forst i første Jænge som Altsid for
 Bidsden og traf indse den Gutter, som første forvaldt første den første
 Bidsstet. "Er det det," sagde den, "som ulykke for det første mig i første
 for Gænge, at jeg aldrig mere den blive ydet eller den vilde min
 Mænd som den Bøttelst." — "Ja, det er vistelig mig," sagde Gutter
 med en følelselig Minne og almødelig Minne; men du første aldrig
 migst den Mænd som den Bøttelst. "Alle første," end blev som, "men
 god Gænge forvaldt det; men af første for den første Bidsden som
 Mænd som den første, at da første i det første migst det af Bids
 Bøttelst, beblieb sig i Bids, der var gænge Bidsden om den første,
 men som aldrig den første den første. Jeg første mig i Gænge og i
 den første Bidsden Altsid første migst, at den første indst den første
 med om Trældgjering, der som første første alle Mænd som
 første; men jeg første ^{første} det første, som jeg og som vil billige og første
 mig indst den første om, at du migst det første første
 til første første for at første den første første og alle første første
 første. Du den, endst det den om første første, endst første
 første det; du første endst det første. Forst og første alle den

Ammaly mörd, og endstjört Brian bestod den Gang sin i en smal Fodsti,
 der gik igjennem en tæt Færreløse. saa nær den dog ikke udførte sig til
 at ligge der. Men den Tid naar den ingan Kofman eller Nijpharsin
 anhaage ligesom en, falder ikke sands mere nogen Kof, forunder naar
 Linder sands Bronn, men det man kunde den Gang ikke rigtig se
 Bronn. - Manden vilde over ingan Rok og Bies blev liggende der;
 den opstod med Bestemthet, at beude den ogsaa Jof. Ljandra sin god
 Brian, at den kunde vide den i sammunds Wærde. Manden maista, den
 Kladden man fuenat toly om Kladden, og fuenfunde i Prægindalen gode
 Brian vigtig nok kaldede med Jofens Hjælp; man da fuen den end
 ind i Roman, standte Jofen pludselig, iden den fuen kunde dotal opbage
 nogen Grund; den trængte ikke over, at den man over den ralle Bri.
 Manden forsøgte først med det gode for at fuen Jofen til at gjen, men
 det hjalp ikke; Jofen stod udelst stille, den vilde fuen den gjen fuen
 eller tilbage. den blev derfor lidt uindelig om Hjertst, efter den fuen
 fofen ultrig fuen uordet, at fuen Jofet nogen fuen fuen fuen fuen
 Ammaly; men ^{det} man vigtig nok en Mand beude med Thræth og Mod, der
 ikke had sig forkytten. den forsøgte tilfide beude med det gode og det
 Duds til at drine Jofen fuen; men det man ikke uindelig at fuen
 den af Kladden. Tilfide, den Jofen fuen fuen at fuen udelige Plog af
 Drogen, stielte den, og med et gik den bag om, fuen at den kom
 til at ligge over dyggene; men Manden, den man beude fuen fuen,
 den fuen med Lidten af den. den fien stoy Jofen, den ikke man den
 man til nogen Duds, op igjen og laide den en lidten Dursin, fuen
 at den den fuen at Kladden fuen det Stad, fuen den fuen standte. Men
 fuen fuen sig igjen over Jofen; det blev en uftad i fildt Dursin. Det man
 ikke uindelig at standte den, fuen den den med Kladdøren, med fuen
 Manden fuen fuen Genge gjent bruffige Forsøg over ^{at} ~~at~~ at fuen den
 man til at gjen i Pærdt eller til at standte fuen lunge, at den kunde
 gjente ind; men det man fuen ikke uindelig. Jofen vilde og uindtten
 Dursin. Den Manden fuen af Jofen med Kladdøren, fuen den den man
 den sammunds fuen; man den den ^{der} til nogen Duds; den man Dursin
 efter ligesom uordt og liggig, den den fuen man at fuen fuen.

I julaflygen blev Manden bunden til udsatte Sten; som tog sin Gode
 Lidelsel og vad til sin gode Sten, hal fæm som ^{fordynde} fædelsens mest
 Jyske, dog som sigd vad fæm fæm; men som fædelsens til, ud som og fæd
 i med mildt vidt fæm for ud fæm, om nu fædelsens fædelsens med fæd
 mildt igrav indtræffe. - fædelsens som i fædelsens med fæd fædelsens sigd god
 af fædelsens fædelsens og fæd indog fædelsens sigd i fædelsens,
 der idelig fædelsens med fædelsens fædelsens, tog som fædelsens Mandvat sin
 god som idelig Manden for ud vidt fæm, med sigd alle fædelsens fæm
 drøfse; men som mildt fæm og fæm fædelsens fæm, sigd som i nu fæm,
 hængselk Lidelsens. Som fædelsens sigd fædelsens fæm som fædelsens, som fædelsens
 affad ind til den som til det Sted i fædelsens, som den fædelsens fædelsens for:
 sigd Gode fædelsens; for fædelsens den som fædelsens, ud Manden men nu
 om ud fædelsens af den. fædelsens i det som nu fædelsens fædelsens den sigd om to
 fædelsens og fædelsens som fædelsens bagom, ud Manden fædelsens idelig tid ud fædelsens
 sigd, fædelsens som og fædelsens hængselk fædelsens. Manden men dog som
 fædelsens, ud som idelig den som til udsatte Sten; hængselk sigd om den som fædelsens.
 fædelsens som fædelsens, en lidet fædelsens fædelsens. Som fædelsens sigd og sigd hængselk
 legd fædelsens som fæm som igrav udsatte hængselk en fædelsens for ud fædelsens den
 til ud som fædelsens det fædelsens Sted. fædelsens som men fædelsens for:
 bi det udsatte Sted fædelsens i den vatte Sten, fædelsens som sigd igrav som fædelsens,
 og nu den det affad med den fædelsens fædelsens ind til den som til fædelsens:
 fædelsens. Da Manden sigd af fædelsens, fædelsens som, ud den men fædelsens
 med af fædelsens, og ud den fædelsens som af fædelsens; som blev den fædelsens
 magd fædelsens for, ud den fædelsens blind fædelsens af som fædelsens lidet;
 men fædelsens efter men den dog udsatte sigd, som ud som i fædelsens
 meder udsatte fædelsens for den. - Manden fædelsens nu sigd
 fædelsens, som som fædelsens fædelsens med fædelsens, til udsatte fædelsens fædelsens.
 fædelsens for ud fædelsens den fædelsens fædelsens. fædelsens fædelsens som til, ud
 som fædelsens fædelsens sigd fædelsens, i ud fædelsens fædelsens idelig fædelsens den fædelsens
 til fædelsens, sigd den; hængselk det fædelsens fædelsens, ud fædelsens fædelsens med sigd
 fædelsens fædelsens fædelsens til ud fædelsens eller fædelsens som fædelsens, ud
 som fædelsens bliv en fædelsens for sin fædelsens lidet. Det fædelsens men

icku nu Prins Wald i Jernst gæve dem, og den blev drøindem fem
 fem Dag uagvær, som ud Manden frejgæde for, ud den Gulde kullit
 fjældön. som besluttade sig derfor tal ud flæen den isse, fem ud
 som kunde berigthe Bjödsk af dem. Der Gmindsaltana vengjorde
 Indvoldene, færdt de i Massen an stor Bal, den bestod af Jern,
 Jern og Haglskjælden. Dannes Bal næste Manden til alle, som
 kom til dem; de betragtede den med nöie og forvæntede sig om, ud
 kom kunde seer an stor stor Bal udgjennem Jælden. Endelig kom
 som tal ud nede den i Noen fændes Jernbal til en gammel forslændig
 Noen, den loyge og nöie betragtede ~~den~~ den, sin rind
 kilsit med den Forsikring, ud det var an Troldgjoring, som
 gik i Jern, ualden Björnen og fætte Mandmannen som den
 fælle Bindsud. - "Jeg skal, siger sin med en magt utronlig og
 förtidlig Menn", siger sig, ud den i Noen fændes Jernbal som
 Troldgjoringen gæmt den, fem ud den Gulde gæmtens, og den
 som den icku stor fætte slagte den, næste den som det af
 isens Bal, som den vi kunde ferdöie. For ud Troldgjoringen
 nu icku Gulde kunde berigthe det afslæpente Juan og de afslæpente
 Haglskjælden til sin Troldkunst", som fætte fætte med magt utronlig,
 men men utron fætte af begæfter ~~den~~ Klædningen i Jern den Gæm-
 ge i Mad med det Bidsjorn, den fem mer ud berigthe til Juan
 og Haglskjælden, eller men men fætte brönde det afslæpente
 Juan og de afslæpente Haglskjælden, fætte gjöre den med utron-
 galige som Troldgjoringen. Det er færdelig an stor Jern, som de
 Manden fætte, den icku fætte som fætte Troldgjoringen, som
 som som utronlig berigthe, og som fætte fætte eller Troldgjoringen
 som i ud gjöre som stor Bal, som de ofte gjöre med Juan og
 Haglskjælden". -

Endelig færdt Manden ud Troldgjoringen, leggende som fætte
 med. som gik fætte til den fætte utron gætte forslændige Noen og
 fætte fætte om det fætte fætte Troldgjoringen. Noen
 kilsendide som, ud som Gulde fætte utron fætte og fætte det
 utron den Haglskjælden, som som utron utron og kilsendide

Jemmen. Droften Pildt som loyde Bagfælleren over uagte Stuen
 i Nordjævnslæs og loyde nu hvor Stuen i under Jælleren og blæst
 godt tal med Polyan, som ut den indroste Jæll bligget. Trold:
 Jævningens mildde. Den kænne Jællblæst og forlængt Drilke,
 som som i Mæggudelt Pildt uagte fænde. Jem mildde for
 Jællblæst bligget uoren og uoren løyfelig, og hælflit mildde
 som uoste iden kænne kala, fordi fænde Jæll mildde bligget som for
 fædelig kænne som lende fænde Jem. Drilke ut Jem Stæbrigen, dog
 kænne under den Pængelst, ut Jem uelrig Mæggudelt uoren Pildt
 bligget sig ut Jem Troldkænne til Pæll som lende Mæggudelt eller
 Dæjre; men som mildde Jem fænde til ut kænne Mæggudelt Mæggudelt; Jem
 allers mildde Jem uagte fænde Jem Jem løyfelig.

Mæggudelt gjorde uagte fænde, som kænne fænde Jem Jem i uagte
 Jem fænde. Den indroste Bagfælleren uagte uagte bligget, for med
 som som ut som uagte fænde Jem kænne kænne, som uagte fænde ut som
 som ut Jem uagte for ut Troldkænne, ut kænne i ut uagte Jem.
 fænde og for fænde i uagte uagte Jem Jem Jem, som uagte løyfelig
 Jem Mæggudelt. Jem uagte uagte, den Jem fænde ut
 Mæggudelt og bad ut Jem Drilke for Mæggudelt ut ut fænde.
 "Jem ut ut fænde Jem uagte iden, Jem, ut ut iden uagte løyfelig
 fænde uagte mig, som iden fænde Jem uagte løyfelig," Jem Mæggudelt
 uagte kænne fænde og ut ut ut fænde Mæggudelt.

"Gjør iden kænne ut mig," Jem Jem ut ut Jem Mæggudelt; "ut uagte,
 uagte fænde, "ut Jem ut løyfelig, og ut Jem uagte fænde
 Drilke for Jem, Jem Jem ut ut Jem i Mæggudelt."
 "Det mildde iden uoren tal uagte kænne for Jem Jem Jem,
 som ut ut," Jem Mæggudelt uagte løyfelig."
 "Gjør mig kænne Drilke," Jem Mæggudelt Jem ut ut uagte, ut
 kænne fænde ut mig kænne, fænde ut ut, Jem fænde uagte ind uagte."
 "Uoren ut iden fænde Jem ut mig," Jem Mæggudelt; "ut ut Jem ut
 Jem og kala uagte uoren som Pængelst, fænde ut ut uagte
 Løyfelig. Ut ut uagte mig, fænde ut fænde Drilke, uoren

jag undaga; und blon Pustan meget listig, "og jeg tænker derfor ikke paa, at vi nu laamun vovsoms om Pabingestuen, som Lunden mueligens for min Pids blime noget strengt efter din Waaing."

"Dat er nu lat Paa fer dig ut kala sualder," sagde Siri med forspude og rosten ufoelig Stemme; men du skulde andre i min Stilling, juu mialde du kala underlode."

"Jdin Stilling," sagde Anaden med Jæsthesed, "mialde jeg niepignat ikke moren; jeg mialde faller lidt at dobbelt juu Post lude, som jeg sidde for lidt med din Dudske; juu jeg mialde faller sigge mit Brød for som Waudotør, and jeg mialde røfsmore mig Kogt med Djorllaus Mægt, ligesom du som røfsmore du Forman, som augung juil laamun til ut fjunge ligesom Blij juu din Pansubstisat, uumun du, augung røfsmore." -

"Lud mig nu ille dør," sagde Siri and an betende Stemme, idet sin støtke sig som enu Pseudjshabben for ikke ut fulde om; "Lud mig juu loma and mi ut det kal, juu ut jeg dan juu Auladning-til ut forbedre mig som i Punden. jeg juu, und blon Troldkunsingens, niepignat lege til demu Dug moret and, juu and og gristene juu: mal min Wauufter som Digt, juu at mit Djorllaus Pavn som jeg moret; uum jeg smorge," fortalte sin and an med Stemme, idet sin faldt over Pavn, "ut jeg aldrig efter skal uumunde min Troldkunst som juu Wauufter eller Digt." -

De Punden juu, ut sin uum uum and dør, tog som and an Pje Mund af Jordskaberjan og rokkede Affen form, idet som sagde:

"Jom skal du juu Driette, uum du under du Pabingeste, ut du aldrig efter berijttre dig af din Troldkunst." -

Ju! dore juu som jeg nu moret," sagde Siri, idet sin and uumge Pavn, Jjontligst sagde Jordslamuude, og som nu af skal jeg" sagde sin and sinne og blunne Stemme, and Gudoffels blime at skædelige Wauufter, og du uum som jeg som bragt de første Relijebon, til juu du Glode, ut du som gjort mig - juu som jeg - vintale, ~~skædelige~~ Wauu. and og du som af min dondage skal jeg and ut Kraft uumbevege ut uumdon juu det vilde dør, ut loma jeg dig, sagde Siri and nu spåtidlig Stemme og faldte Jorden.

Saa den Dag, Sivi første dræbt Jemstemand, man den god
 Trimen een Andens Bidskab, og Sivi blev aldrig Jemstemand
 Træstjernerig; sin komade i megen Sam, og sin blev tilfjeld stille
 og meget religiøs. Sin man god med alle Fattige, som med
 Jemstemand første Sove, og af Anden blev sin meget rosd for sin
 Megetrodsfuld; man i Tordalogske roste man Anden, den første
 ommands første. —

Anmærkning

Mosfeletet ^{gæstgæver} gæstgæver eller bændgæstgæver

Løstjeld og Løstjeldke. Snørlig Livstid

Tjuse - - at ufuldigt Mærke

Norise eller Orinise, at gaar i Orinise - at gaar ind i et hus

Borte under en Gæde - at for Gløden og Bort under Gæden

Karal under Gæden - at under Gæden frengden

Lint - rosd, bød Orinise ind i at

Flor, man siger og sin Tjos = Tjös

Battel - Bidsfil

Kuogge vinstke

Pal - Paed

Hordflebye ^{Tung} Tung, første den første Mand, som bændtros tal første

Gor - ^{af Lute} af Lute Dagle. ^{Staudt i} Staudt i

Gina - ginn

Gra-jst = ginst

Udagege - rosd af Møst

Oreper ^{in Kilde} in Kilde som Jstfundtoren glæde at born een

Reilejor - ginge at reile sig - at ginge sig

Snigg - sig sig, man

Almaare og sin Almaare ^{Almaare} Almaare. Man siger og sin om at sig sig, ufuld og ufuldigt Mærke, at det er in Almaare

kringen, mildt udtroget, som hinner komer ind af Hjertet. Indtægten som
 nu søltes nu først gænger, som vist som dag iden det Manden af
 Manden. Sin viderbrødt nu gæve, og som i sine Børnernes
 funderstørst som florer Manden som, som mere blæser indtægten
 i Aaret, og som mere komer ind derved med et indkaldt at Klagen
 søit og kjærligt og gæve som ^{Tid} det første sig omme Børnen; men
 som mer iden istemt til at se som Klagen omme sin Løben. Sin
 mægtige sig hængt for sig, medlig sig som Klagen
 og sin indkaldt og gæve som ^{Tid} det første sig omme Børnen.
 Gæve sig som Klagen, tag som i Klagen og det første ind
 med de Dødt. Din, det Højeste, som jeg mælte igennem som mal imod,
 som nu nu stor Kærligt omme mit Jætt, der som mer at
 iblandt de mægtige; men Din som mer mig som, at jeg skal
 skaffe Dig, og i nogle Aar som jeg endnu Klagen omme Dig.
 Sin blev nu liggende i det lille Dalen i en som det første ind
 til den som Klagen som nogle Manden, som sigte
 efter som. Da blev gæve for sig omme et første
 som den som det; de mælte som det første som.
 Nogle Dage senere, som som som mindet nogle Børnen
 igennem, som det som den Jætt, der som det, at Dagen
 som den som det sig at gæve i det omkaldt Dalen,
 som den som det - som trode men den som som som.
 Som den blev som det sig, som som mer indtægten, men
 og mer sig og det mer iden med mig som som som
 det.

184-194

Faxu i fex fex fex fex fex
i fex fex fex fex fex

fex fex fex fex fex fex

fex fex

fex fex fex fex

fex fex fex fex fex fex

fex fex fex fex

Laro

Embry only to

Ed H Grotling

member of the Buffalo Club

Hartman

186

Aaret 1840 Mand at Souflet om at spidant handlet sin Bonnus
Prinses Meidel faldt i Hegens Anne i Nordrehaasgi Praste
gjeld. Offend vilke han handlet om og er Sandhed.

Foged Moe.
Hittedal.

Nils Lanhøvt og Yahu Tiind i Hittedal, (den
største Præstens Tjenestegjætt) vare engang i Heien
for at fiske. Om et eller to Aar de i en Læstebud og
hønde gjøt Yed op paa Sjæren. De ønskede da
at de hønde Feutene siges has sig, og i det sam-
me saa de dem livaghiqum komme ind og gærte
nes. Da udbrød de: „Hvor i Heu Stavn, kommer
I her“? Ved at høre dette stavn, vendte de sig
om og forsvandt, men Rumpene slang dem om
Benene. Det var Huldrekvinder.

NB. Naar man kærer Shaal paa Saadanne, kan
man beholde dem og naar de gifte sig med
Krisleupfolk, falde Rumpene stkkevis af dem.

Huldred saar
Rumpen lod gulle
ne om Natten.

Helquona i Lissadal

189

Friid Mae.

Lissadal.

I nærheden af Gaarden Hængvid i Hittedal haver
sig et temmelig høit Fjeld, Helquatra. Dette har
sit navn af Brændes Helge, der med sit Brude-
følge blev båret ind i det, da hun med sit
Brudefølge var paa Reise fra Bøe til Hittedal
for at vies. Helge var nemlig fra Bøe og Brude-
gommen fra Hittedal. Brudefølget reiste da
til Hittedals Kirke, forat paa hendes Yrkenes
Klæcker til Fjeldet - hvilket maatte ske i
Nui og Nact for Solens nedgang - forat ringe
hende ind igjind. Dette lykkedes dem ogsaa og
manvies endnu Istedet, hvor Kirkeklokkerne

van aubragte, hvor etlærkerne tydelig vises efter
 dem. Men som de ringede, brast Glækkestrungen
 Da hørte de Helge grede ydrest i Fjeldskorpene
 Men Graaden havde sig mer og mer indad i
 Fjeldets Dyb. - Naar der spilles paa Fjeldet, hø-
 rer man endnu en lille Klang (Dus) ringe
 gjennem Fjeldet, hvilket kaldes Hængerud
 for ikke mange Aar siden hørte med for-
 skrækkelse, iort han havde gaaet op paa
 Fjeldet med sin Felle. -

Enn Brauromærket - til Långsberg -
 i Långsbergsmærket sættes 8 Dage før
 Brauromærket i de 12 Dage; - som ind
 til en Tom fad Magnis, med yder 2
 mæ, krav af mig Stønlene og sætte
 mig ind med Eukelomman. Jeg fik
 i en Pøgl Brauromærket og Sønders
 alle, som man inda og en Eukelomman
 som man der med. Jeg var mi min.
 Der jeg og kom i Calu med Magnis,
 det gik den Sættan og Lykke yder -
 Jan kalte til Magnis, som sætte jeg
 dnuu siger: "Ja du kan gjerne det."
 Jan ^{for} gav mig ind i et Lammens med
 Sættan. Der sagde Jan: "Jeg forer du
 er en minster Sættan." "Du skal for
 en Bog af mig, som du mere mere.
 som for dig", og som sætte Jan mig
 en Bog. Jeg svangte med den Sættan
 koste; "na mig en Sættan" sagde Jan.
 "Jeg skal du forer i den, men du
 man ikke la Sættan." Jeg gav
 i den; det var Cypriana sjøl;

og jaag mange forførlig uheldige Tan-
ker. Jeg syntte ikke smad som Pindes
gave for den: "Jeg skal aldrig sige
mit til Gjænde mig for den, saa saa du!
Saa ser du som Dødt, og jeg mindes at
det stod i Dødtalen, at Lægefructen
bud mig saa Boger med den samme
Draht som den gamle Gant den og jeg
kender smaa til den samme Advarsel,
som den gamle stuaet. Jeg vilde nu
hat og bringe ind, for jeg var mindet
og mig og havde jeg kunde uddid brü-
ge Boger. Man saa ogsaa som mig
en fremmede bud mig blodmæde
mig i den mangste Hædelse og Sjæ-
te Hæden i. - Da saa du mit bra
at Gjænde / Advarsel / tag mig; jeg skal
mig ind af til Magne, og bad en
saa i en Regel Prædiken, og seende
af at Gles til Lægefructen. Resten
fælle jeg saa Sjætte og bad det og
i en Dug. - Man Kænge! gik

Þjórofa í þess afmíngurda, og í þess
 Gfa Þóalduu allar Kalla þellur.
 "Lar þig þjóru, þig fundu mara uða
 for þar þam Mont man la, þjáimur
 du."

Magnus Versteuismann fortæller Colling.

Naar man skal kinnu þessa Cypriana, þá
muna ein aldriig hafa kommu Svandísinn
mullann þinn erubur og aldriig hafa. —
En á vestflostin þann fundu þú — þann hafa
þú — og Gofin (veimastin) þessu þess og
besögla þann. Þá þugðu þann: Naar þú
kommar eigi þú og þann Dagen, þá
móttu þú Þóðorðat mitt þá Trallerinn.
mætt. Þá skal þú þá ein þann þig
ligger og þá þá erubur inna um
þá þann og þá þá mitt, þá þá
þá þann kommar á þann þann þann. —
Gjörð þá — þá þá þá á þá þá —
þá þá Cypriana — þá þá þá þá
mítt þá og þá þá og þá þá þá
(þá þá, þá þá þá þá þá þá
þá þá) —

den troelskjendte Krus, og den sig
 for at udtale en Stille, der
 drømte af en Waldrauer's beten
 i den tidlige, der den er begyndt
 et udtale den gamle Guas og
 den nye og gamle, der er den
 første; Dermed, at udtale den
 det der kan lade udtale med
 den." Fris. Lap. Crant. 2. 101.

Stille siger
 i den udtale der
 bliver den udtale
 at blive til Nils
 den.